

AVICI

"Elinizden bırakamayacağınız bir seri.
Modern dünya ile mitolojinin kusursuz bir karışımı."
ARI MARMELL, *The Warlord's Legacy*'nin yazarı

DEMİR
DRUID
GÜNLÜKLERİ

KEVIN HEARNE

AVG

KEVIN HEARNE

DEMİR
DRU
GÜNLÜKLERİ

İngilizceden Çeviren: Can BESEN

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

ARTEMİS

ABG/216
AB/479
AÇ/370
A/55

DEMİR DRUID GÜNLÜKLERİ - AVCI

Kevin Hearne

Orijinal Adı: *The Iron Druid Chronicles - Hunted*

Genel Yayın Yönetmeni: İlgin Sönmez

İngilizceden Çeviren: Can Besen

Editör: Elif Nihan Akbaş

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic

Grafik: Mebruke Bayram - Merve Güven

1. Basım: Aralık 2014

ISBN: 978 - 605 - 142 - 551 - 1

Sertifika No: 10905

KEVIN HEARNE © 2013

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticaretine Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisayinlari.com

www.artemisayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftelievler Yolu Acar Sitesi No. 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

AVG

KEVIN HEARNE

DEMİR
DRUID

GÜNLÜKLERİ

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

*İnekler Federasyonu için:
AK, Barushka, Alan, Tooth, ve Pilot John*

İRLANDAĞA OKUNUŞ REHBERİ

Aillil: OL-yill (Étaín'in Hikâyesi isimli eserde, bu isim Étaín'in babası ve Eochaid Airem'in ağabeyi için de kullanılır. Burada ağabey için kullanılmıştır.)

Amergin: AV er ghin (İsmi çok farklı şekillerde telaffuz edilen efsanevi İrlandalı ozan. Modern İrlanda dilinde Amhairghin olarak da geçer ama Morrigan burada Eski İrlanda dilindeki ismini kullanıyor.)

Brí Léith: Bri LEY (Midhir'in sid'i veya evi.)

Eochaid Airem: OH het EH rem (Bir zamanlar İrlanda'nın Yüce Kralı.)

Étaín: eh TIİN (O kadar ateşli bir kadın ki onun için epik bir hikâye bile yazmışlar.)

Fódhla: FOH-la (Şiirsel İrlanda isimlerinden biri ve İrlanda elementalinin adı.)

Fúamnach: FU am nah (Midhir'in eşi.)

Midhir: ME er (Tuatha Dé Danann üyesi, Aenghus Óg ve Brighid'in üvey kardeşi.)

Orlaith: OR la (Evet, sondaki ith daha hoş bir isim olması için eklendi.)

POLONYA KELİMELERİ

Dukla: Güneydoğu Polonya'da bir kasaba.

Jaslo: Güneydoğu Polonya'da bir kasaba.

Katowice: Güney Polonya'da bir şehir.

Pustków Wilczkowski: Güneydoğu Polonya'da bir köy.

Sokołowska: Polonya'da bir soy isim.

Wojownika: Bir mağaza ismi.

Wrocław: Batı Polonya'da bir şehir.

Żubrówka: Polonya'da popüler bir içki, elma suyu veya elma şarabı ile karıştırılınca çok güzeldir.

ÇEVİRİ NOTU

Atticus kitabın bir yerinde Dante'nin *Âraf*'ının orijinal İtalyancasından alıntı yapıyor ama sözlerin ne anlama geldiğini söylemiyor. O kısmı burada tekrarlıyor ve Rekin Teksoy'un çevirisini veriyoruz:*

Beşinci Kanto'dan:

*Là 've 'l vocabol suo diventa vano,
arriva' io forato ne la gola,
fuggendo a piede e sanguinando il piano.*

Bu suyun adını yitirdiği yere,
delinmiş boğazımla yürüye yürüye geldiğimde,
kana bulamıştım ovayı

*Quivi perdei la vista e la parola;
nel nome di Maria fini', e quivi
caddi, e rimase la mia carne sola.*

Orada gözlerim görmez oldu,
Meryem'in adı, ağızımdan çıkan son söz oldu,
yere yığıldım, bedenim yalnız kaldı.

---

* Dante Aligheri, *İlahi Komedya - Âraf*, çev. Rekin Teksoy, İstanbul 2011, Oğlak Yayınları

BÖLÜM 1

Kendinizi güvende hissederken düşünmeniz gereken şeyleri düşünemeyip hayatınızı kurtarmak için kaçarken birden yapılacak işler listesinin tamamını hatırlamanız çok gariptir.

Ben hep, bıyıklı biriyle kör kütük sarhoş olup adamı evine taşımak, karaciğerime biraz daha zarar vermek için birkaç duble daha atmak ve sonrasında adamın bıyıklarının yarısını kesmek istemişimdir. Gitmeden önce eve gizli bir kamera yerleştirip kendine geldiğinde tepkisinin ne olacağını görmek çok hoş olur. Ve tabii ki sokağın karşısına park edecek siyah, penceresiz bir minibüsten adamı gözetleyebilirim. Yanımda da MIT'den bilgisayar mühendisliği diploması olan, fizik mezunu bir kızla çıkmış ama parçacıklarını hızlandırmadığı için terk edilmiş biri olması gerek.

Bunu ne zaman düşünüp listeme eklediğimi hatırlamıyorum. Muhtemelen *Gerçek Yalanlar*'ı izledikten sonraydı. Listemde üstlerde olmamasının sebebi gayet açık ama sürekli aklıma gelip

duruyor, üç boyutlu bir film gibi gözümün önünden geçiyordu. Romanya'da hayatımı kurtarmak için kaçarken de aklımdaydı. Zihinlerimiz müthiş bir gizem.

Arkamda bir yerde, Morrigan iki av tanrıçasıyla dövüşüyordu. Artemis ve Diana ölmem gerektiğine karar vermişti. Morrigan vahşice öldürülmeme engel olacağına yemin ettiği için bana yardımcı olmaya çalışıyordu. Solumda Oberon sağımda Granuaile koşuyor, orman Faunus'un sebep olduğu kaos yüzünden titriyor, Tír na nÓg ile Druid bağı kurmama engel oluyordu. Tek yapabildiğim şey koşmak ve Greko-Romen tanrılara küfretmekti.

İrlanda ve İskandinavya'nın -ve daha birçok kültürün- aksine Greko-Romenler, tanrılarını sonsuz bir gençliğe sahip olarak hayal etmemiş, vahşice ölebileceklerini düşünmüştü. Ah, derilerinin kırışmasına engel olan ve vücutlarını şekilli tutan nektarlar ve şaraplar vardı, kanlarının yerini bir cerahat alıyordu fakat bunlar diğer panteonlardaki büyümlü yiyecekler ve içecekler gibiydi. Ama hepsi bu kadar değildi. Rejenerasyon yetenekleri çok fazlaydı ve bu yüzden bir nevi gerçek ölümsüzlüğe sahiptiler. Bu yüzden onları kıyma yapıp güzel bir akşam yemeğinde mideye indirseniz bile Olimpos'ta yeni bir vücut ile ortaya çıkar ve peşinizden gelmeye devam ederlerdi. Prometheus'un ölmemesinin sebebi buydu, diyetini hiçbir zaman değiştirmeyi düşünmeyen bir akbaba tarafından her gün canlı canlı ciğeri yenmesine rağmen.

Ama bu, kimsenin onları yenemeyeceği anlamına gelmiyordu. Diğer ölümsüzler tarafından öldürülebilirlerdi ve

Olimposlular da herkes gibi bir zaman dilimi içinde varolmalıydı. Bacchus'ü, Tír na nÓg'da zamanın yavaşladığı bir adaya atmıştım. Olimposlular üzerine alınmıştı ve şimdi de Bacchus'ü geri almak yerine beni öldürmeyi tercih ediyorlardı.

Avcı tanrıçalara aynısını yapabileceğimi sanmıyordum. Dövüşte Bacchus'ten çok daha yetenekliydim ve beni öldürmek için ellerinden geleni yaparken birbirlerini de korurlardı.

Granuaile, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Şimdilik kuzeye. Her şey değişebilir."

Oberon, *okların üzerimize geldiğini görünce benim bağırsaklarımda bir şeyler değişmiş olabilir*, dedi. Morrigan bizi korumak için okları kalkarıyla karşılamış ve bize kaçmamızı söylemişti.

Granuaile, "Neredeyse ben de altıma kaçıyordum, Oberon," dedi. Artık tam bir Druid olduğu için köpeğimin sesini duyabiliyordu. "Kenara çekilmem veya Atticus'u yere düşürmem gerekirdi ama öylece dikilmiş altıma kaçırmamaya çalışıyordum."

"Sidik torbalarınızı bir süre daha tutmanız gerekecek. Şimdi en önemli şey aradaki mesafeyi açmak."

"Ve sanırım sessiz olmak önemli değil. Bu şekilde hareket edersek geride takip edilmesi kolay izler bırakmaz mıyız?"

"Vaktimiz olunca izlerimizi gizlemeye çalışırız."

Morrigan'ın hırıltılı sesi zihnime doldu. Çok sevdiğim bir özelliği değildi ama şimdi faydalıydı. Kendini beğenmiş bir hâli vardı.

İşte uzun yıllar hatırlanacak bir savaş! Keşke şahitler ve bunu şarkı yapacak Amergin gibi bir ozan olsaydı!

Morrigan—

Dinle, Siodhachan. Bir süre daha seni takip etmelerine engel olabilirim ama sonra yine peşine düşecekler.

Öyle mi? Sen ne yapacaksın?

Ben onlardan daha iyiyim ama ölümsüz değilim. Sonum yaklaştı, bunu biliyorum. Ama görkemli bir son olacak!

Yavaşladım ve arkama baktım. Granuaile ve Oberon da durdu. Ölecek misin?

Sakın durma, geri zekâlı! Koş ve dinle ve uyuma. Uykuyu nasıl bertaraf edeceğini biliyorsun, değil mi?

Evet. Beyinde adenosinin birikmesine engel ol ve —

Modern kelimeler kullanma. Biliyorsun. Şimdi Tír na nÓg'a açılan Eski Yollar'dan birini bulmalısın -korunmayan bir yer olmalı- ya da Avcı Herne'nin ormanına gitmelisin.

Herne'nin ormanı? Windsor Ormanı mı? Avrupa'yı koşarak mı geçeceğiz?

Morrigan, ya da ölebilirsin, dedi.

Teşekkürler, ben almayayım. Ama Windsor artık vahşi bir orman değil. Bakımlı bir park diyebiliriz. İnsanlar orada çay içiyor. Hatta kriket bile oynuyor olabilir. Orası bir orman sayılmaz.

İşini görür. Herne orada. Orayı koruyacak. Ve yanında dostları olacak. Sakın unutma Siodhachan, Gaia bizi Olimposlulardan daha çok seviyor. Onlar uzun yaşamları boyunca Gaia'ya hiçbir şey vermedi. Şimdi kaos ile onu rahatsız ediyorlar. Savaş arabalarının bağlarını çözüyorum, bir süre yürümek zorunda kalacaklar ama

demirci tanrıları onlar için yenilerini yapacaktır. Bundan faydalanan ve aradaki mesafeyi mümkün olduğunca aç.

Bir şeyler mantıklı değildi. Morrigan, bunun olacağını biliyorsan, beni neden uyardın?

Kadınla birlikteydin.

Kadınım? Granuaile'e böyle dersem muhtemelen birkaç dişimi kaybederim. O, benim değil. İnsan kimseye bu şekilde sahip olamaz.

Bu dersi çok iyi öğrendim.

Pekâlâ, o zaman Olimposlularla bu aptalca savaşa neden girdin? Buna engel olabilirdik.

Hayır. Bu, eninde sonunda yaşanacaktı. Geciktirmenin kimseye bir faydası yoktu.

Şaka mı yapıyorsun? Yaşamak, yaşamaktır. Ölümü geciktirmekten bahsediyorsun. Sana biraz Prozac verelim.

Sessiz ol. Sana modern insanların deyimleriyle harika bir veda hediyesi vereceğim.

Morrigan'ın harika dediği şeyin ne olabileceğini düşünmeye korktum. Sadece, veda hediyesi, diye düşündüm.

Tír na nÓg'da bir ada var, adresini gönderiyorum. Gözümün önünde üstünde Ogham yazısı olan taştan bir obelisk belirdi. Görüyor musun?

Evet, ama—

Bunu hafızana kazı. Adayı bul. Akıntı yönündeki ağaçlara daha yakından bakarsan geri getirmek isteyeceğin birini göreceksin. Gerekiyorsa, Goibhniu'dan yardım iste.

Morrigan. Neden?

Çünkü kapana kısıldım ve tek çıkış yolu bu. Çünkü sen seçimini yaptın ve güzel bir seçim yaptın. Ona yanlış yapamam.

Kelimelerinin ne anlama geldiğini anlayınca tökezledim. Granuaile bana doğru endişeli bir bakış attı ve başımı iki yana sallayıp bir sorun olmadığını belli ettim. *Ama... Morrigan, hiçbir zaman bir şey söylemedin.*

Fark eder miydi? Beni seçer miydin?

Bilmiyorum. Ama hiçbir zaman şansım olmadı.

Her gün bir şanstı, Siodhachan. İki bin seneden bahsediyoruz. İlgilenseydin bunu ifade etmek için bolca fırsatın vardı. Seni korkutuyorum. Herkesi korkutuyorum. Bu gerçekten kaçamam ama keşke başka türlü olsaydı.

Pekâlâ... evet. Şimdi de iki Olimposluyu korkutuyor ve bir yandan da benimle konuşuyorsun. Bu daha da ürkütücü.

Hazırlıklı geldiler. Kıyafetleri sentetik. Onları bağlayamıyorum. Ve çok yetenekliler, sağ tarafımı yaralayıp büyü gücüme engel olmaya çalışıyorlar.

Morrigan, orada kalma. Beni kurtardın ve şimdi onlardan uzaktayız.

Hayır. Bu seçimi ben yaptım. Yakın zamanda samimi bir biçimde değişmeyi denedim -sen Aenghus Ó'g'u öldürdükten sonra- ve değişimin benim için imkânsız olduğunu anladım. Benim dostum olmuyor. Çok sıra dışı durumlar hariç nazik olamıyorum. Doğam buna izin vermiyor. Yapabildiklerim yalnızca korkutmak, baştan çıkartmak ve ölüleri seçmek. Bu çok garip değil mi? Uzun

zaman önce senin gibi bir Druid'dim ve istediğimi yapıyordum. Ama sonra bir tanrıça oldum, güçle birlikte beklentiler de geldi. Bunlara zincirler de diyebiliriz. Kurtulmaya çalışana kadar bunu fark etmemiştim. Doğam artık istediğimi yapmama izin vermiyor. Artık sadece insanların arzu ettiği gibi biri olabiliyorum.

Üzgünüm. Bilmiyordum.

Daha bilge biri olasan diye sana söylüyorum. Tanrılık kuralının içinde bu gizlidir ve bu zincirlere vurulanlar çaresizdir. Bu gerçeği inkâr etmeye çalışıyordum ama artık bu gerçekten kaçış olmadığını düşünüyorum. Ama artık içim rahat.

Öyle mi?

İşte benim zaferim, Siodhachan. Dövüşmemeye izin verildi ve bir sebebe ihtiyacım yok. Yine de, bir sebebim var ve bunun ne olduğunu ben seçebiliyorum. Bugün şan, şöret, kan dökme arzusu veya intikam için savaşmıyorum. Bugün... başka bir şey için savaşmıyorum.

Anlıyorum. Ama yine de söyle.

Aşk.

Morrigan, ben—

Sanki kafamın içinde bir şey koptu, gergin bir ipin kesilmesi gibiydi. Ani boşluk beraberinde baş dönmesini de getirdi ve bir köke takılıp utanç verici bir biçimde yüz üstü yere düştüm.

Morrigan? Kafamın içindeki sessizliğin tek bir açıklaması olabilirdi. Zihinsel bağımız mutfaktaki beyaz eşyaların veya bilgisayarların hafif vınlaması gibiydi, durana kadar orada olduğunu fark etmeyebiliyordunuz. Bir şeytanın koparttığı ku-

lağımı rejenerasyon ile yeniden çıkartmaya çalışırken Morrigan benimle telepati kurmasını sağlayan bağı kurmuştu. şimdi o bağ yoktu.

“Atticus, ne oldu?” Granuaile beni ayağa kaldırdı ve yüzümü görünce nefesini tuttu. “Yaralandın mı? Neden ağlıyorsun?”

Kolumu bıraktı ama ben başım dönünce yine sendeledim ve beni tekrar tuttu. “Morrigan öldü,” dedim.

BÖLÜM 2

“At formuna geçersen asanı ağzında taşıyabilir misin?” diye sordum. Neler olduğuna dair daha fazla soru istemiyordum ve elimle gözyaşlarımı sildim. Granuaile beni anladı ve üzerime gelmedi ama sesinde yaşadığı şokun etkileri vardı.

“Sanırım taşıyabilirim.”

“Güzel. Kıyafetlerini burada bırak.” Soyunmaya başladım ve birkaç kez derin derin nefes alarak zihnimi boşalttım. “Gerçekten hızlı olmamız gerek. Dörtnala gideceğiz ve gerektiğinde topraktan şarj olacağız.”

Granuaile gömleğini çıkarttı. “Morrigan Eski Yollar’ın yıkıldığını veya korunduğunu söyledi,” dedi. Koşmaya başlamadan önce tanrıçanın neler dediğini hatırladı. “Korunanlardan birini bulup dövüşecek miyiz?”

“Bence İngiltere’ye kadar koşacağız. Ya da en azından Fransa’ya kadar, sonra kanaldan yüzeriz.”

“Romanya’dan oraya kadar koşacak mıyız?”

“Evet, bu doğru.”

“Bir trene binsek veya bir araba kiralsak olmaz mı?”

“Hayır. Morrigan’ın dediğini duydun. Hayatta kalmamızın tek yolu koşmakmış.”

“Bu, hiç mantıklı değil.”

“Söz konusu olan hayatta kalmaksa Morrigan’ın öngörülerine güvenmek gerek. Yaşam ve ölüm konularında kesin öngörüler var. Yani vardı.”

“Söylediklerini inkâr etmeye çalışmıyorum. Sadece neden öyle olduğunu merak ediyorum.”

Omzumu silktim. “Cevapları henüz bilmiyorum. Yolda öğrenebiliriz. Bence her şeyi yolda çözmek zorunda kalacağız.”

Kıyafetlerimizden arınınca silahlarımızı yere koyduk ve tounaklı formlarımıza geçtik -bir geyik ve kestane renginde bir kısrak- sonra silahlarımızı ağızımıza aldık.

Oberon, *hey, umarım ağaçların birbirine çok yakın olduğu sık bir ormana dalmayız*, dedi.

Buna verecek bir cevabım yoktu ama Granuaile bir şey söylemiş olmalıydı çünkü Oberon öfkeyle karşılık verdi. *Ne? Ciddi misin? Bunu yapmak zorunda mıyım?* Bir şeyler daha söyledi ki Oberon devam etti. *Size eyer veya öyle bir şeyler bulmalıyız.* Granuaile’in üzerinde üçer bıçak olan kayışlarını yerden aldı. *Bu çok saçma, biliyorsun, değil mi? Atlara fısıldayan bir adam tanıyorum ve bu konuyu ona iletceğim.*

Koşarken tek taraflı tartışma devam etti ve bunun için minnettardım. Sonsuz olduğunu düşündüğüm birinin kaybı beni

çok sarsmıştı. Oberon'un yorumlarına tek bir zekice cevap bile veremedim. Uğraşmam gereken çok şey vardı, bunlardan bir tanesi de nasıl hayatta kalacağımızı bulmaktı.

Apuseni Dağları'nın eteklerinden uzaklaşınca hızımızı artırdık, küçük bir platonun kıyısından geçtik ve sonra yeniden vahşi doğaya daldık. Ekilmiş düzlüklerde koştuk. Daha fazla tepe aşıp yavaşlamamak için kuzeybatıya doğru gittik. Bağlarda, yonca ve mısır tarlalarında kalıp köylerden uzak durduk. İki nehri yüzerek geçtik ve güneş batarken Oradea'nın güneyinden Macaristan'a adım attık. Oberon ile Granuaile'e, Morrigan'ın Herne'nin ormanı hakkında söylediklerini aktardım.

Bana şunu sordu: *Oraya hangi yoldan gideceğiz?*

Tír na nÓg'a çıkan Eski Yollar'dan birini bulamazsak en iyi şansımız hızlı olmaktı. İzlendiğimizden şüphem yoktu. Bunu planlayan insanlar her şeyi düşünmüş olmalıydı, biz Tír na nÓg ile başka bir boyuta geçebilecek olsak, kesinlikle başarılı olamazlardı. Romalılar, vampirlerin ve Roma Tanrıçası Minerva'nın yardımını alarak Druidler'i yok etmek istediğinde de aynısını yapmıştı. Önce kıtadaki bütün kutsal ormanları yakmışlardı çünkü bunlar Tír na nÓg'a açılan kapılardı. Sonrasında Eski Yollar'ı kuşatmış, ardından Minerva'dan yardım alarak kamuffaj büyülerini görmeyi başarmışlardı. Ben Roma İmparatorluğu'nun uzanamayacağı kuzeye kaçarak kurtulmuştum. Minerva'nın şimdi Pan, Faunus ve avcı tanrıçalara tavsiye verdiği şüphem yoktu.

Fakat daha önce hiç Avrupa'yı koşarak geçmemiştim. Bir defasında yürüyerek bir ucundan diğer ucuna gitmiştim ama

yol boyunca öğrenci yurtlarında konaklamış, komik bir kılık değiştirme yöntemi olduğunu düşünerek çantama yamalar dikmiştim. Fakat o dönemde bolca zamanım vardı ve dağlara tırmanmak eğlenceli bir deneyimdi. Şimdi dağlarla uğraşmak bizi yavaşlatmaktan başka bir işe yaramazdı, ayrıca nereye gittiğimizi belli etmek istemiyordum. Dover Boğazı'na ulaşmak için batının kuzeyine gitmemiz gerekti. Fakat bu yoldan gidersen sıradağların yanı sıra Budapeşte ve Viyana gibi bir sürü şehirle de uğraşmak zorundaydık. Peşimizden gelenleri yanıltmalı ama aynı zamanda her daim toprağa bağlı kalmalıydık. Bu yüzden Macaristan sınırından kuzeye keskin bir dönüş yaptım. Karpatlar'ı geçince düzlüklerde kalabilir veya en kötü ihtimalle alçak tepeleri aşarak Fransa'ya ulaşabilirdik. Polonya ve Almanya üzerinden kuzeybatıya gidersek İsveç veya Danimarka'ya gittiğimizi düşünürlerdi. Yerleşim birimlerinden uzak kalıp dünyanın sonunu beklemek için vahşi doğada inzivaya çekilenlerle karşılaşmamak için yol boyunca elementaller ile iletişim kurmam gerekiyordu. Latince düşünerek Karpatlar'ın elementaline uzandım, Gaia için bir anlamı olmayan politik sınırları aşan bir bölgeye hükmediyordu.

//Druidler kaçıyor / Kılavuzluğuna ihtiyaç var / Mümkünse insanlar ve şehirlerden uzak kalmalıyız.//

Karpatlar'da biraz ileri geri yaptıktan sonra Macaristan ve Slovakya'nın kırsal kesimi içinden bizi kuzeye götürüp Karpat Dağları'na ulaştıracak bir yoldan ilerledik.

Bir planımız vardı ve düşman bir saat arkamızdaydı, bu yüzden bir şeyler hissedecek durumdaydım ve hislerim gözyaşı

olarak boşaldı. Hayatımın neredeyse tamamını Morrigan'a taparak geçirmiştım. Yakın zamanda benim için çok daha önemli biriydi. Karanlığın ta kendisiydi, beni mücadele etmeye ve kendimi geliştirmeye zorlayan güzeller güzeli felaket habercisiydi. Brighid için ise gerekli bir denge unsuruydu, sadece korkulacak biri değildi, herkes için çok önemliydi. Brighid yaşamlarımıza ışık, zanaat ve şiir getirirken Morrigan varlığıma neredeyse dokunulabilir bir keskinlik, farkındalık getiriyordu.

Düşüncelerim berraklaşınca Morrigan'ın bana sıradan ölümlülerden çok daha fazla değer verdiğini anladım. Altı sene önce, elimin üzerindeki dövmeleeri onarmak için beni Granuaile'in yanından aldıktan sonra, hiç olmadığı kadar candandı ama ben cesareti güçlendiren büyülerle kuşatılmış bir odada olduğumuz için onu umursamamıştım. Şimdi orada yaşadıklarımızın o günden beri kadını rahatsız ettiğini anlıyordum. Dışarıya çıkar çıkmaz istemese de zalim formuna geri dönmüştü. Ve Morrigan'ı yıkan buydu, birini sevmesi değil. Sevme özgürlüğünden yoksun olması veya o kişiyi istediği gibi sevememesi.

Ben dostu olmaya çalışmıştım fakat herhâlde durumu daha da kötüye götürmüştü bu. Birlikte takılmak için birkaç kez beyzbol maçına gitmiştik. Morrigan oyuncuların başarısız olma korkularından, suçluluk duygularından veya kötü performansları yüzünden hayal kırıklığına uğradıklarından bahsetmiş ama ben yüksek sesle yorumlar yapınca zafer sevincinin ne olduğunu da anlamıştı. Ben ne zaman buna benzer şeyler söylesem sözlerini bir azarlama olarak algılıyor ve suratını asiyordu. Bazı gerçekleri

benden önce veya benimle aynı anda fark etmesi gerektiğine inanıyordu ama gözlerinde bu gibi şeyleri görmesine engel olan bir filtre vardı. Ne zaman maça gitsek geceye çok iyimser bir biçimde başlıyor, bu sefer rekabetten ve benimle birlikte vakit geçirmekten keyif alacağına inanıyordu. Bir tanrıça olarak alışkın olduğu ölüm, savaş ve şehvetle ilgili hisleri bastırabileceğini düşünüyordu. Bu iyimserliği bir süre sonra yok oluyor, negatif bir yorum olarak algılanmasın diye aklına gelenleri bile söylemiyordu. Morrigan'ı mutlu gözlemlerle neşelendirme çabalarım sadece sosyalleşmedeki beceriksizliğini vurguluyordu.

Bir defasında St. Louis maçına gitmiş ve takımın hediyelik eşya dükkânına da uğramıştık. *Cardinals* tişörtü ve şapkasıyla çok farklı görünmesine şaşırmıştım. Çok sevimliydi. Ateşli veya seksi değildi, farklı bir masumiyeti vardı, insana moral veren bir güzelliği vardı, karşınızda durması bile minnettar kalınacak bir şeydi. Ama Morrigan'a sevimli göründüğünü söylediğimde nüansı fark etmemiş veya açıklamaya çalıştığımda bunu bir iltifat olarak algılamamıştı. Seks istediğimi düşünmüş ama sonra öyle olmadığını anlamıştı. İkimiz de hem utanmış hem de hayal kırıklığına uğramıştık. Tüm bu başarısızlıklarına rağmen ben ilerleme katettiğimizi düşünüyordum, iki bin sene boyunca Aenghus Óg'a karşı müttefik olduktan sonra arkadaşlığımız pekişmişti. Sanırım Morrigan bunu bir gelişme olarak görmüyor ya da arzu ettiği gibi olmadığını düşünüyordu.

Hayal kırıklığının bir sebebi de bir demir elementalinin yardımını alamaması ve soğuk demirden bir tılsımı aurasına

bağlayamamasıydı. Ne kadar denerse denesin kendini tanrılık koşullarından kurtaramıyor, normal olamıyordu.

Sanırım şimdi özgürdü -ama daha önemlisi, kendisini kısıtlayan şeylerden kurtulmuştu- ve gerçek hislerini hiçbir zaman anlamayan bir Druid'den kurtulduğu da söylenebilirdi. Morrigan'a büyümlü spektrumda baksaydım duygusal bağlarını görebilirdim, tıpkı bu gücü kazanınca Granuaile'in yaptığı gibi. Fakat ben, Morrigan'a büyümlü spektrumda bakmaya cesaret edememiştim. Bunu fark eder ve mahremiyetine bir saldırı olarak algıladı. Ve bu tür hatalara ağır cezalar veren biriydi.

Sanırım şimdi ben de özgürdüm ama Morrigan'ın aksine özgür olmak istemiyordum. Gözlerinin bana bakarken kırmızılaştığını görmek, bana lanetlendiğimi söylediğini duymak istiyordum. Birlikte bir beyzbol maçına daha gitmek ve iğrenç ama eğlenceli ayçekirdeği yeme sanatında Morrigan'ı eğitmek istiyordum.

Ve tabii ki, yeniden korunmak istiyordum. Bana göz kulak olan tek kişiydi. Morrigan'ın yardımını olmasaydı vahşi bir biçimde ölecektim. Bütün hayatımın bu tehlikeyle geçtiği söylenebilirdi ama güven içinde geçen son on iki yılımlı özleyecektim. Aenghus Óg'dan kaçmamaya karar verdiğimden beri hayatıma kast edenlerin sayısı epey artmıştı ve bir tanrıçanın yanımda olması rahatlatıcıydı. Nadiren yardımına koşardı ve ben, her defasında acı çekerdim ama Morrigan olmasaydı şimdiye kadar çoktan ölmüştüml. Artık o yoktu ve iki ölümsüz peşimdeydi, belki de kum saatim sonunda tükeniyordu.

Bir süre sonra üç kişinin kamufflaj altında koşmasının pratik olmadığını öğrendik. Birbirimizi kaybettik ve istemeden birbirimizden uzaklaştık, ya da birbirimize çarptık. Ben görünür oldum çünkü tarlalarda koşan bir geyik sıradan bir şeydi ve kimseyi alarına geçirmezdi. Birileri Granuaile'i köşeye kısıtımak isteyebilir ve Oberon'un sahipsiz bir köpek olduğu rapor edilebilirdi. Granuaile için tamamen görünmez olup Oberon'u kamufflaj altında tutmak daha kolaydı, bu şekilde benim kılavuzluğumu takip ettiler.

Yardım almadan da çok hızlıydık, saatte elli kilometre yol alıp ve bu hızı birkaç kilometre daha devam ettirip mola verebilirdik. Ama Gaia'nın yardımıyla saatte yetmiş kilometre yol alıp bunu topraktan aldığımız güçle kaslarımızı yenileyerek sonsuza kadar devam ettirebilirdik.

Slovakya'nın doğusunun büyük bir kısmı kırsaldı ve geceleri herkes evlerine girdiği için işimiz daha kolaydı. Karşımıza bir yol veya aşılacak bir çit çıktığında yavaşlıyor ama diğer zamanlar hiç konuşmadan yolumuza devam ediyorduk. Tanrıçalar ile aramızdaki mesafenin gittikçe açıldığını ümit ediyordum. Bizi bekleyen ilk sorun Vel'ká Domaša isminde bir gölün kıyısındaydı.

Vel'ká Domaša kuzeyden güneye uzanıyordu, Ondava Nehri üzerindeki bir baraj sayesinde oluşmuştu. On iki kilometre uzunluğundaydı ve ay ışığı ile aydınlanan yüzeyi, biz doğusundaki ormanın kıyısından koşarken solumuzda kaldı. İnsanlara güvende oldukları hissini veren olgun ormanlardan biriydi

çünkü çalılar ya kesilmiş ya da köklerinden sökülmişti. İnsan yiyen büyük avcıların gizlenebileceği yerler yoktu. İnsanlar bu ormanda dolaşır ve vahşi mantarların peşine düşerdi.

Gölün kuzeydoğu ucundaki bir kasabayı görünce tepeyi inmeye başladık. İçinde beş yüz kadar insanın yaşadığı kasabanın adının Turany nad Ondavou olduğunu daha sonra öğrenecektim. Şimdi önemli olan Oberon'un burnunun aldığı kokulardı.

Hey, Atticus. Burada ya bir ölü var ya da yakınlarda bir vampir kol geziyor.

Ben de kokusunu alıyorum, dedim.

Zeki Kız da alıyor.

Pekâlâ, biraz dinlenelim, söyle form değiştirmesin. İnsana dönüşürse vampir onu sezebilir.

Şimdi bizi sezemiyor mu?

Şimdi zararsız hayvanlarız, o muhtemelen insanların peşindedir.

Önümüzde bir sınır geçidine doğru uzanan bir yol vardı. Karpatlar'ın içinden geçiyordu. Plan bu yolun doğusunda kalmaktı. Yoldan kuzeye giden bir şey görmedim ama güneydeki kasabaya doğru bakınca dört figür gördüm. Yolun her iki yanında ikişer kişi vardı. Hepsi güneye bakıyor ve bir şey bekliyordu. Üzerlerinde kot pantolonları ve başlıklı giysileri vardı, elleri ceplerindeydi.

Büyülü görüşümü açınca birinde vampirlerin gri aurasını gördüm. Diğer üçü ise benim için daha tehlikeliydi. *Kara elfler*, dedim.

Granuaile onları ateşe vermek istiyor.

Öfkeyle burnumdan soludum. Kara elfler maddesel formda yanacak kadar kalmazdı. *Burada intikamın soğuk yenen bir yemek olduğunu söylemek zorundayım.*

Bunun ne anlama geldiğini sonra açıklarsın. Kötü bir şey gibi söyledin ama benim aklıma dondurma getirdi çünkü soğuk yenir. Bence dondurmayla birlikte verilirse daha çok insan intikam peşine düşer. Ya da donmuş yoğurt veya gelato da olabilir ama içinde meyveler olmasa...

Oberon?

Evet?

Granuaile'e sorar mısın onları öldürmek mi yoksa yolumuza devam etmek mi istiyor?

Cevap vermeden önce bir süre sessizlik oldu. *Öldürelim diyor. Tanrıçalarla birleşip peşimize düşmelerini istemiyor. Ama bu işi yapacaksak hemen yapmalıyız diyor.*

Bu konuda haklıydı. Tanrıçalar geliyordu ve boşa harcanacak zaman yoktu. Belki de kara elflerin tek amacı bizi geciktirmektir.

Kara elflerle en son Selanik'te karşılaşmış ve canımızı zor kurtarmıştık. Buradakilerin sayısı daha azdı ama Granuaile artık beklemedikleri güçlere sahip tam bir Druid'di.

Vampir kendisine ne yapabileceğimizi biliyor muydu? Genç bir vampir ise Druidler'in güçlerinden haberdar olamayabilirdi. Ama gruptaki amacı belliydi: Duyularını kullanarak bölgeyi tarıyordu. Sinsice saldırıp düşmanı hazırlıksız yakalayamazdık. Kokumuzu önceden alır ya da sesimizi duyardı.

Önce vampirin bağlarını çözeceğim ve buradan hücumu geçeceğim. Granuaile görünmez kalıp kara elflere yandan saldırırsın. Büyülü görüşünü kullanırsa dumana dönüştüklerinde nerede olduklarını takip edebilir.

Granuaile şekil değiştirdi ama görünmez kaldı. Oberon'dan bıçaklarını isteyince ters bir cevap aldığı belliydi çünkü köpeğim, *tabii ki, sunduğum hizmetlerden biri de budur*, dedi.

Oberon, sen lütfen burada kal. Orada ısrabileceğin bir şey yok.

Pekâlâ, benim için sorun değil. Zaten iniş takımlarıma biraz bakım yapmam gerekiyor, ne demek istediğimi biliyorsun. Ben bunu yapınca siz çok korkuyorsunuz.

Granuaile'e gidebileceğini söyle, ben vampirin bağlarını çözmeye başlıyorum.

İnsana dönüştüm ve vampire odaklandım. Vampiri karbon, su ve diğer elementlere ayrıştıracak sözcükleri söylemeye başladım. Vampir gidince kara elfler kendi kısıtlı duyularına güvenmek zorundaydı. Tepeden yola doğru inen Granuaile'in ayak seslerini duydum. Ben kuzeydoğudan saldırıya geçerken Granuaile kuzeyden yanlarına saldıracaktı.

Ya bir koku ya da bir ses vampiri alarına geçirdi, dönüp benim bulunduğum tarafa baktı ama sonra ben bağlarını çözünce giysileri yere düştü. Kot pantolonunun paçalarından kırmızı bir kitle akmaya başladı. Kamuflajımı kapattım ve Fragarach'ı elime aldım. Çıplak bir biçimde savaş narası atarak üzerlerine yürüdüm, tıpkı eski günlerde Keltlerin yaptığı gibi.

Kara elfler insan gibi görünme faslından vazgeçti. Vampirin ölümüyle birlikte Sigr ay Reykr oyununun birinci sayfasına geçtiler, bu dövüş sanatının ismi Dumanla Gelen Zafer'di. Bıçaklanmamak veya vurulmamak için cisimsiz forma büründüler. Büyülü spektrumda onları göremeyenler için harika bir taktikti, bir anda gecenin içinde ortadan kaybolacaklarını ve izlerinin sürülemeyeceğini düşünüyorlardı. Fakat ben onları beyaz enerjiden bulutlar olarak görebiliyordum ve duman formunda beş saniyeden fazla kalamıyorlardı. Maddesel forma bir saniyelğine geri dönüyor, ardından tekrar duman oluyorlardı. Fakat aradaki bir saniye boyunca savunmasızdılar ve teorimde haklıysam yaralandıktan sonra tekrar duman formuna bürünemiyorlardı.

Her birinin vücutlarıyla birlikte form değiştirebilen siyah bir bıçağı vardı ama büyüydüler ve auramı geçemiyorlardı. Granuaile ve Oberon ise bu bıçaklarla yaralanabilirdi, bu yüzden Granuaile onlara arkadan saldırırken bıçaklara ben hedef olmalıydım.

Tepeden aşağıya inip yolun kenarında durdukları yere doğru giderken diğer taraftaki ağaçların arasına girmediklerini ve beni karşılamak için pozisyon almadıklarını gördüm. Yerlerinde duruyor, bir saniyelğine gerçek görüntülerini geri kazanıyor, sonra yeniden duman oluyor, benim aradaki mesafeyi kapatmamı bekliyorlardı.

Bu çok garipti. Zihnimde alarmlar çalmaya başladı ve neler olduğunu düşünürken savaş naramı sonlandırdım. Büyülü bir

bubi tuzağının izlerini görmüyordum ama belki de daha sıradan bir taktik peşindeydiler. Buldukları yerin etrafında mayınlar varsa tek yapmaları gereken beklemektir.

Oberon, Granuaile'e söyle yoldan ilerlesin. Bölgede mayınlar olabilir.

Carpathia ile iletişim kurdum. *Soru: Yolumda toprağa gömülü metallere var mı?*

Evet.

Koşmaktan vazgeçtim. *Göster bana.*

Zihnimde görüntüleri filtreledim. Kara elflerin her iki yanında M16A2 anti-personel mayınlarından bir yarım daire vardı fakat buldukları yerden iki yüz metre uzaktaydı. Amerikan tasarımı bir mayındı, Ortadoğu ve Asya'nın dört bir yanında kullanılıyordu. Birinin üzerine basıp ayağınızı çekerseniz mayın topraktan bir metre havaya fırlayıp patlıyor ve her yönde yüz metrelik bir alana şarapnel saçıyor. Fark edilmesin diye daha az metal kullanan modern mayınlardan kullanabilirlerdi ama muhtemelen beni aptal sanıyorlardı. Güvenli mesafedeydim ve mayınları uzaktan patlatabilirdim. Toprağın yerini değiştirmek konusunda çok iyi değildim ama bir parça toprak sorun olmazdı.

Oberon, Granuaile'e söyle birkaç saniyelik siper alsın.

Etrafımdaki topraktan bir parçayı ilk mayının tepesine bağladım. Toprak havada uçtu ve tepesine konduğu mayını tetikledi. Patlamayla etrafa demir parçaları saçıldı ama kimseye zarar vermeden yere düştü. Aynısını diğer mayınlara da yaptım.

Aptal kara elfler. Toprak Druidler'indi.

Yine de yerlerinden kıpırdamıyorlardı. Maddesel forma geçtiklerinde bulunduğum tarafa bakıyor ama yolun kenarından ayrılmıyorlardı. Demek ki bir tür korumaları vardı ve benim saldırmamı istiyorlardı. Bunu yapmayacaktım çünkü düşmanın istediğini yapmak mutfak lavabosunda banyo yapmak kadar saçmaydı. Mayınlardan başka bir çember daha olabilirdi. Carpathia'nın hepsini algılaması zaman alırdı, belki de bir kısmını sadece yeri değişmiş toprak olarak görüyordu.

Granuaile'e söyle bubi tuzaklarına karşı dikkatli olsun. Kara elfler fazla rahat. Onları mümkün olduğunca uzaktan halletsin.

Oberon, *tamam*, dedi.

Elflere öne çıkmalarını işaret ettim ama bunu görünce -kusursuz gece görüşleri vardı- yerlerinden kıpırdamadılar ve gülümseyerek aynısını bana yaptılar. Gülümsedim ve yolun kenarında duranlardan birinin ensesine bıçağı yediğini gördüm. Yerinden kıpırdamayıp Granuaile için sabit hedef olması çok güzeldi. Yanındaki hemen dumana dönüştü ama yüzü bana dönük olanlar tehlikenin farkında değildi. Gülümseyip işaret etmeye devam ettim ve birkaç saniye sonra biri daha indi. Son kara elf, beş saniye sonra maddesel forma geçti ama zekice davranıp dizlerinin üzerine çökerek daha küçük bir hedef olmak istedi.

Granuaile bunu bekliyordu ve bıçağı hedefe gönderdi. Ölümcül bir yara değildi, bıçak omzuna girdi ama teorim doğrudu: Derilerinde bir yara açılınca duman formuna geçe-

miyorlardı. Bıçağı tuttu, eski Norse dilinde bir küfür savurdu ve yere çömelmiş vaziyette bekledi.

Granuaile'e söyle senin yanına geri dönsün ve bıçakları bıraksın. Daha sonra bir yerden yenilerini buluruz. Bu kara elf artık bir işe yaramaz ve göremediğim bir tuzak olabilir diye riske girmesini istemiyorum.

Oberon, köpeğin yanına son dönen çürük elmadır diyor, dedi.

Sırıttım ve tepeyi çıkmaya başladım, yalnız kara elfi arkadaşlarının eriyerek siyah katrana dönüşmesini izlerken bıraktım. Düzenli olarak Ölümsüzlük Çayı'ndan içmek yaşlanmama engel olsa da kendimi yeniden genç hissetmemi sağlayan Granuaile'di.

BÖLÜM 3

Kara elflerin ve bir vampirin etrafı mayınlarla çevrili bu noktada beklemesinin tek açıklaması, birilerinin buradan geleceğimizi tahmin etmiş olmasıydı. Bunun birkaç anlamı olabilirdi: Haberi ya Olimposlulardan almışlardı -bence çok olası değildi çünkü bizi bir başkası öldürürse bundan tatmin olmazlardı- ya da birisi Morrigan'ın izlerini takip edip akıllıca bir tahmin yürütmüştü. Bu birisi Fae'den olmalıydı. Başkaları İrlanda boyutlarında görünmeden seyahat edemezdi.

Kuzeye gittiğimizi anladıysalar yolumuzu tahmin etmek çok da zor değildi, Karpatlar'da birkaç tane geçit vardı ve bir nehri takip etmek peşinizden gelenlerden kurtulmak için akıllıca bir yoldu. Nehri geçer, sonra tekrar geçer, karşı kıyıya geçmiş gibi yapar ama aslında sığ suda ilerleyerek nehrin daha ilerisinden yolunuza devam edersiniz. Geçitlerden birine doğru uzanan bir nehir bulmak çok uğraştırıcı değildi.

Granuaile'e, "Periler," dedim.

Evet, çocukların ormanda kaybolup başını belaya soktuğu türden bir peri masalı gibi. Genelde yanlarında bir kurt köpeği veya aileleri olmadığı için ölürlür. Peri masallarında büyüklerinin sözünü dinlemeyen çocukların başına gelenleri bilir misiniz?

“Hayır, Oberon, peşimizde perilerin olabileceğini söylemeye çalışıyorum.”

Köpeğim inledi. Bazen yanlış anlayabiliyorum.

“Ara sıra etrafı kolaçan et. Bizi takip edenler sadece tanrıçalar değil. Vampirler ve kara elfler bizim için tekrar sorun olabilir ve bence Tír na nÓg'dan birinden yardım alıyolar.”

Granuaile, “Bizi seven biri var mı?” diye sordu. Sesinde üzüntü vardı. “Çünkü hayatta kalırsak gidip onlarla takılmak istiyorum.”

“Evet. Yapabilirsek bir süre Avrupa'dan uzak kalmak en iyisi.”

Granuaile geleceğe dair ümitlerini bir kenara bıraktı ve daha önemli konulara odaklandı. “Önce sorunumuzu ele alalım. Buradan kurtulmamız gerek. Geçtiğimiz yollara bubi tuzakları koymak aptalca mı olur?”

“Hayır, sanmıyorum. Aslında, stratejik olarak gerekli olabilir.”

“Aynı fikirdeyim. Başarısız bir tuzak bile onları yavaşlatır ve daha dikkatli olmaya sevk eder. Dibinde sivri kazıkların olduğu üzeri örtülü bir çukur işe yarayabilir. Sen çukurları kaz, ben kazıkları hallederim.”

Granuaile'e sırtıttım. “Dehşet saçmak için soğukkanlı bir tavsiye. Çok seksi.”

Granuaile asasını yere bıraktı, öne çıktı ve ellerini göğsüne koydu. Yüzünü bir öpücük göndermek için bana çevirdi, derken son anda diğer tarafa dönünce ben sıcak nefesi ve dudak parlaticısının çilek kokusuyla idare etmek zorunda kaldım. Dudak parlaticısı olmayabilirdi -güzellik ürünleri şekil değiştirme sonrası kaybolurdu- ama ben kokuyu hâlâ alabiliyordum. Çilek kokusu muhtemelen dudaklarının görüntüsüyle birlikte zihnime kazınmıştı. Beni sert bir biçimde itti ve ata dönüştü. Asasını ağzına aldı ve dört nala kuzeye koştu, beni şaşkın bir biçimde yalnız bıraktı. Birkaç saniye sonra Oberon'un zihinsel inlemesini duydum.

Birazcık olsun istiyorsan, Karpatlar'ın öbür tarafına ondan önce gitmeliymişsin.

Fragarach'ı yere bırakırken yüzümde geniş bir gülümseme vardı. Geyiğe dönüştüm. *Tamam*, dedim ve kılıcımı ağzıma aldım.

Seninle insanların çiftleşme alışkanlıkları üzerine sohbet etmiş miydik?

Yarış çok zorlu geçti. Yarısında kendime güvenim tamdı, yavaşlayıp kazanmama izin vereceğini düşünüyordum. Ama aradaki mesafeyi kapatmak istediğimde son sürate çıkmadığını fark ediyordum. Demek ki altıncı ve yedinci vitesi de vardı.

Bir şeyin anlamını açıklar mısın?

Tabii ki.

İnsanların şipşak dedikleri seks böyle bir şey mi?

Önümdeki at neşeyle kişnedi -Granuaile de Oberon'u

duyabiliyordu- ama ben aradaki mesafeyi kapatamıyordum, bu yüzden bana hiç komik gelmedi. E371 Otoyolu'nun doğusunda, ağaçların arasında koşuyor, Slovakya ile Polonya arasında gidip gelen şoförlerin dikkatini çekmemeye çalışıyorduk. Burası Dukla Geçidi'ydi, İkinci Dünya Savaşı'nda en kanlı çarpışmalardan birine şahit olmuştu. Etrafı çitlerle çevrili yeşilliklerin ortasında satranç taşları gibi duran anıtlar ve çiftlikler vardı.

Sınırı geçip güvenli bir biçimde geçidin diğer tarafına ulaştınca Granuaile bir tarlanın kenarında böbürlenmeye başladı. “Sanırım bütün cinsel enerjini, ölümsüzler için ölümcül bir tuzak yapmaya harcayacaksın,” dedi.

Size karanlıkta imkânsızlıklarla uğraşırken başarılar dilerim. Benim uyumam gerek.

Uyumak bence de harika bir fikirdi ama buna zamanım yoktu. Şimdi uyursak hiç uyanamayabilirdik, bu yüzden görevime odaklandım.

Dibi kazıklarla dolu bir çukur ile tuzak kurmak normalde saatler alırdı. Toprağın yerini değiştirmek için en azından bir küreğe ihtiyacınız olurdu. Ama o kadar uzun sürmedi ve toprak size yardım etmeye hevesliyse aletlere de ihtiyacınız yoktu. Peşinizde iki uzman avcı varsa önemli olan zekice bir tuzak hazırlamaktı.

“Dalları burada kesemez ve sivriltemezsin,” dedim. “Gece görüşleri varsa veya buraya gün doğduktan sonra gelirlerse, izleri görür ve tedbirli davranırlar. Çayırı geçelim ve belirgin

izler bırakalım. Diğer tarafa ulaşınca topraktan yardım isteriz, olur mu?”

“Olur.” At formuna geçti, esasını aldı ve koşmaya başladı.

Ah. Sanırım bu uyumak yok anlamına geliyor.

“Burada olmaz. Önce tarlayı geçmemiz gerek. Fragarach’ı da yanına al. Granuaile’e başlamasını söyle, ben birazdan yanınıza gelirim. Sınır istasyonundan birkaç fener almam gerek.” Oberon, Granuaile’in bıçaklarını ve benim kılıcımı taşımak için ağzını biraz daha fazla açmak zorunda kaldı.

Bu çok saçma. Bu travmanın üzerine bir spa’da lüks bir paket istiyorum.

“Şikâyet edip durma.”

Şikâyet etmiyorum. Lobi çalışması. Yepyeni bir kelime.

Kamufflajı açıp geldiğim yöne geri döndüm, avcılar izlerimi görse de umurumda değildi. Sınırdaki istasyona kadar gidip orada ne işim olduğunu merak edeceklerdi.

İstasyonun camlarına birkaç taş attım. Sonunda iki koruma ellerinde fenerlerle dışarıya çıkmak zorunda kaldı, diğer elleri silahlarındaydı ve karanlığın içine seslendiler. Fenerleri ellerinden aldım, kapattım ve üzerlerine kamufflajı ekledim. Korumalara göre fenerler bir anda ellerinde kaybolmuştu. Silahlarını çektiler ama bir hedef göremediler. Ben çoktan tarlaya doğru koşmaya başlamıştım, yaşadıkları gizemli olayın ardından Polonya dilinde küftediklerini duydum, adamlara bunu yaptığıma inanmıyordum.

Tarlaya ulaşınca insan izleri bırakarak yürüdüm.

Tutarlılık için formumu korumama gerek yoktu, tanrıçaların tek yapması gereken izleri takip etmekte. Ağaçların altında Carpathia ile bağlantı kurduk. Granuaile canlı dallardan birkaçı için hem yardım hem de izin istedi, ben de bir tünele ihtiyacımız olduğunu söyledim. Çayırın diğer tarafında içi boş ama yüzeyi bozulmamış çukurlara ihtiyacımız vardı. Artemis ve Diana tarladaki izleri görünce hemen peşimize düşecekti.

Carpathia'nın yardımlarına rağmen tuzağı kurmak bir saatimizi aldı. Toprağın ve yerin altındaki taşların konumunu değiştirmek Carpathia için çok zor değildi -birkaç dakikada bitmişti- ama çukurun dibini kazıklarla döşeyebilmek için tünelden birkaç kez gidip gelmek zorunda kalmıştık. Ellerimizde fenerler olduğu için taşıyabildiğimiz kazık sayısı sınırlıydı. Gece görüşümüz dışarıda yeterliydi ama zifiri karanlık tünelde yetersiz kalıyordu. Kazıkları düzgün bir biçimde çukurun dibine yerleştirmek çok fazla vaktimizi aldı.

Çukur yedi metre derinliğindeydi ve Oberon bile etkilendi. Oberon'a göre harika bir mühendislik çalışmasıydı bu tuzak.

Bu çukur 300 Spartalı filminde Pers habercinin içine atıldığı kuyuya göre ne kadar derin?

“O kadar derin değil,” dedim.

Ya günahlarının bedelini ödemek isteyen şeytani bir sayborgsan ve parmaklarından yıldırımlar çıkan imparatoru buraya atmak istiyorsan? Dibe çarpınca çok ses çıkartır mı?

“Ölebilir ama çok fazla ses çıkartacağını sanmıyordum.” Tanrıçalar kazıklara denk gelmeyebilirdi. Önce koşum hay-

vanları düşecekti, bu yüzden kendilerini hayvanların üzerinde bulabilirlerdi. Ben, kazıklardan kurtulsalar bile dışarıya çıkma-
larının zor olmasını istiyordum, ben bile yedi metre yukarıya
sıçrayamazdım. Ama savaş arabalarının havaya yükselme büyü-
sü varsa? Tanrıçalar üzerimize okları göndermeden önce savaş ara-
balarının yerden biraz yukarıda durduğunu görmüştüm. Koşum
hayvanları için aynısı geçerli miydi bilmiyordum. Eğer öyleyse
bir saati boşuna harcamıştık. Ama değilse, çukura önce koşum
hayvanları düşecek ve savaş arabalarını da beraberinde götüre-
cekti. Belki. Öyle veya böyle, çukura düşmenin tanrıçalara bir
saat kaybettirmesini ümit ediyordum. Ayrıca, sonrasında daha
dikkatli olmak için takip hızını azaltacaklardı. Morrigan savaş
arabalarının bağını çözerek bize birkaç saat kazandırmıştı ama
Vulcan ve Hephaestus'tan yeni arabaları gelmiş olmalıydı. Şimdi
biraz daha zaman kazanmamız gerekti. Şansımız yaver giderse,
yarım gün önlerine geçebilirdik.

Çukurun üzerinde yonca köklerinden sık bir doku vardı,
orta kısmı göçmesin diye bağlarla güçlendirmiştim. Carpathia
çıkışta tüneli arkamızdan kapattı.

Kuzeydoğuya doğru toynaklı formlarımızda ilerledik, şim-
di bir tepeden aşağıya iniyorduk. Güneybatıdaki Jaslo isimli
Polonya şehrinin yanından geçmeyi planlıyorduk. Mümkün
olduğunca kırsal kesimde kalacak ama ara sıra ihtiyaçlarımız
için köylere veya kasabalara girecektik, bu hat üzerinde ilerler-
sek Polonya ve Almanya'nın dağlık kesimlerine de girmemize
gerek kalmayacaktı. Hollanda'ya ulaştınca güneye ve batıya

yönelip Belçika'dan geçecek, sonrasında Fransa'ya, Calais'ye ulaşacaktık.

Seyahatler gidilecek yerleri ardı ardına sıralayınca kulağa çok kolay geliyordu. Ama kimse bu yolları bizim gibi koşarak aşmıyordu.

BÖLÜM 4

İnsanların doksanların popüler bilim kurgu dizisi *X-Files*'ın ne kadar güzel olduğunu anlamadığını düşünüyorum. Bir şekilde kafanızın içine girmeyi başardı. En azından, çok daha sonra fark etsem de benim beynime farklı şekillerde girmişti. Örneğin, sigara içen takım elbiseli adamlar beni çok ürkütür. Yüzlerce toksini sakın bir biçimde ciğerlerine çeken birini görünce adamın beni bir şekilde kontrol edeceğini düşünürüm. Planlarında bir kukla olmadığımı hissetmek için kaçmam ve gelişigüzel bir şeyler yapmam gerekir. Ve arılardan hiç bahsetmeyelim, tamam mı?

Bu dizi bana en çok garip sokak lambalarının ışığı altındaki silüetlerden korkmayı öğretti. Jaslo'nun batısında bir soğan tarlasındaki on üç figürü görünce tüylerimin diken diken olmasının sebebi buydu. Belki de Mulder'in kardeşi yanlarındaydı. Belki de beyinlerine bir bıçak saplamadan onları öldürmemiz mümkün değildi. Belki de kara elftiler.

Silüetlerin ışığı arkalarından gelmiyordu, biraz daha yakına girince morun farklı tonlarında bir ışıkla çevrelediklerini anladım. Silüet gibi görünmelerinin sebebi siyahlar giymeleri idi ama etraflarında kümelenmiş ışık bulutu tanıdık ve aydınlanan yüzlerden bazılarını tanıyordum. Koruma büyülerini biliyordum. Bunlar Malina Sokolowski'nin liderliğindeki Polonya cadı meclisi Üç Aura Kardeşliği'nin üyeleri idi. Yıllar önce onlarla bir barış anlaşması imzalamıştım.

Malina en öndeydi, en renkli ve en güçlü koruma büyülerinin sahibiydi, sarı saçları hâlâ nefes kesen bir güzelliğe sahipti. On iki senede tek bir gün bile yaşlanmamıştı, tıpkı benim gibi. Ama koşullar değişmişti. Meclisin diğer üyelerini de tanıdım -Roksana, Klaudia, Kazimiera ve Berta- bunlar Malina'ya en yakın olanlardı.

Anlaşmaya imza atmamış sekiz yeni üye de yanlarındaydı. Granuaile'in de imzası yoktu. Malina işimize taş koymak isterse koyardı. Granuaile, meclisin büyülerine karşı korumaya sahip değildi ama onun da kendine göre güçleri vardı.

Oberon ile bir mesaj gönderdim, insan formuna geçip yaşlamamız gerekiyordu. Hemen şekil değiştirdi ve ellerimizde silahlarla ağır adımlar atmaya başladık. "Gümüş bıçaklarla savaşılır," diye fısıldadım. "İnsanlardan daha hızlılar."

"Anladım."

"Ve oralarına buralarına bakma. İnsanları kontrol etmek için cazibe tılsımları kullanırlar."

"Ne kadar güzel."

Kulağa karmaşık geliyor. Kielbasa kullanarak beni kontrol edebilirler.

Malina bana seslenirken şaşırmış gibiydi, gerçi etkilenmiş de olabilirdi. “Bay O’Sullivan? Burada ne işiniz var?” *Çıplak bir biçimde bir soğan tarlasında*, diye ekledi ama yüz ifadesinden belliydi.

“Bayan Sokolowski. Ben de aynısını size sormak isterim.”

“Polonya’da Sokolowska. Burada isimlerin sonlandırılma şekli Amerika’dan daha önemli.”

“Ah, Teşekkür ederim. Gerçekten bu dili öğrenmek istiyordum. Tebrik ederim, cadı meclisin yine güçlenmiş.”

“Evet, öyle. Ve görünüşe göre dünyada yeni bir Druid var.”

“Evet. Malina, bu Granuaile.”

İkili tanıştıktan sonra Malina çıplaklığımızı umursamayıp her zamanki gibi doğrudan konuya girdi.

“Büyük bir felaketin geleceğini öngördük. Sen bunun neyle ilgili olduğunu biliyor musun?”

“Evet. Ragnarok.”

Espri yaptığımı düşündü. “Ben gayet ciddi bir konudan bahsediyorum, Bay O’Sullivan.”

“Ben de öyle. Son karşılaştığımızda, Tempe’deki barda, herkesin hayatını berbat etmek üzereydim. Sanırım başarılı oldum. Şimdi felaketi geciktirmek veya durduramazsam vereceği hasarları azaltmak için elimden geleni yapıyorum. Sanırım ortalık karışmadan önce bir senemiz daha var.”

“Neden bir sene?”

“Loki uzun süredir hapisteydi ve serbest kaldı. Hel’in dokuz diyarın üzerine salacak devasa bir ordusu var. Savaşı şimdi de başlatabilirlerdi ama dikkatleri dağıldı ve güvenleri sarsıldı. Bir kehanete güveniyorum, kehanete göre bir senemiz daha var.”

Malina dudak büktü. “Kimin kehaneti?”

“Odysseus’u baştan çıkaran sirenler.”

Malina, Klaudia ile göz göze geldi. Bu zayıf cadı her daim erotik egzersizleri yeni tamamlamış gibi görünürdü. Öyle kıya-fetler giyerdi ki bir dakika önce üzerinde olmadığından emin olurdunuz. “Sirenler Odysseus’a Ragnarok’un bir sene sonra başlayacağını mı söyledi?”

Omzumu silktim. “Tam olarak öyle demediler ama kanıtlar onu işaret ediyor. Dünyanın yanacağını söylediler. Loki tam bir piromanyak. Surtr, Muspellheim’dan çıkınca ortalığın yanacağına hiç şüphem yok. Ama dürüst olmak gerekirse kehanetin tam anlamını bilmiyorum. Belki de sıcak bir yaz günü çıkacak orman yangınlarından bahsediyorlardır.”

“Hiç sanmam. Sirenler önemsiz olaylardan bahsetmez.”

“Ah, öyleyse kehanetlerinin doğru çıktığını siz de biliyorsunuz?”

“Tabii ki. Yapabileceğimiz bir şey var mı? Çünkü öngörülerimiz burada alevlerin kol gezeceğini söylüyor.”

“Öyle mi?”

“Evet. Bu gibi konularda şaka yapmadığımı bilirsin.”

“Evet, ama burada alevlerin ne işi olduğunu bilmiyorum—Ne?” Granuaile omzuma dokunup dikkatimi çekmeye çalış-

tı. Sonra eliyle işaret etti. “Ah,” dedim. “Şimdi çok mantıklı. Geliyor!”

Büyük bir alev topu batı gökyüzünden bir yay çizerek üzerimize geldi. Geri çekildik ve şok dalgası alev topunun yere çarpmasıyla hepimizi etkiledi. Şimdi alevlerin ortasında neşeyle el çırpan dört metrelik bir deli dikiliyordu.

Loki, “İşte!” dedi. Hâlinden çok memnundu. “Seni buldum!”

BÖLÜM 5

Fragarach'ı çektim ve üzerine yürüdüm, konuşacak vakit yoktu. Elini havada sallayarak her şeyi tutuşturabilirdi, bu yüzden Granuaile ve Oberon'un yanıp kül olması yerine bana odaklanmasını tercih ettim.

Kara elfler tarafından yakıldıktan sonra ateşten biraz çekiniyordum ama Loki'nin ateşi büyüdü ve soğuk demir auramın beni koruyacağını biliyordum. Sağ eli ortadan kaybolurken kırkırdadı ve bileği şimdi bir alev makinesiydi. Ben havaya sıçrarırken üzerime sıcaklık yağdı ama kılıcımı savurdum. Hızlıydı ve geri çekildi ama sağ bacağına derin bir yara açtım.

Loki kükredi ve alevleri kapattı. Başı seğirirken gözleri üzerine odaklandı. Barbekü olmam gerekiyordu ama olmamıştım. "Bizi yakamazsın, Ateşbaşlatan Loki," dedim. "Hepimiz korunuyoruz."

Oberon'a, siz *korunmuyorsunuz*, dedim. *Granuaile'i uzaklaştıır.*

Tamam.

Loki parmağını bana doğru salladı ve gözlerini kıstı. “Sen yapay bir varlık değilsin,” dedi. “Cüceler seni bilmiyor. Yalancı!”

“Cücelelerin neyi bilip neyi bilmediği kimin umurunda?” Rahatsız edici bir biçimde gülümsedim, ya da öyle olmasını ümit ettim. Zihinsel olarak zaten sorunluymdu, bu yüzden tehdit etmek işe yarayabilirdi. “Tek bilmen gereken bu: Seni öldürecek olan benim.”

Loki'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve ben üzerine yürürken birkaç adım geriledi. Ama sonra sağ kolu arkasına gitti ve bir şeye uzandı, kolunu öne attığında elinde ucu alev alan çok uzun bir kılıç vardı.

Kaşlarımı çattım. “Vay canına, onu nerenden çıkarttın?” Kızı Hel de bıçağı Kıtılık'ı benzer bir biçimde kaburgalarının içinden çıkartıyordu. Vücudunu kın gibi kullanmayı babasından öğrenmiş olmalıydı. Şekil-değiştiren oldukları için çok da şaşırtıcı değildi.

Kötü adam kavramını yeniden tanımlamak gerek, değil mi?

Oberon, Granuail'e söyle cadılarla konuşsun. Yapabilirlerse Loki'yi büyülesinler.

Tamam. Ama insan, hava alanlarındaki vücut taramasına girerse neler çıkacağını merak ediyor.

Loki'nin gözleri karardı ve kılıcı havaya kalktı. Acele et, Oberon! Alevli kılıç aşağıya indi ama ben orada değildim. Üzerine atladım çünkü bu kadar uzun bir mesafeye erişebilen birine karşı yapılacak en iyi şey yakınına girmektir. Kılıcımı savurmadım veya

saplamadım, kalçasının ortasına, tam ağırlık merkezine bir tekme indirdim. İki büküm oldu ve sendeleyince kılıç elinden düştü. Arkamdan Polonya dilinde bir şeyler söylediklerini duydum ama gözlerimi Loki'nin üzerinden ayırmadım. Loki küçüldü ve şekil değiştirdi, ayağa kalktı. Bu sefer mavi derisi, dört kolu ve her bir eliyle vücudunun içinden çıkarttığı dört silahı olan bir Vedic şeytandı. Keskin dişlerini gösterdi ve kılıçları havada salladı, bu formu nereden bulduğunu merak edecek zamanım yoktu.

Geri çekilmemek için çok zorlandım. İki silahtan fazlasına sahip biriyle dövüşmeyi çok uzun zaman olmuştu. Ben daha gençken herkesin bir kılıcı vardı ve kendinizi bu gibi dövüşlerin içinde bulabilirdiniz. Artık birden fazla kılıcı olan birinden çok, birden fazla tabancası olan birine denk geliyordum.

Loki'nin siyah gözleri yüzüm yerine omzumun üzerinde bir yere odaklandı. Gözlerini kırptırdı, biraz daha kırptırdı ve başını iki yana salladı, kılıçlar durdu. Bana odaklanmak istedi ama bakışları yine başka bir yere kaydı, bu sefer irkildi ve silahlardan birkaçını düşürdü. Elleriyle gözlerine vurdu ve avuçlarını gözlerine bastırdı.

“Hayır! Hayır! Durun!”

Benden çekiniyordu ve ellerini indirip parmaklarının üzerinden saldırıya geçip geçmediğime baktı. Tam bu sırada Malina önüme geçti ve saçlarını savurdu. Bu kadardı. Elleri açıldı, ağzı açık kaldı ve diğer iki eli de kılıçlarını düşürdü.

“Şimdi büyülendi.” Malina bakışlarını Loki'nin üzerinden ayırmadı. “Onu öldürebilir ve bu işi bitirebilirsin.”

“Hayır, onu öldürmek istemiyoruz,” dedim.

“Neden?”

“Çünkü bunu yaparsak Hel’in haberi olur ve ordusunu serbest bırakır. Ragnarok başlar. Hel gösteriyi Loki’siz değil Loki ile başlatmak istiyor. Babasıyla sorunları var, onun gözüne girmek istiyor, bu yüzden Loki’yi meşgul edersek biz güvende oluruz.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Loki dört aydır beni arıyor. Pekâlâ, bu sürenin büyük bir kısmında uyuyordu. Hel de bu süre içerisinde babasını korumaktan başka bir şey yapmadı.”

Kıvırcık saçlarını sıkı bir biçimde atkuyruğu yapmış Roksana, aksanlı sesiyle konuşmaya başladı. “Öyleyse, onu uzun süre büyüülü hâlde tutmamızı mı istiyorsun?”

“Evet,” diyerek sırtıtım.

Malina burnundan soludu. “Bu adam çok dengesiz ve onu sakinleştirmek hiç kolay olmaz. Şimdi bile onu etkilemek için birkaç kişi birden seferber olduk. Bunda bizim kârımız nedir, Bay O’Sullivan?”

“Öncelikle, Ragnarok’suz bir dünya. Sonra istiyorsanız size parlak siyah botlar alırım.”

“Bu, kabul edilebilir bir şey değil. Onu hemen serbest bıraksam daha iyi.”

“Dünyanın sonunu mu getirmek istiyorsun?”

“Önce senin sonunu getirmek istiyor, Bay O’Sullivan. Söyler misin, onu neden serbest bırakmayayım?”

“Size çok güzel kurabiyeler getiririm. Ayrıca, Polonya’da naneli çikolata bulamıyorsunuz, değil mi?”

“Ciddiyim.”

“Samoas?”

Malina bana öfkeli bir bakış attı.

“Pekâlâ,” dedim. “Ne istiyorsunuz?”

“Bence senin hayatının yanı sıra dünyayı da kurtarmış olacağız. Bunun için kurabiyeden daha fazlasına ihtiyacımız var.”

Biliyordum. Bir cadıya kurabiye verisen bir bardak da süt ister.

“Anladım, Malina. Ama ne istiyorsun? Aklıma sana verebileceğim bir şey gelmiyor?”

“Polonya’da vampir istemiyorum.”

Tarlada bir sessizlik oldu ve ilk konuşan Granuaile’di.

“Ne zaman ve ne kadar süreliğine?”

“Ragnarok geldikten ve gittikten sonra veya bir seneliğine; biz buradaysak, sen buradaysan, vampirler de buradaysa, elinden geleni yapıp Polonya’yı vampirlerden arındıracaksın.”

“Ne çok koşul oldu. Ama tamam, anlaştık; Loki’yi bir ay tutsak etmeniz Polonya’nın bir sene vampirsiz olması demek.”

“Şimdi anlaştık.” El sıkıştık.

“Bu arada,” dedim. “Hel’in Garm isminde bir köpeği var, her şeyin izini sürebilir, boyutlar arasında bile. Hel babasını bulmak için onu gönderecektir. Garm, Loki’yi bulunca da Hel lanetliler ordusunu kullanacaktır. Size bol şans dilerim. Ah, Artemis ve Diana peşimde, şu yönden gelip vuracak birini arayacaklar. Sonra görüşürüz. Gitmem gerek.” El salladım

ve batıya doğru koşmaya başladım. Granuaile ve Oberon da peşimden geldi.

Malina öfkeyle, “Ne?” diye haykırdı. “Bay O’Sullivan! Hemen buraya gel!”

Sırıttım ve koşmaya devam ettim. Malina’ya karşı galip gelmek her gün yapabileceğim bir şey değildi. Bunun bedelini bana ödedecekti ama şimdilik mevcut sorunla ilgilenmek zorundaydı ve elinde çok büyük bir bomba vardı.

BÖLÜM 6

Ne kadar mutlu olduğumu anlatamam çünkü Atticus bu görevi bana verdi. Kaşları çatıldı ve ne kadar yaşlı olduğunu belli eden bir yüz ifadesi takınmaya çalıştı. Ona göre çok daha genç olduğum için muhtemelen bu kadar mutlu olmam uygunsuz bir şeydi. Fakat kendime hâkim olamıyordum, hayatlarımızı kurtarmak için koşuyor olmamıza rağmen. Vücutlarımız topraktan aldığı güçle kendini yenilerken satenden karanlığın içinde koşuyorduk. Toynaklar ve patiler, aynı ritimde sesler çıkartarak toprağı havaya saçıyor, bileklerimiz çocuklarını bırakmak istemeyen ama gitmeleri gerektiğini bilen bir anne şefkatiyle çimenler okşuyordu. Toprak sanki bize daha çok değmek için parmaklarını uzatıyor, bu hâliyle çocuklarına doğru kollarını uzatmış bir anneye benziyordu. Çimenler biz geçip gittikten sonra hüzünlü ama gururluydu, bir gün eve geri döneceğimiz umuduyla yaşıyordu. Neşemin sebebi buydu. Toprağı attığım her adımda bir annenin sevgisini hissediyordum.

yordum. Nereye gitsem beni karşılıyor, kucaklıyor ve destek oluyordu. Gaia'nın Druid'i, toprağın sevgilisiydim. Bu hisler kalbimde çok tazeydi.

Özgür bir çocukken -eski yaşamımda- annem ve üvey babam beni tatillerde dağları ve ağaçları olan yerlere götürürdü. Bunun sebebi ülkenin en düzlük yerinde yaşamamız ve gökyüzüyle buğday tarlaları dışında doğaya dair bir şey görmememizdi. Ormanda yürüyüp toz ağaçlarının beyaz gövdelerine dokunurken ağaçların sırları olduğuna inanırdım. Ağaçlar da rüzgârda hışırdayan yapraklarıyla kulaklarıma gizemler fısıldayıp benimle dalga geçer, âdeta hâlîme kıkırdarak gülerdi çünkü ben ovadan gelen kızıl kızdım. Ben toz ağaçlarının önemli ve havalı bir şeyi bildiğini düşünürdüm çünkü göğe yükselir ve kendi aralarında bir şeyler mırıldanır, ara sıra heyecanla titrerlerdi. Ama şimdi dünya tüm çıplaklığıyla karşımdaydı ve harikuladeydi. Keşfetmem için beni bekliyordu. Sormaya zamanım olursa kulaklarıma sırlarını fısıldayacaklardı.

Korkunç bir tehlikeyle karşı karşıya olduğumuzu biliyordum. Atticus'un beni uyarıp durduğu cinsten bir şeydi. Uzun zaman önce çıraklıktan vazgeçerim diye beni korkutmaya çalışıyordu. O günden toprağa bağlanana kadar bir sürü tehlike atlattığımız doğruydu. Yine de, hayatta kalıp kalmayacağımızı bilmeden koşarken bile, içimden neşeli çığlıklar atmak geliyordu.

Aklıma hayattan keyif almayı bilen ve bunu bize söyleyen biri geldi. Atticus, İngiliz şiirlerini severdi ve Shakespeare'in

bütün oyunlarını ezbere biliyordu. Ozanlar ise insan doğasının karanlık tarafında çok fazla zaman geçirdiği için benim duyularıma tercüman olamazdı. Eğitimim sırasında farklı düşünce tarzlarını anlayabilmek için bir sürü eseri ezberlemek zorunda kalmıştım ve benim favorim Walt Whitman'dı. Whitman dünyanın nasıl sonsuz bir harika olduğunu anlıyordu. Çimenlere Tanrı'nın mendili diyordu.

Keşke zamanda yolculuk yapıp adama ne kadar haklı olduğunu söyleyebilseydim. Çimenler Gaia'nın mendiliydi ama geriye kalanı doğru tutturmuştu. "En küçük filizden belli, ölüm diye bir şey yok / Ve olsa bile, devam eder yaşamaya / (...) Her şey ileri gider, hiçbir şey çökmez / Ölmek herkesin sandığından daha farklı ve şanslı bir şeydir."

Gerçi yakın zamanda ölmeyi düşünmüyordum. Ya da Morrigan'ın, öldüğü için şanslı olduğuna inanmıyordum. Ama bence İrlanda boyutlarından birinde şimdi iyi, yeşilliklerin içinde huzurlu olmalıydı. Daha sonra Atticus'a bunu sorabilirdim, şimdi kadının ölümünün şoku bu kadar tazeyken olmazdı. Tanrıların bile sonsuz olmadığına dair acı bir dersti.

Yapabilirsem, çok uzun süre yaşamak istiyordum. Whitman'ın eserlerinin yanı sıra T.S. Elliot'unkileri de ezberlemek istiyordum. Farklı bakış açılarına ihtiyacım vardı. Ve öğrenilecek dillerin sayısı çoktu. Daha çok sevişecektim. Ve bütün yeteneklerimi Gaia koruyacaktı.

Atticus'a bakınca neşemin zamanla solacağını anladım. Emin değildim ama çok uzun süre yaşayıp çok şey görmüş

olmasına rağmen hâlâ bir şeylere hayran kalabiliyordu. Yine de hayranlıkları benimkilerle aynı değildi. Kansaslı çilli bir kızın yeni bir şey olduğunu düşünüyordu ve itiraf etmeliyim ki böyle düşünmesine itiraz etmeden izin veriyordum. Kimseye benzemeyen bir erkekti ve onu seviyordum. Ve beni sevdiğinden şüphem yoktu. Birbirimize bağlanmıştık, bunu görmüştüm.

Yine de benim için tam bir gizemdi. Gaia'nın sevgisini benim gibi hissediyorsa doğanın kirlenmesi ve türlerin tükenmesiyle ilgili kayıtsızlığı nedendi? Sadece toprağı büyülü bir şey tehdit ettiğinde öfkesi uyanıyordu ama bence en basit tehditler bile korkunçtu. Olimposlulardan ve diğer düşmanlarımızdan kurtulursak dünyayı onu kirletenlerden korumaya başlayacaktım. Vahşice. İlk işim de üvey babamın petrol şirketi olacaktı.

Atticus bu gibi şeylere aşırı tepki gösterdiğimi düşünüyordu. Belki de öyleydim. Belki de Atticus birçokları gibi hissizleşmişti, sürekli olarak hayatı tehlikede olduğu için yorulmuş ve yıpranmıştı, bu yüzden başka şeylere kafasını çok fazla takmıyor olabilirdi.

Bir konuda haklıydı. Endişe edilecek çok şey vardı. Ama keyif alınacak da çok şey vardı, çimenlerin kokusu veya rüzgârın yelemi dalgalandırması gibi. Evet bir yelem var! Çitlerin üzerinden atlamak bile çok eğlenceliydi. Bu koşu Bacchus ve Hel'in açtığı yaralara merhem gibi gelmişti. Atticus ile Meksika'da çok güzel vakit geçirmiştik ama benim olayım sadece Gaia ile olan

bağım değildi. Şimdi, her adımda yeni bir toprak parçasına dokunmak ve enerjisini hissetmek bana nasıl bir hediye verildiğini ve nasıl bir sorumluluk yüklendiğimi anlamama yardımcı oluyordu.

Polonya'da karşımıza çıkan engeller ve yön değiştirmemize sebep olan şeyler Macaristan veya Slovakya'dan çok daha fazlaydı. Fakat kabaca ülkenin güneyindeki ana yollardan biri olan E-40'a paralel bir yol izlemeyi başarıyorduk. Bu bölgede nüfusun daha fazla olması da şaşırtıcı değildi. Ama bizi biraz yavaşlatmıştı ve bu yüzden hızımızın düştüğüne emindim. Tanrıçaların hangi hızla ilerlediğini veya hâlâ peşimizde olup olmadığını bilmiyorduk. Ben hâlâ gökyüzünden düşüp kalbimize bir ok saplayacaklarına ve bunca yolu boşuna koştduğumuza inanıyordum. Fakat bilgi yokluğunda Morrigan'ın talimatlarına uymaktan başka çaremiz yoktu.

Gün doğmadan bir saat önce Katowice'ye girdik, içinde milyonların yaşadığı bir metropoldü. Atticus bir süre toprakla bağımız olmayacağı için endişeliydi. Ben de aynı fikirde olmama rağmen çok büyük bir sorun değilmiş gibi rol yaptım. İçeride, her şey çok zordu. Asfaltın ölü dokunuşu hiç hoşuma gitmedi. Dürüst olmak gerekirse, giymesi gerekmediği zamanlarda bile nasıl sandalet giydiğini anlamıyordum. Bana kalsa ben hep yalın ayak gezerdim.

... Ama sessiz olmak bir gereklilikti. Fırlatmaya uygun yeni bıçaklara ihtiyacım vardı çünkü çok işe yaradıkları kanıtlanmıştı, bundan başka uzun menzilli silahlarımız yoktu, gerçi

bıçakların menzili de çok fazla değildi. Sarhoş bir adamın akıllı telefonunu çalarak bir spor mağazası araması yaptık. Adamın üzerinde gri bir takım elbise vardı ve ümitsiz görünüyordu. Sanırım gün doğmak üzereydi, saat beş buçuk civarıydı, erken kalkanların kahve yaptığı, taze ekmek kokusunun geldiği saatlerdi. Güneşin ilk ışınları belirmemiş ama ortaya çıkmalarına çok az kalmıştı. Kulüpten çıkan adam efsanevi bir baş ağrısı çekiyordu ve biraz dinlenmek için kendine yatacak bir yer bulmak zorundaydı. Kaldırımında sallanarak yürüyor ve hüzünlü bir şarkının sözlerini ağzında geveliyordu. Birlikte takılacak birini bulamamış olmalıydı çünkü elinde yarım şişe *zubrówka* ile tek başınaydı. Atticus bu içkinin votkadan daha güzel olduğunu iddia etti.

İçkinin ismini zihnimin bir köşesine not ettim ve başka insanların elektronik cihazlarınının bir kaçağın dostu olduğunu öğrendim. Trafik yoktu, sadece sabah erkenden yola çıkan teslimat araçları vardı. Ben görünmezlik büyümü birkaç saniyeliğine bozunca Atticus da cep telefonunu adamın cebine geri koydu. Ben bir parmağımı provokatif bir biçimde alt dudacağımın üzerine koyup sokak lambasının altından cesaretlendirici bir bakış attım. Adamın ağzı açık kaldı ve şişe elinden düştü. Şişe kırılınca bakışları bir anlığına yere odaklandı, ben de bunu fırsat bilip yeniden ortadan kayboldum.

Oberon, *çok acımasızsın*, dedi. Adam vahşi gözlerle beni aradı ve uykudan uyanmak ister gibi gözlerini ovaladı.

Neden, diye sordum. *Ona zarar vermedim.*

Evet, verdin. Hayatının sonuna kadar bunu unutmayacak. Kişisel deneyimlerime dayanarak konuşuyorum.

Bir sokağın köşesinden sana göz kırpan dişi bir köpek mi vardı?

Hayır. Bir köpek parkıydı. Atticus ile ben girerken o gidiyordu.

Ah, işte başlıyoruz.

Çok atletik bir köpekti ve tüyleri kıvırcıktı, kuyruğunun ucunda bir tenis topuna benzer kusursuz bir yumak vardı. Onu sanırım beş saniyeliğine gördüm, sonra bir Honda'ya binip sahibisiyle birlikte uzaklaştı. Şimdi ne zaman bir Honda görsem aklıma o gelir.

Ama bu iyi bir şey, değil mi? Romantik değil mi? Gerçeklik tarafından lekelenmeyen, sonsuza kadar keyfini çıkartabileceğin kusursuz bir an.

Bilemiyorum, o da istiyorsa o kusursuz anı biraz lekeleyebilirdim.

Bak, Oberon, o adam yalnızdı. Zayıf ve terliydi. Sosyalleşme konusunda beceriksiz olduğuna dair beş inegine bahse girerim, aksi hâlde bu saatte tek başına sallanıyor olmazdı. Ama bir sokağın köşesinden kendisine arzulu bakışlar atan çıplak kadını hiçbir zaman unutmayacak. İnsanlar kendisiyle ilgilenmediğinde bile bu anıyla rahatlayacak.

Ya da bunu takıntı hâline getirecek. Ya akşamları sokaklarda seni ararsa?

O zaman güzelliğin doğasını yanlış anlamış demektir. Güzellik, sadece zihinlerde daimidir.

Ah! Sanırım anladım. Bu doğru, Zeki Kız! Sosisler hiçbir zaman kalıcı değildir çünkü onları yerim ama zihnimde tatları her zaman harikadır.

Adamı kendi hâline bıraktık ve spor mağazasına doğru yürüdük. Wojownika'da bir yerdi ve birkaç blok ötedeydi. Yanıma başka silahlar da almayı düşündüm ama şimdilik pratik olmayabilirdi.

Silahları taşıyacak bir şeyimiz yoktu ve ağır çantaları başka bir forma dönüşünce sırtıma vuramazdım. En iyisi hafif yüklü ve hızlı olmaktı.

Bir şeyler çalmayı sevmiyordum ama başka şansımız yoktu. Kimse kaçak Druidler'e seyahat çekleri vermiyordu. Atticus'tan daha sonra bu mağazaya yüklü bir bağış yapmasını isteyecektim, tabii eğer daha sonrası olursa.

Oberon ağzında bıçaklar taşıyacağı için yine sızlandı. Gaia'nın gücü sayesinde çenelerimiz ağrımadığı veya kramplara maruz kalmadığı için beyhude bir şikâyetti ama bunun dışında neşesi yerindeydi. Sanırım anı yaşayabilme yeteneği sayesinde Atticus paniğe kapılmıyordu.

Bir ara, *daha önce hiç bu kadar koşmadım*, dedi. *Ya da bu kadar uzun süre. Bir arabanın penceresinden kafamı dışarıya çıkartmak çok daha iyi.*

Benim teorim Oberon'un bir Tao üstadı olabileceğiydi. Bizim filtrelediklerimizi her zaman görebilen biriydi. Rüzgâr, çimenler, gökyüzündeki bir şey, güneş veya ay, sırtımıza düşen ışık; bunlar normal insanların fark etmediği şeylerdi çünkü her

gün var oldukları için bir lütuf gibi durmuyorlardı. Ama bunlar artık benim için daha anlamlıydı. Rüzgâr, çimenler ve gökyüzü, perdesi kalkmış gözlerle daha güzeldi. Gözlerimin bu özelliğini kaybetmemesini ümit ediyordum.

BÖLÜM 7

Şatoların modasının geçmemesini arzularım. Feodal sistemin veya oturak âlemlerinin ortadan kalkmasına hiç üzülmedim ama şatoları her zaman sevmişimdir. İşgal etmesi veya içeriden fethetmesi her zaman çok eğlencelidir. Çoğunlukla gizli geçitleri, mahzen-mezarları ve içinde önemli birinin yaşadığı kuleleri vardır. Bazılarının kütüphaneleri Latince yazılmış eski eserlerle doludur. Bu kitaplarda simya formülleri, büyü sanatlarının gizemleri üzerine yazılar veya nevi şahsına münhasır kelimeler vardır. Ne zaman şatolar çağından kalma Avrupa mimarisinden örnekler görsem eski günleri özlerim ve Polonya bu gibi binalarla doludur. Belki de tarlalardan uzaklaşıp yiyecek bulmak için küçük bir kasabaya girmeme sebep olan da bu nostalji ve beraberindeki açlığın mide gurultusuydu. Ya da köpeğimin ısrarlarıydı. Granuaile'e bıçak bulmak için Katowice'ye girmiş ama bunun dışında bütün geceyi tarlalarda koşarak geçirmiştik. Malina'nın cadı meclisi -ve muhtemelen Loki- şimdi iki yüz

elli kilometre arkamızda olmalıydı. Oberon gün ortasına doğru bizi daldığımız düşüncelerden uyandırdı.

En kısa sürede bana yiyecek bir şey vermezseniz bu bıçakları yiyeceğim.

Hemen kendimi suçlu hissettim. Gaia gücümüzü ve zihnimizi yenilese de aklıma yiyecek gelmemişti. Günde üç öğün yemek yeme rutinimiz bozulmuştu. Artık sadece fırsatları değerlendiriyor, karşımıza çıkan tarlalardan bir kavun veya başka şeyler çalıyorduk. Çaldığımızı mideye indirdikten sonra da, doymamış olsak bile, yakın zamanda başka şeyler bulma ümidiyle koşmaya devam ediyor, çoğunlukla bir şey bulamıyorduk.

“Tamam. Çok uzun süre sabrettin. Güzel bir bifteğe ne dersin?”

Ah! Özür dilerim, Zeki Kız, bıçaklarını tükürüğe buladım. Atticus'un suçu. Bana biftek dedi. Hem de kahvaltı için. Bayırturpu olmadığı sürece benim için sorun olmaz. Bir süre sonra ekledi, Granuaile ile konuşuyordu. Bayırturpu sever misin? Sanırım at olduğun için iyi bir bahanen var ama bu başkalarının neden sevdiğini açıklamaz.

“Bu arada, biftek sözü vermiyorum. Sadece ne tepki vereceğini merak ettim.”

Ne? Benimle oyun mu oynuyorsun?

“Hayır, pek sayılmaz. Biftek bakacağız ama uygun bir şey bulacağımızdan emin değilim. Başka bir şeyle de idare etmek zorunda kalabilirsin diye söylüyorum.”

Umarım başka bir şeyle idare etmek zorunda kalmam ama o kadar açım ki edebilirim de.

Wroclaw'ın yirmi beş kilometre güneybatısında bir çiftliğin içinden geçiyorduk. E67 olarak işaretlenen bir yola ulaştık. Yoldan güneye bakınca binalar gördük, ülkenin dört bir yanındaki kasabalardan biri gibi duruyordu.

“Bakalım şurada yiyecek bir şeyler var mı?” dedim. Birkaç dakika sonra Pustków Wilczkowski isminde bir köye girdik. Restoranı da olan ilgi çekici bir oteli vardı. Tudor tarzında diya-gonal siyah tahtaları olan beyaz bir binaydı ve bu görüntü bile şaşırtıcıydı. Tabelayı at arabası tekerlekleri destekliyordu, sanırım otelin ismi at arabalarıyla ilgili bir şeydi. Saçaklarda sallanan saksıların içinde kırmızı ve pembe çiçekler vardı. Çalılardan çitler ve bakımlı bahçeler binanın güzelliğine güzellik katıyordu. Çöplerin ve kömürlüğün olduğu arka tarafa geçtik, mutfağa bir göz gezdirdik. Izgaraların ateşiyle ısınan ortamı havalandırmak için kapılar açtı, sadece böceklerden korunmak için bir sineklik vardı. Kahvaltı için pişirilen bir bifteğin cızırtısını ve şefin kullandığı maşanın takırtısını duyduk. Kahvaltı ızgarası, mutfağa yakın zamanda eklenmiş gibi duruyordu. Köydeki tek restoran olduğu için kahvaltı talepleri yüzünden otelin sahipleri tarafından satın alınmış olmalıydı.

Garson bir kız siparişi ilettili ama ne dediğini anlamadım, Polonya dilinde hâlâ çok iyi değildim. Granuaile ile insan formuna geçtik, silahlarımızı arka duvara yasladık, Oberon'u silahların başında bıraktık. Kamuflaja büründük ve Granuaile

ayı tılsımımı kullanarak büyüsünü güçlendirdi çünkü henüz kendi tılsımını yoktu.

İlgi çekici bir restoran mutfağına çıplak olarak sinsice girmek çok eğlenceliydi. Az kalsın asık suratlı garsonlardan birine çarpıyordum, zaten beni görse kesin kıcımlı tekmelerdi. Haşin bir güzelliği vardı, muhtemelen müşterilerin veya arkadaşlarının yanındayken gülümsemesi yüz ifadesini yumuşatıyordu ama şimdi yanında müşteriler -bahşış verecek müşteriler- olmadığı için suratı asıktı. Bir tane de erkek garson vardı ama kızdan korkuyor olmalıydı ki geçmesi için kenara çekildi. Neşeli aşçı üzerinde önlüğüyle iki ızgaranın başındaydı. Birinde odun ateşinde biftek ve et parçaları, üstü düz metal olanda ise yumurta ve pastırma pişiriyordu. İşini yaparken hafifçe gülümsediği için adamı sevdim. Belki de aklına komik bir espri veya sevgilisinin gülümsemesi gelmişti ama benim tahminime göre işinden keyif alan biriydi.

Birkaç dakika gözlemedikten sonra aşçının sadece bir tabak vereceği veya bir siparişe bakacağı zaman diğer tarafa döndüğünü fark ettim. Diğer zamanlarda dikkati ızgaralardaydı. İki garson vakitlerinin büyük bir kısmını mutfak yerine restoran kısmında geçiriyordu.

Aşçı sonunda dört tabak hazır etti, iki tanesinde et parçaları ve yumurta, diğer ikisinde ise krep ve pastırma vardı. Oberon için herhangi biri olurdu. Fakat böyle bir yerde kahvaltı için biftekli sandviçler de servis edilebilirdi. Eğer öyleyse, eti sabah erken saatte yavaş yavaş pişmesi için fırına

koymaları gerekti. Böylece Oberon gibi et severleri de memnun edebilirlerdi.

Fırın servis kısmının arkasında ama aynı zamanda ızgaraları çevreleyen taştan duvarın da gerisindeydi. Parmak uçlarımda kimseye görünmeden fırının yanına gittim. İçinde pişen kocaman et parçasını görünce gülümsedim çünkü Oberon'un ne kadar mutlu olacağını biliyordum. Eti çıkarttım ve fırının yanındaki tezgâhın üzerine koydum. Birkaç bıçak ve bir tabak bulup arkadaşım için etten cömert bir dilim kestim. Garsonlar henüz mutfağa girmediği için Granuaile, içinde et parçaları olan tabağı ve diğer tabaktaki pastirmaları aldı, şef hiçbir şey fark etmedi. Geride kalan krepler şefi alarma geçirmedi.

Hırsızlığımız açığa çıkınca yaşanacak tartışma için çok üzgündüm -asıksuratlı garson kız muhtemelen şefe bağıracaktı- ama açtık ve acelemiz vardı. Hayatı tehlikede olanlar bizlerdik.

“Yavaş yavaş çiğne ve keyfini çıkart,” dedim. Tabağı Oberon'un önüne koydum.

Oh, büyük ayılar adına, Atticus, dedi. Bu, hayatım boyunca gördüğüm en güzel biftek! Hafifçe inleyerek eti takdir etti. Çalıntı ve lezzetli, tıpkı yasak meyve gibi. Bu, Tüm Zamanların En İyi Yemeği olarak tarihe geçmeli. Bundan sonra yiyeceklerimi bununla karşılaştıracam. Atlanta'nın Büyük Barbeküsü veya İskoçya'nın Harika Sosisleri'nden bile iyi. 2013'teki Dünya Çapındaki Hain Pastırma Azlığı'nı hatırlıyor musun? Bu, onu bile telafi etti.

“Beğenmene sevindim. Burada pastırma da bol. Aslında, benimkini de yiyebilirsin.”

Bana bifteğin yanına bir de pastırma mı veriyorsun? Seni seviyorum, Atticus. İleride çocuklarım olursa onlara bu yemeği anlatacağım. Efsanevi bir şey.

Kapının diğer tarafından tartışma sesleri gelince et parçalarının üzerine suçluluk sosu döküldü. Yine de yemek zorundaydık. Bu, son yemeğimiz olabilirdi. Sonunda garson ile aşçının tartışması sona erdi. Garson kız mutfağı terk etti, muhtemelen müşterilere kahvaltılarını için biraz daha beklemeleri gerektiğini söylemeye gitti.

Biz yemeğimizi bitirmek üzereyken iki büyük kuzgun, helikopter pervaneleri gibi gürültü çıkartarak tepemize indi. İkisinin de tek gözünde tanıdık beyaz bir parıltı vardı. Odunların üzerinden bana bakıp gakladılar.

“Hugin ve Munin,” dedim. “Bu onuru neye borçluyum?” Kuzgunlardan biri -hangisi Munin hangisi Hugin ayırt edemiyordum- gakladı ve gagasıyla önce beni sonra yanındaki diğer kuzgunu işaret edip tekrar gakladı.

“Onunla mı konuşmamı istiyorsun? Merhaba. Ah! Anladım.” Diğer kuzgunla zihinsel iletişim kurmamı istiyordu. Büyülü görüşümü tılsımımı kullanarak açtım, iki kuştan gelen büyü- nün beyazlığıyla gözlerim kamaştı. Ama odaklandıktan sonra bahsi geçen kuzgunun bilincini buldum ve uzandım. Zihnime görüntüler doldu, Artemis ve Diana uçarak Dukla yakınlarında Polonya sınırını geçiyordu. Her birinin altın boynuzlu geyikler

tarafından çekilen yeni bir arabası vardı. Yan yanaydılar, tanıdık bir tarlada izimizi sürüyorlardı. Sonra toprak altlarından çekildi ve tuzağımıza düştüler. Arabalarından atlamak ve tarlaya adım atmak istediler ama zamanlamaları kötüydü; çok hızlı ilerliyorlardı ve geyikler arabaları çukurun dibine çekti. Geyikler için üzülsem de tanrıçaların dipteki kazıklara geçtiğini görünce üzülmedim. Yaralarını iyileştirip, çukurdan çıkıp, kendilerine yeni arabalar ve yeni koşum hayvanları bulmak zorundaydılar. Biraz daha yavaşlayacaklar ama ben onlara bizzat zarar verdiğim için peşimizi bırakmayacaklardı. Uzun vadeli bir çözüme her zamankinden daha fazla ihtiyacım vardı ama öyle bir çözümüm yoktu.

Görüntü değişti; Artemis ve Diana şimdi gün ağarırken gri gökyüzünde yediler -birkaç saat önce bizim şahit olduğumuz gökyüzü olmalıydı- insanlar için ölümcül olacak yaralar almış olsalar da çok kötü durumda değillerdi ve çukurun yanında hazırlık yapıyorlardı. Yeni arabaları, yeni geyikleri ve yedişer köpekten oluşan sürüleri vardı. Bu köpekleri mitolojiden biliyordum, Pan ve Faunus'un hediyeleri idi. Her bir tanrıça bir boru çaldı ve köpekler öne atıldı. Birkaç saniye bekleyen arabalar da yola devam etti. Bir başka çukur kazdıysak çukura önce köpekler düşecek ve tanrıçalar bu sayede tuzaktan kaçabilecekti.

Ama planımız işe yaramıştı. Çukurun bulunduğu yerden buraya ulaşmamız sekiz saat sürmüştü ve gün doğduktan sonra üç saat geçmişti. Tanrıçalar ava gün doğarken başlıyorsa şimdi beş veya altı saat geride olmalıydılar.

Bağlantı kesildi ve benim bağ kurduğum kuzgun -bir anıyı deneyimlediğime göre Munin olmalıydı- diğerini işaret etti. Hugin'in aurası biraz daha yoğundu. Odin'in düşünceleri, tabii ki, anılarından daha aktif olacaktı. Hugin'in Odin'in düşüncelerinin tamamını temsil ettiğini sanmıyordum ama bilincinin büyük bir kısmına erişiyor olmalıydı. Aksi hâlde, yıllar önce Asgard'da Hugin'i mızrakladığımda Odin komaya girmezdi. Odin'in kuzgun hakkında ne düşündüğünü bilmiyordum ama bir Druid'in bakış açısıyla bu kuzgun Odin'in zihninde bir yer kaplıyordu. Benzer şekilde Munin'in de bir yeri vardı. İki kuş da düzenli olarak Odin'e rapor verip bilincinin parçalarını birleştiriyor ve şarj oluyordu. Fakat Odin kuşlar yokken cansız bir manken gibi oturmuyordu. Odin'in zihninin bir kısmını temsil etseler de tamamı değillerdi.

Kuşun parlak bilinciyle bağlantıya geçtim ve kafamın içine Eski Norse dilinde konuşan Gri Gezgin'in yaşlanmış viskiye benzer ses tonu doldu.

"Koşmaya devam et. Asla çok uzun mola verme. Svartálfar'ın bir daha sorun çıkartmaması için elimizden geleni yapıyoruz."

Çok nazıksın. Ama benim başımın belada olduğunu kimden duydun?

"Morrigan söyledi."

Morrigan öldü.

"Kesinlikle. Dokuz ay önce Oslo'da karşılaştığımızda bana kendisine bağlı bir yakut vermişti. Gücüyle parıldıyordu. 'Bir gün yakutun parıltısı solacak ve o gün öldüğümü anlayacaksın,'

demmişti. ‘Bu olunca da Ragnarok’da savaşmalarını istiyorsan Druidler’i kara elflerden korumalısın.’ O zaman bana çok mantıklı gelmemiști çünkü Druidler dese de sadece sen vardın. Ve Svartálfar’ın neden önemli olacağını bilmiyordum. Ama şimdi her şey yerli yerine oturdu. Svartálfar olmadan da başında yeterince dert var.”

Bunu beş veya altı sene önce mi tahmin etti?

“Bizim tahmin ettiğimizden daha bilgi biriymiş.”

Bu övgüyle ilgili bir şey söylemedim. *Odin, sen beni nasıl buldun? Kehanet büyülerine karşı korumam var.*

“Kadınının yok.”

O benim kadınım değil. Ben onun sahibi değilim.

“Umurumda bile değil. Şimdi koşun. Ragnarok’da savaşmanızı istiyorum. Aksi hâlde tanrıçaların canlı canlı derinizi yüzmesini seyrederdim. Birbiriyle zıt hisler içerisindeyim.”

Bizi izliyor muydun?

“Tabii ki. Hlidskjálf’dan manzara çok güzel,” dedi. Dokuz diyarda olanları gözlemlemek için kullandığı altın tahtından bahsediyordu. “Seninle ilgilenen sadece ben değilim. Ve haberin olsa iyi olur: Olimposlular seni öldüreceklerini açıkladı. Ama başka şeyler için senin hayatta kalmanı isteyen panteonlar da var, ki onlara ben de dâhilim.”

Diğerleri kim?

Odin ben bir şey söylememişim gibi devam etti. “Morrigan düştükten sonra diğer tanrılar Olimpos ile bağlantıya geçip seni öldürmek istiyorlarsa bunu, orantısız bir güç kullanarak değil

yeteneklerini kullanarak yapabileceklerini söyledi. Bir başka deyişle seni avlamalarına izin verildi ve başarılılarsa bir şey yapılmayacak ama Olimposlular gökyüzünden inip tepene binemez.”

Olimposlulara bu şekilde kim talimat verebilir?

“İnsanlık çok güçlü tanrılar yarattı. Olimposlular onlarla sorun yaşamak istemiyor, ben de istemem. Zeus ve Jüpiter senin tuzağını gördü, biz de gördük. Tanrıçaları uyarıp işi berbat edeceklerdi ama biz onlara engel olduk. Bu, adil olmazdı. Ayrıca, eğlenceyi kaçırmak istemedik.”

On iki sene Flagstaff'ta gördüğüm çok canlı bir rüyayı hatırladım. *Bu diğer tanrılardan biri Ganesha olabilir mi?*

Odin yine beni umursamadı. “Ama senin için de kısıtlamalar var, bu yüzden modern taşıtları kullanamazsın. Olimposlular kendi güçlerini kullanarak kaçabileceğini söyledi. Bir uçağa veya trene binersen Olimposlular seni durdurma yetkisine sahip.”

Öyleyse, tanrıların eğlencesi miyiz? Bu bir spor müsabakası mı?

“Bunun ne kadar sıra dışı bir şey olduğunu anlamalısın. Eylemlerin önceden tahmin edilemiyor. Sonuçlar bilinmiyor ve bu yüzden bizim için çok heyecanlı. Ve senin öldüğünü görmek isteyen başkaları da var. Bu, olaya daha çok heyecan katıyor.”

Başkaları?

“Onları gördün. Vampirler. Kara elfler. Svartálfar'ın sana sorun olmasına engel olmak için Ljósálfar Midgard'a geliyor. Tarafsız bir bölgede kara kardeşleriyle savaşmak için can atıyorlar. Onları nerede bulacaklarını tahmin edebiliyorlar. Sen nereye gidiyorsan onlar da sana yakın bir yerde.”

Öyleyse sadece bir eğlence değil aynı zamanda birilerinin intikam peşinde koşmasına yardımcı olan varlıkları, öyle mi?

“Bu rolü daha önce de oynadın. Hatırlarsan, Æsir saldırıya uğrayan taraftı. Thor ile ilgili küçük bir meseleydi.”

Hatırlıyordum. Verdiğim en iyi kararlardan biri olduğu söylenemezdi.

O zaman, sanırım bize yardım etmeyeceksin.

“Tam tersine, dediğim gibi, kara elfleri durdurmak için elimizden geleni yapacağız. Ayrıca, sana koşmanı söyledim. Bu, paha biçilmez bir tavsiye.”

Bağlantı kesildi ve kuzgunlar dev motorları varmış gibi sesler çıkartarak gökyüzüne yükseldi.

Şimdi Morrigan'ın bütün yolu koşmamız gerektiğiyle ilgili sözleri daha anlamlıydı. Tanrılar için Avrupa bir Colosseum'du ve biz de gladyatörlerdik.

“Druidler'e huzur yok,” dedim. “Haydi, gidelim.”

BÖLÜM 8

Perilerin bizi gözetlediğiyle ilgili teorim geçersizdi. Kehanet büyüleriyle sürekli izleniyorduk ve antenimiz Granuaile'di. Odin yapabiliyorsa diğerleri de yapardı, bu yüzden Odin'in dediği gibi başkaları da bizimle ilgileniyor olmalıydı. Fakat Slovakya sınırında bir vampir ve kara elflerden oluşan bir grubun bizi bekliyor olmasının sebebi Tír na nÓg'dan birinin Granuaile'in yerini belirlemesiydi. Benim yanında olacağımı tahmin ederek bizi öldürecek katilleri göndermişti. Granuaile'i Yunanistan'da toprağa bağlamaya çalıştığımız dönemde bunu birkaç kez daha yapmışlardı ama Fransız Pireneleri'nde izimizi kaybettirmiştik. Belki de geceleri bir dağın içinde geçirdiğimiz için yerimizi belirleyememiş ama sonrasında izimizi tekrar sürmüşlerdi. Oberon'un nadiren yanılan burnu sayesinde kalabalık bir vampir grubundan kaçmayı başarmıştık.

Hel'e girip Fenris'i öldürdükten sonra Granuaile ile Meksika'da harika vakit geçirmiştik. Bunun sebebi neydi?

Yerini orada da kolaylıkla belirleyebilirlerdi ve Meksika'da hep yanındaydım. Belki de kukla ustası, her kimse, adamlarını Meksika'ya sokamadığı içindi. Bu doğruysa, bir sürü şeyi açıklıyordu.

Meksika'yı Tír na nÓg'a çok uzun zaman önce bağlamıştım, o zamanlar Mayalar hâlâ yaşıyor ve gelecekte turistlerin ilgisini çekecek yerleri inşa ediyordu. Fae istese oraya geçip bizi bulabilirdi. Ve Meksika'da da bir sürü vampir vardı; yerimizi bulmak isteseler birkaç hafta bir kenara iki günde bizi bulurlardı. Demek ki bu gizemli kişi yerel vampirleri kullanmıyor ve adamları bağlı ağaçları kullanarak boyut değiştirmiyordu. Bunun yerine, belirli vampirleri -ve muhtemelen belirli Fae ve kara elfleri- kullanıyor, boyut değiştirmek için de Avrupa'daki Eski Yollar'dan faydalanıyordu. Yani bu demek oluyot ki, Meksika güvenli bölgeydi. Yeni Dünya'nın tamamı güvenliydi. Ve Faunus'un güvenli bölgeye geçişimi engellediğini biliyordum.

Bu arada Eski Yollar ile ilgili önemli bir şeyi daha gözden kaçırmıştım.

“Hey, Oberon.”

Hey, Atticus.

“Granuaile'e sorsana Almanya'daki Eski Yollar'dan birine bakmak ister mi? Belki de orayı kullanarak kaçabiliriz.”

Kaçmak harika olur. Birkaç saniye geçti ve Oberon cevap verdi. *Zeki Kız, Morrigan'ın sözlerini hatırlatıyor. Eski Yollar ya yıkıldı ya da korunuyor.*

“Muhtemelen öyledir. Ama ben orayı kimlerin koruduğuyla daha çok ilgileniyorum. Bu, bir kaçış denemesinden çok bir keşif görevi.”

Sana ait bir şeyi ısıtırsam bunun eşyalarına zarar vermekten çok keşif amaçlı olduğunu söylemiştim.

“Pekâlâ, ona dediklerimi iletir misin?”

Tamam, yapalım diyor.

“Beni takip edin.”

Doğu Almanya’da Tír na nÓg’a çıkan bir Eski Yol vardı. Aslında Saksonya’yı Bohemya’dan ayıran dağların nehir vadilerinde bir sürü Eski Yol gizliydi. Ama en yakındaki Dubringer Moor’da, Hoyerswerda şehrinin güneybatısındakiydi. Burası huş ağaçları, çamlar ve akçağaçlarla dolu sulak bir araziydi. Ağaçların kökleri balçık hâlindeki toprağın derinliklerine uzanıyordu.

Eski Yollar’ın çoğunun aksine bir mağarada değildi. Bunun gibi birkaçı duvarları olmayan bir açık hava labirentindeydi. Huş ağaçları arasında belirli bir düzeni takip eder, belirli bir akçağağa ulaşır ve etrafında üç kez dönerseniz Tír na nÓg’a ulaşırdınız. Bir deprem ile yok edilebilecek türden bir Eski Yol değildi. Ağaçları kesebilir veya ormanı ateşe verebilirdiniz. Böyle bir şey yapmış olabilirlerdi ama büyük ihtimalle sıkı korunuyordu.

Ya da korunmuyor da olabilirdi. Açık alanda -insanların girip çıkabildiği bir yeri- dikkat çekmeden nasıl korurdunuz? Mağaraların içine adamlar gizlemek çok daha kolaydı.

Dubringer Moor'a ulaşmak için güneye döndük, Kausche'de bir linyit kömürü madeninin yanından geçtik. Dubringer Moor'a varana kadar küçük köylerin etrafını kuşatan türlü yeşilliklerin ve kışın yapraklarını döken ormanların keyfini çıkarttık.

Kıyılarda sulak araziden ağaçlar yükseliyordu ama bölgenin ortası tam bir bataklıkta. Bir yanında bir triskeleye benzeyen üç düğümü olan bir huş ağacının yanında durdum. Kimsenin bizi izlemediğinden emin olduktan sonra insan formuna geçip Fragarach'ı elime aldım.

“Hazır mısın?” diye sordum.

Granuaile de şekil değiştirdi ve Scáthmhaide'yi eline aldı. “Evet. Hazırım.”

Büyülü spektrumda Eski Yol açık olarak seçiliyordu ama Oberon hiçbirini göremiyordu. “Ağır ilerleyeceğiz. Nöbetçilere karşı tetikte olun. Ağaçların tepelerini unutmayın. Oberon, garip bir şeyin kokusunu alırsan, bize haber ver.”

Tamam.

“Ve bize yakın kal. Tek sıra ilerleyeceğiz. Sincap veya başka bir şeyin peşine düşmek yok.”

Of!

On adım sonra ilkinin güneyinde başka bir huş ağacı bulduk. “Bunun etrafında saatin tersi yönde dönün,” dedim. Nasıl yapılacağını gösterdim. “Sonra batıya gideceğiz.” Bir sonraki ağaca kadar beni takip ettiler ve güneye döndük.

Oberon, *şuradaki çalıyı koklayabilir miyim*, diye sordu.

“Hayır, dostum, koklayamazsın. Üzgünüm. Bu yolun kendisi Tır na nÓg’a bir bağıdır. İki taraftan da yürünebilir. Bir ağaç ölürse yol biraz değişir ama hemen hemen aynı kalır. Bu yolun sonundaki akçaagaç ben öğrendiğimden beri Eski Yol için kullanılan yirminci akçaagaç olmalı. Yolun başındaki huş ağacı için de aynısı geçerli. Ama bir kez yolun dışına çıktın mı en baştan başlaman gerekir.”

Huş ağaçlarının arasında yürümeye devam ettik, dolambaçlı bir yol izledik ve aralarda durup kulak kesildik, bir sorun olup olmadığını anlamaya çalıştık. Hiçbir şey bizi alarına geçirmedi, sadece paranoyamız her adımımızda bizimleydi. Perilerin veya Greko-Romenlerin yaratıklarından birinin üzerimize atlamasını bekliyorduk ama bataklıkta bu kısımda yalnızdık. Akçaagaça ulaştık alarına geçtim ve etrafıma bakındım.

“Buralarda bir şey olmalı. Bu kadar kolay olamaz,” dedim.

“Kolay olan nedir?”

“Tam karşımızda duruyor. Ağacın etrafında üç kez dönersek Tır na nÓg’dayız. Sonra istediğimiz yere kaçarız. Yeni Dünya’ya gider ve peşimizdeki piçlere üzerinde ‘bizi asla yakalayamazsınız ezikler’ yazan kartpostallar yollarız. Ama hiç mantıklı değil.”

Granuaile, “Belki de bunu unutmuşlardır,” dedi.

“Belki. Ya da pusu kurma konusunda çok yetenekliler. Belki de gerçek görünmezlik büyüdür.”

“Büyülü spektrumda da bakalım.”

“Baktım ama bir şey görmedim ama sen de dene, belki sen bir şey görürsün.”

Granuaile ağaca baktı ve bir bağ gibi uzanan renk fısıltısını gördüğünü söyledi ama başka bir şey yoktu. Ağaçların arasında veya toprakta hiçbir yer parıldamıyordu.

Granuaile, “Oberon, koku alıyor musun?” diye sordu.

Oberon birkaç kez havayı kokladıktan sonra zihinsel olarak omzunu silkti. *Sizin kokunuz. Bataklığımsı çimenli bir şeyler. Yiyecek bir şey yok.*

“Pekâlâ, acele etmeyelim.” Öne adım attım ve akça ağaca doğru yürüdüm. Bunun etrafında saat yönünde dönmemiz gerekiyordu. Dalların arasına baktım ama herhangi bir tehlike sezmedim. Ağacın etrafında ilk turumuz olaysız geçti ve ümitlendim. Ama ikincisinde boyutlar arasındaki yolu yarılایınca devam edersek bizi bekleyen şeyi gördük: Üzerinde yürüdüğümüz dünyanın üzerinde yarı saydam ikinci bir dünya vardı. Ve bir tur daha atarsak orada bizi bir muhafız karşılayacaktı.

Bir muhafız bekliyor ama bu muhafızı görmeyi beklemiyorduk.

Granuaile, “Ay!” diye ciyaktı. Oberon yaratığa havladı. Ben Fragarach’ı havaya kaldırdım ve dikkatlice muhafızı inceledim. Üç sıra hâlindeki keskin dişlerini gösterdi ama yerinden kıpırdamadı, sadece kuyruğunu havaya kaldırdı. Kuyruğunun ucu siyahtı ve üzeri büyük kaktüs dikenlerine benzer şeylerle doluydu. Anormal sayıda dişi olan insan yüzü ve kuyruğunun yanı sıra kırmızı bir aslanın vücuduna sahipti. Yüzünü görkemli bir yeke çevreliyor, ensesinden çıkan tüyler bana on dokuzuncu yüzyılın Amerikalı romantik şairlerini hatırlatıyordu.

Granuaile, “Bu, düşündüğüm şeyse, Greko-Romen değil,” dedi. “Fae de değil.”

“Hayır, bu Pers olmalı,” dedim. “Ama bu işe neden karıştığı hakkında hiçbir fikrim yok.”

Bu nedir, Atticus? Dişleri hiç hoşuma gitmedi.

“Bir mantikor,” dedim. “Ve Tír na nÓg’da olmaması gerek.”

Oberon boğuk bir sesle havladı, uyarı mahiyetinde bir sestti. *Bence hiçbir yerde olmamalı. Çok garip görünüyor ve karnı aç.*

Granuaile, “Bize saldırabilir mi?” diye sordu.

Kılıcımı indirdim. “Bulunduğu yerden, hayır.”

“Ama tam önümüzde.”

“Hayır, Tír na nÓg’da ve biz henüz oraya adım atmadık. Ağacın etrafında bir tur daha atarsak bize saldırır.”

“Ya da ağacın etrafında ters yönde bir tur atar.”

“Hayır, bunu yaparsa yanımıza gelemez. Doğru yolu takip etmeden Tír na nÓg’dan çıkamaz -ve o taraftaki de buradaki kadar karışık. Biz buraya gelene kadar bir sürü adım attık ve o da aynısını yapmalı. Bahse girerim yolu da bilmiyordur. Bizim gibi yolu büyülü spektrumda göremez. Buraya onu bir başkası koymuş ve bizi beklemesini söylemiş.”

“Ama Tír na nÓg’da, değil mi? Yanından geçip gidersek kurtuluruz.”

“Evet. Ama bir mantikoron yanından geçip gitmek imkânsızdır. Zehri ölüm fermanı gibidir. Kuyruğuyla mı yoksa dişleriyle mi geçtiği fark etmez. Pençeleri bile ölümcüldür, tabii eğer geçmişte rapor edilenler doğruysa.”

“Raporlar mı, efsaneler mi?”

“Efsaneler, haklısın; özür dilerim. Mantikor saldırısından sağ çıkıp bunu rapor eden insan olmadı çünkü kimse hayatta kalmadı.”

“Bağlarını çözerek zehri etkisiz hâle getiremez miyiz? Demek istediğim, bizim zehirlere karşı bağışıklığımız yok mu?”

“Sanırım bazılarına karşı öyleyiz. Fakat bunu yapmak için odaklanmak ve zehirden ölmüyor olmak gerek. Sabit durursak bağırsaklarımızı çimenlerin üzerine döker veya kafamızı kopartır. Ve partimizin üçüncü üyesi zehre karşı bağışıklığa sahip değil.”

Oberon havlamayı bıraktı. *Hey, bu bir partiye, aperatifler nerede?*

Mantikorun korkunç bir ölüm vadeden şeytani yüzü bize doğru döndü. Bir pençesini havaya kaldırıp bizi yanına çağırdı.

Granuaile, “Pekâlâ, bu çok ürkütücüydü,” dedi.

“Evet, gelin de görün, diyor. Mantikorun küçük oyunlarına ayıracak zamanımız yok. Cevabımızı aldık. Morrigan haklıydı, her yer gözetleniyor. Ama bu durum beni biraz şok etti.”

“Bizi öldürmek için bu kadar uğraşmaları mı?”

“Evet. Bu işi çok daha basit bir biçimde halledebilirlerdi aslında ama bu işin arkasında her kim varsa ortaya çıkmak istemiyor.”

Bu şey dışıye gidince ne oluyor merak ediyorum.

“Atticus, Tír na nÓg’a açılan Eski Yollar’ın hepsi Brighid’in bilgisi olmadan korunabilir mi?”

Durup düşündüm. “Çok uzun süre yapamazlar ama kısa süreliğine olmaması için bir neden göremiyorum.”

“Ben de göremiyorum. Ama bunları fark etmemesi mümkün mü?”

“Başkana veya başbakana haber verir gibi ona haber verilmiş olmalı. Fakat birisi sorunun ne olduğunu söyleyene kadar sebebini bilmeyebilir.”

“Pekâlâ, bütün bunların arkasındaki Brighid de olabilir, ya her şeyin farkında ya da hiçbir şeyin farkında değil.”

“Farkında. Beceriksiz olduğunu da unutma. Makul ama şüpheli.”

“Pekâlâ, bu konuyu etraflıca konuşuruz ama önce şu dişlerden uzaklaşalım.”

Biliyor musun? Parmakları olmadan diş ipi de kullanamaz. Ağız kokusunu hayal etsene.

“Güzel noktaya parmak bastın. Gitmemiz gerek.” Yoldan çıkıp buraya gelerek Artemis ve Diana’ya vakit kazandırmıştık ve daha fazla zaman kaybına tahammülümüz yoktu.

Biz geri adım atmaya başlayınca mantikorun yüzü bulanıklaştı. Pasif görüntüsünü bir kenara bırakıp üzerimize atladı, ağzını açtı ve pençelerini uzattı. Fakat sessiz ve hayali bir görüntüydü; içimizden geçip gitti çünkü aynı boyutta değildik.

Oberon, *hab, bu akşam sana yemekte Druid yok*, diye dalga geçti.

Biz yola geri dönünce mantikorun görüntüsü tamamen ortadan kayboldu. Koşmaya başladık ve Almanya’nın içinden

kuzeybatıya yöneldik. Harz Dağları'nı geride bıraktıktan sonra Saksonya elementalinin bize gösterdiği yoldan ilerleyecek ve batıya giderek Hollanda'ya geçecektik. Gün ortasıydı ve Almanyadan gece olmadan çıkmamız mümkün değildi.

Granuaile, "Oberon'u iletişim kanalımız olmaktan kurtarmak için bir süre insan olarak koşabilir miyiz?" dedi.

Omzumu silktim. Daha yavaş gidecektik ama peşimizdekilerle aramızda yeterince mesafe vardı ve konuşmamız gerekliyordu. "Tabii ki." Hızla koşarken insanların çok olduğu yerlerden uzak kalmak konusunda Saksonya elementaline güvendik. Şansımız yaver giderse kimseye görünmeyecektik. Zaten bizi gören olsa bile peşimizden gelen büyük köpekten kaçtığımızı sanırdı.

Granuaile, "Eski Yollar'ın Tír na nÓg tarafından kim sorumlu?" diye sordu. "Bir sorun olursa Brighid'e kim haber verir?"

"Ah! Korucular. Şimdi ne demeye çalıştığını anlıyorum. Brighid bu işin sorumlusu değilse ve ona neler olduğu söylenmediyse, demek ki birisi koruculara yalan söylemiş."

"Kesinlikle. Birlikte Tír na nÓg'a ilk geçişimizi hatırlıyor musun? Orada Avrupa'daki bütün ağaç bağlarının çalışmadığına dair koruculardan raporlar geldiğini söyleyen bir Fae lordu vardı."

"Evet! Şu kendini beğenmiş tip. Ben ona Lord Kabasakal demiştim."

"Evet ve senin dostun olmadığı belliydi. Koruculardan sorumlu olabilir ya da gelen raporları Fae sarayına iletmiyordur."

“Tanrılar adına,” dedim. Haklı olabilirdi.

“Evet. Lord Kabasakal bütün bunları yapacak güce sahip mi gerçekten?”

Yüksek sesle düşündüm. “Korucuları kullanarak Avrupa’nın dört bir yanındaki Eski Yollar’a erişimi engellemek mi? Evet. Bunu yapabilir. Ama Tuatha Dé Danann veya diğer tanrılar gibi yerini belirleyebilir mi? Bundan şüpheliyim. Ve son birkaç ayda karşımıza çıkanları bir düşün: Kara elfler, Fae kiralık katilleri, vampirler ve şimdi de Olimposlular. Bu düğmelerin hepsine basıp gizli kalmak için çok güçlü ve sınırsız kaynaklara sahip olmak gerek. Kabasakal’ın bu kadar gücü yok.”

“Bir saniye. Sence bu kişi her kimse Olimposlularla birlikte mi çalışıyor?”

“Madem konuyu açtık, bence öyle olmalı. Her şeyi bir düşün. Romanya’da belirli bir yere gittik ve tuzaga düştük. Olimposlular orada bizi bekliyordu ve Morrigan da oradaydı. Şimdi, Olimposluların kendilerine has kehanet teknikleri var ve bu sayede senin nerede olduğunu öğrenebiliyorlar. Ve tabii ki, ortalığı karıştırıp ağaçları kullanarak boyut değiştirmemize engel olanlar da Pan ve Faunus. Fakat hiçbir şekilde Almanya’daki bir Eski Yol’un Tír na nÓg tarafına bir mantikor yerleştiremezler. Fae Sarayı’ndan biriyle işbirliği yapmaları gerek ama ben Lord Kabasakal olduğunu sanmıyorum. Beni yanlış anlama, işin içinde olabilir ama emirleri çok daha yukarıdan biri veriyordur.”

“Pekâlâ, buna itirazım yok. Fakat mantikor bize bir şey daha söylüyor.”

“Nedir?”

“Bu işin arkasında kim varsa elinde çok fazla adam yok. Çaresiz durumda değilsen mantikoları paralı asker olarak kullanmazsın, değil mi?”

“Bu doğru,” dedim. “Bence bu konuyu ve diğerlerini ilk fırsatta Lord Kabasakal ile konuşmalıyız. Emirleri kimin verdiğini öğrenmeliyiz.”

“Anlaştık. Ardından neler öğreneceğiz, kim bilir?”

Hey, Atticus! Zeki kız! Ben bir şey öğrendim.

“Nedir?” diye sordum.

İnsanların neden kıyafet giydiğini artık biliyorum! Çünkü çıplak koşarken çok komik görünüyorsunuz. Sallanan bir sürü yeriniz var ve—

“Tamam, anladık.”

Zafer benim! Köpek 1, Druidler 0.

“Oberon, şimdi bu oyunu oynayamayız.”

Ama başka ne yapacağız? Koşmayı her köpek kadar severim ama çok uzun zamandır koşuyoruz. Durmuyorum, bir şeyleri koklayamıyorum, ağaçların dibine kokumu bırakamıyorum veya en sevdiğim filmlerden bahsedemiyorum. Çünkü siz çok ciddisiniz. Havayı biraz yumuşatmaya ne dersiniz?

“Ne istiyorsun? Bir hikâye mi?”

Tabii ki! Güzel bir İrlanda hikâyesi.

“Pekâlâ. Mevcut duruma uygun bir hikâyem var. Tuatha Dé Danann içinde bütün bunları yapabilecek güce, motivasyona ve fırsata sahip biri aklıma geldi.”

Pekâlâ, bu bana güzel bir hikâyeye gibi gelmedi. Peşimizde kim varsa onu takıntı hâline getirmişsin gibi geldi.

“Takıntı? Buna hayatta kalmak için gözlerini dört açmak da diyebiliriz. Haydi, Oberon. İçinde kötü huylu kuşlar, aşk dörtgenleri ve ölen Aenghus Óg’un kabartma bir heykeli bile var.”

Aenghus Óg dediğin şu adam, birkaç ay önce öldürdüğün tanrı değil mi?

“On iki sene önceydi, Oberon, ama evet, o tanrı.”

Aylar, yıllar, her neyse. Bir aşk dörtgenine mi dâhil oldu?

“Hayır, Aenghus olmadı ama üvey kardeşi Midhir oldu. İkisi de Dagda’nın oğludur. Ama bütün bunların arkasında Midhir olabilir.”

Granuaile, “Ben onunla tanışmadım, değil mi?” diye sordu.

“Hayır, seni tanıştırdığımız gün Fae Sarayı’ndaydı ama kendini tanıtmadı. Brighid’in sağında Tuatha Dé Danann’ın arasında oturduğunu hatırlıyorum ama diğerleri gibi merhaba demeye gelmedi.”

Belki de Aenghus’u cehenneme gönderdiğin için sana biraz kızgındır.

“Benim teorim de aynı.”

Benden kopya çektin.

“Pekâlâ. Hikâyenin tamamını anlatmama gerek yok çünkü çok uzun sürer. Epik bir hikâyedir, ismi Tochmarc Étaíne veya Étaíne’in Hikâyesi. Bu olaylar ben ilk yüzyılımı yaşamadan gerçekleşti. Ölümsüzlük Çayı’nın sırrını Dian Cecht’in kızı Airmid sayesinde yeni öğrenmiştim ama Fragarach henüz be-

nim değildi. Size kısa versiyonunu anlatacağım. O dönemin insanlarından duyduğum versiyon, yüzlerce yıl sonra Hristiyan keşifler tarafından yazılan değil.”

Tamam. Başla.

“Pekâlâ. Midhir kendi eşi olmayan bir kadını arzuluyordu. Étaín isminde güzel bir kadındı bu. Aenghus Óg’un yardımıyla onu elde etti, onunla bir sene ve bir gün birlikte yaşadı. Bu süre sayesinde o dönemin kurallarına göre ilk eşi olan Fúamnach’tan boşanmış sayıldı. Fúamnach, beklediğiniz gibi, bu eşleşmeye karşıydı. Büyü yapabilen biri olduğu için Étaín’i büyük mor bir kelebeğe dönüştürdü. Kelebek yedi yıl boyunca rüzgârlarla dört bir yana savruldu, zavallı kız sonrasında Aenghus Óg’un omzuna kondu.

“Omzuna konanın Étaín olduğunu fark eden ve Midhir’in başkalarının şekil değiştirmesi konusunda da yetenekli olduğunu bilen Aenghus, kızı vahşi büyü ile ödüllendirdi ve onu kurtarmak için Midhir’e geri vermeye çalıştı. Ama Fúamnach rüzgârları tekrar çağırıldı ve Étaín tekrar kayboldu. Kelebek bu sefer bir bira sürahisinin içine düştü ve kendine bir aile kurmaya çalışan bir savaşçının eşi tarafından yutuldu. Aenghus Óg’un büyüleri Étaín’in hayatını bir şekilde kurtarabilirdi: Sindirim sisteminden rahme geçti, kelebekten yumurtaya dönüştü ve sonunda bir çocuk olarak dünyaya geldi. Hâlâ çok güzeldi ama eski yaşamına dair bir şey hatırlamıyordu.”

Vay canına, Atticus, bir saniye bekle. Étaín koca bir kelebeki ve bu kadın, içkisine düşen kelebeği fark etmedi mi? Kanatlarını

ve küçük böcek bacaklarını gırtlığından aşağıya inerken hissetmedi mi?

“Demek ki çok büyük bir bardakmış, Oberon, brendi içilirken kullanılanlardan değilmiş. Öyle bir bardaktan içkini yudum yudum içmezsin. Her defasında bardağı kafaya dikersin ve biranın bir kısmı da ağzının kenarlarından akıp gider. Bir şey hissettiyse de muhtemelen ne olduğunu anlamamıştır.”

Pekâlâ, ama hiç mantıklı değil. Sindirim sisteminden rahme nasıl geçilir? Ve kelebekten döllenmiş bir yumurtaya nasıl dönüşülür?

“Bunları yapan Aenghus’un vahşi büyüydü. Kadını koruması gerekiyordu ama tehlikeye anında reaksiyon göstereceği için ne olacağı önceden tahmin edilemezdi. Benim yaptığım koruma büyüleri de bir şeyleri uzak tutmak içindir, belirli varlıkların belirli yerleri geçmelerine engel olur. Tuzdan bir çemberin sadece ruhların geçişine engel olması gibi. Vahşi büyü birçok şeyi yapabilecek güçtedir.”

Ve bunların hepsi gerçekten yaşandı mı?

“Bildğim kadarıyla, evet. Ayrıntıları bana çok sonra Morrigan ve Airmid anlattı. Morrigan bir kısmını Aenghus Óg’dan dinlemiş ve Airmid de babası Dian Cecht’ten duymuş. Gerçi Dian Cecht’in bu hikâyedeki rolünü es geçiyorum.”

Pekâlâ, yeniden doğduktan sonra ne olmuş?

“Yıllar sonra, İrlanda’nın Yüce Kralı Eochaid Airem, İrlanda’nın en güzel kızlarını bir araya topladı ve kendine bir eş seçti. Doğal olarak, seçtiği kişi Étaín’di. Tuatha Dé Danann,

Yüce Kral kendine bir eş seçtiğinde bundan haberdar olur ve Midhir de bu sayede eski aşkının yeniden doğduğunu öğrendi. Midhir kadını hâlâ seviyordu ama kadın, tabii ki, Midhir'i hatırlamıyordu. Bu yüzden epik bir biçimde onu baştan çıkartmaya çalıştı.

“Hikâyenin bu kısmında Étaín ve üç erkek: Midhir, Kral Eochaid ve Eochaid'in kardeşi Aillil arasında bir aşk dörtge-ninden bahsedilir. Aillil burada basit bir kukladan ibaretti, onu daha çok Midhir ve Aenghus Óg kontrol ediyordu ama en azından birkaç ay acı çektikten sonra kendini kurtardı. Yüce Kral içinse aynısını söylemek mümkün değil.

“Midhir, İrlanda'nın Yüce Kralı için dört büyüülü görevi yerine getirdi ve ona yüklü miktarlarda paralar hediye etti, tabii ki tek amacı Étaín'in kalbini kazanmaktı. Kadının kralın hakkı olduğunu anladıktan sonra ise, Tara'daki sarayda açığa çıktı, hem kendini hem de Étaín'i kuğuya dönüştürdü. İkisi kralın gözü önünde uzaklara uçtu.

“Kral Eochaid yıllarca onları aradı, Tuatha Dé Danann'ın peri saraylarının altını üstüne getirdi, sonunda doğru yeri buldu: Midhir'in saklandığı yer Brí Léith'ti. Hemen Étaín'i geri vermesini istedi. Midhir bunu kabul etti, Étaín'i Tara'ya getireceğini söyledi.

“Sözüne sadıktı, Étaín'i Tara'ya götürdü. Ama yanına Étaín'e benzesinler diye üzerlerine büyü yaptığı kırk dokuz kadını da aldı. Kral Eochaid'e elli kadını gösterdi ve eşini seçmesini istedi.

“Yüce Kral birini seçti ve bir çocukları oldu, bir an için, *ne güzel tahtın bir vârisi oldu ve mutlu mesut yaşadılar*, diye düşünüyor olabilirsiniz! Ama Midhir bir sene bir gün sonra geri dönüp ‘Kral Eochaid, eşinizden memnun musunuz?’ diye sordu. Ve Eochaid de memnun olduğunu söyledi. Midhir onu o zaman ezdi. ‘Yıllar önce birlikte kanat çırpıtığımızda Étaín’in hamile olduğunu biliyor muydun? Bir kızı oldu, senin kızın ama çocuğa bunu hiç söylemedik. Ve senin seçtiğin de oydu, annesine çok benziyordu, kraliçeniz oldu. Şimdi kendi kızınla birliktesin ve onunla birlikte oldun. Étaín’i de bana geri verdiniz. İşte, Tuatha Dé Danann’a bulaşırsanız sonunuz böyle olur.’”

Of! Bu kadar iğrenç olacağını söylememiştin!

Granuaile, “Evet, Atticus, bu konuda köpekle aynı fikirdeyim,” dedi. “Hatta öğk, tamam mı?”

“Beni niye suçluyorsunuz?” diye sordum. “Bu hikâyeyi ben uydurmadım. İrlanda’nın Yüce Kralı’na bunları Midhir yaptı.”

“Öyle olsa bile Étaín’e hiç seçim şansı verilmemiş olması hoşuma gitmedi. Hem Midhir hem de Eochaid kadına alıp satabilecekleri bir varlıkmiş gibi davrandıkları için topları tek-melenmeli.”

“Midhir ile karşılaşırsan toplarına tekme yi basar, ne için olduğunu söylersin,” dedim. “Ama tekrar ediyorum, bu hikâyeyi ben yazmadım. Sadece Midhir’in karakterini ve yeteneklerini anlamanız içindi. Ne öğrendiniz?”

O kadar güçlü ki bizi bir semendere dönüştürebilir!

“Bizi dönüştüremez, bu doğrudan yapılan bir büyü olur ve soğuk demir tılsımın seni korur. Yerini belirleyecek büyülere karşı koruma sağlamıyor ama doğrudan seni hedef alan büyülere karşı işe yarar. Öğrenmenizi beklediğim şey Midhir’in kafasının nasıl çalıştığıydı.”

Granuaile, “Kaypak bir karakter,” dedi. “Ve sabırlı. Ne istediğini biliyorsa bunun için çok uzun süre bekleyip zaferden emin olacak şekilde her şeyi ayarlayabilir. Kendi pis işlerini yapmaktan da çekinmiyor, şimdiye kadar bize yüzünü göstermemiş olsa da bu işin arkasındaki o olmalı.”

“Şimdi durum farklı,” dedim. “Doğrudan bu işe bulaşmayı göze alamaz. Yakın zamana kadar Morrigan’ın benim yanımda olduğunu unutmayın. Bu işe karıştığını öğrenmesin diye çok dikkatli adımlar atmıştır. Ve Tuatha Dé Danann içinde bize açıkça destek verenler de var. Goibhniu ve Manannan Mac Lir gibi. İki de güçlü ve periler içinde nüfuz sahibi.”

Granuaile, “Ama bir saniye,” dedi. “Bütün bunları kardeşini sen öldürdün diye yapıyorsa yıllar önce Brighid ve Morrigan ortalığı temizlerken ölmesi gerekmez miydi? Aenghus Óg yönetime el koymak istedikten sonra onun yanında yer alanların peşine düşmediler mi?”

“Güzel soru. O dönemde kime sadık olduğunu ustaca gizlemiş olmalı.”

“Ya da hiçbir zaman Aenghus’un yanında değildi. Aenghus üvey kardeşiye Brighid de öyle, değil mi?”

“Evet.”

“Belki de Brighid’in tarafındaydı.”

“Doğru. Ama öyleyse, biz Brighid’in favori Druidler’i olmadığımız için, bize karşı husumeti var demektir.”

Granuaile, “Kendi adına konuş,” dedi. “Benimle arası gayet iyi.”

Sırıttım, doğru söylüyordu. “Her neyse, hâlâ buralarda bir yerde, bize zarar vermek için hem motivasyonu hem de yeteneği var. Fırsatını bulursak araştırmamız gerek.”

Biliyor musun, ne düşünüyorum? Brighid’in Atticus’u kıskanmasının sebebi benim onun köpeklerinden daha zeki olmam. Ayrıca, onlardan, etli börekten kat kat fazla daha yakışıklıyım.

“Ne? Oberon, bu hiç mantıklı bir cümle olmadı.”

Bana çok mantıklı geldi.

“Belki de matematiksel bir katsayı vermeyi deneseydin daha iyi olurdu.”

Hayır, Atticus, etli börek demek istedim. Etli böreği matematikle karıştırmam. Etli börek lezzetli ve arzu edilen bir şeydir, matematik değildir.

Oberon’a zaman ve matematiksel kavramları öğretme çabalarım boşa çıkmış, sadece kelime hazinesine birkaç eklenti yapabilmiştim. Öğrendiklerini beklenmedik anlarda kusuyor ve ilgisiz yerlerde kullanıyordu. Örneğin, kuru köpek mamalarını ‘biftek korelasyon katsayısının oranı’ ile değerlendirmeye çalışıyordu. Ya da sosisler için kullandığı bir ‘basamaklı matris’ vardı. Ama yirmiden sonrasını saymasını isteseniz kafası karışıyordu.

“Ah, sanırım anladım,” dedim. “Etli böreği bir ölçü birimi olarak kullanıyorsun.”

Bu doğru. Bence bir şeyin ne kadar harika olduğunun ölçüsü olabilir.

“Ama buna matematik diyorlar.”

Hayır, buna yiyecek diyorlar. Köpekler için çok mantıklı, Atticus. Sen insansın, anlayamazsın.

“Et suyunu da benzer bir biçimde kullanmamış mıydın?”

Etli böreğin içinde zengin bir et suyu zaten var. Bu yüzden börek ondan bir basamak daha yukarıda.

“Sanırım anladım. Demek ki, soğuk tavuk hoş bir et suyu ise, ateşte ağır ağır kızartılmış bir biftek?..”

Büyük bir dilim etli börek gibi. Ya da başka bir bakış açısıyla, tazılar et suyu ise finolar etli börektir.

“Anladım. Sanırım haklısın, dostum. Brighid seni kısıyor.”

Granuaile ile toynaklı formlarımıza geçtik ve hızımızı yeniden artırdık.

BÖLÜM 9

Böylesine güzel bir günde etrafımızdaki manzaranın keyfini çıkartamamak çok kötüydü. Almanya'nın farklı türlerden ağaçlarla dolu ormanları durup bakmayı hak ediyordu, hatta takdir edilesiydi. Büyükanneleri ve kırmızı başlıklı kızları yiyen büyük kötü kurtlar Almanya ormanlarında yaşırdı. Fırınında küçük çocukları kızartan zencefilli kekten evi olan cadı da buradaydı. Ve dağların bir yerinde bizim uzak durmaya çalıştığımız fırtınadan harap olan Rubezahl yaşıyor, gökyüzünü sislendiriyor veya toprağı titretiyordu.

Çiftlikleri ve nehirleri geride bırakarak kuzeybatıya doğru ilerledik, kuzeyimizde Bergen, güneyimizde ise Celle vardı. Hoş ağaçlıklı arazi yerini nemli bozkıra bırakırken güneş batıyor ve dört mevsim yeşil kalan ağaçların iğneleri arasından son ışıklar süzülüyordu.

Genelde ormanlarda iki tür yazı görülürdü: Biri bölgeye izinsiz girenleri veya avcılarını uyarmak için kullanılan tabelalardı,

diğeri ise ağaçların gövdeleri üzerine kazınmış bir kalp sembolü ve sevgililerin baş harfleriydi. Bu sevgililer yapılacak en romantik şeyin, yerel bitkilerden birine kalıcı bir hasar vermek olduğunu düşünüyor olmalıydı. Ağaçlardan birinin üzerine çivilenmiş beyaz bir zarf gördüm, üzerinde Shakespeare Üstadına yazıyordu ve düzgün bir el yazısı kullanılmıştı. Durup bakmak için insan formuna geçtim.

Granuaile ve Oberon'a, "Durun," dedim. "Buna bakmam gerek. Tetikte olun."

Granuaile de insan formuna geçti. "O nedir?" diye fısıldadı. "Bir not."

Zarf kırmızı balmumuyla mühürlenmiş ve üzerine Eski Norse dilinde hefn yazılmıştı. Bu, intikam demektir. İçinde kâğıt yerine bir keten bezi vardı. Tarih veya selamlama veya imza yoktu, sadece üzerine Venedik Taciri'nden iki dize, eski tarz tüylü bir kalemle yazılmıştı. "Bir sebebin olmadan bana köpek dedin ama ben bir köpeksem azıdışlerimden sakın."

Azıdışleri? Onlara köpekdişi denmiyor mu?

"Shakespeare'den bir alıntı, Oberon."

Alıntıysa ne olmuş yani? Sorun olmaz mı? Adam bir kurt köpeğine pisi pisi dese bile sen adamın doğru söylediğini iddia edecek bahaneler uydurursun.

Altında veya arkasında başka bir şey yazmıyordu. Zarfta da bir şey yoktu.

"Kendini kısa ve öz ifade etmiş."

"Ne?"

“Boş ver. Yüksek sesle düşünüyordum. Aptalcaydı.” İpucu notun içindeydi: İleride vampirler vardı. Leif Helgarson’u en son Selanik’te görmüştüm, Theophilus bana yaklaştığında beni Shakespeare ile uyaracağını söylemişti. Theophilus, Romalıları eski Druidler’in üzerine salan eski bir vampirdi. Yakın zamana kadar öldüğümüzü düşünüyordu ama artık Druidler’in var olduğunu bildiği için yarım kalan işi tamamlamak istiyordu. Ama koşarak geçirdiğimiz ikinci günde hava henüz kararmamıştı. Demek ki Leif bu notu gün doğmadan önce bırakmıştı, biz o sırada hâlâ Polonya’daydık. Tír na nÓg’da birileri bizi izliyor olsa da seçtiğimiz yol çok tehlikeli olabilirdi. Rüzgâr arkamızdaydı ve emin olamayacağını bilsem de sordum:

“Oberon, ölülerin kokusunu alıyor musun? Vampirler?”

Köpeğim havayı kokladı. *Hayır. Biraz rutubet kokusu var ama ölü bir şey yok.*

“Bu zarfı kokla. Ölü kokusu alıyor musun?”

Hah. Belki biraz. Daha çok sıradan biri gibi kokuyor. Ama bir saniye -notu göreyim. Evet. Bu kâğıt ölü biri gibi kokuyor.

Demek ki notu Leif yazmış ama zarfı buraya emrindeki bir insan bırakmıştı. Oberon ağacın dibini koklayınca bu teorimi onayladı.

Burada lahana ve süt kokan biri varmış. Şu taraftan gelmiş, dedi. Patisiyle güneyi işaret etti. Ve aynı yöne gitmiş.

Granuaile’e, “İleride kötü adamlar var,” dedim. “Tabii eğer bu nota inanırsak. Vampirler olacağını söylüyor ama bir süre daha uykuda olacaklar.”

“Etraflarından dolaşalım.”

“Neyin etrafından? Ne kadar uzakta veya nerede olduklarını bilmiyoruz. Güneye gidersek, notu getiren gizemli adamın geldiği yöne, Herz Dağları’ndan geçer ve hiç eğlenmeyiz. Kuzeye gidersek hazır olmadan denize sürülme riskimiz var. Şimdi iki şey önemli: Peşimizde iki avcı tanrıça var, biz konuşurken bile arayı kapatıyorlar. İkincisi, bu ülkeyi en az engelle geçmenin en hızlı yolu batıya gitmek.”

“Vampirler de bunu biliyordur. Etraflarından dolaşalım.”

“Ama güneş batmak üzere. Hepsi birden kalkıp bizi bekleyemez.”

“Riske atmaya değmez,” dedi. “Kuzeye doğru birkaç kilometre gidip batıya dönelim. İleride bizi bekleyen ne varsa ondan kurtulur ve sadece birkaç dakika kaybederiz.”

“Pekâlâ. Ama hazır olmak için insan formunda gidelim. Oberon ve ben kamufajlı oluruz, sen görünmezlik büyünü kullan. Oberon, bir şeyin kokusunu alırsan bize haber ver.”

Granuaile ortadan kayboldu ama sesi geldi. “Peşindeyim.”

Köpeğime kamufaj yaptım ve banyodan yeni çıkmış gibi silkelendi. *Bu büyü hep gıdıklıyor.*

Kıkırdayacak mısın? Senin görünmez bir oyuncaklarını yapıp ismini Gıdıkla Beni Oberon koyabiliriz.

Kim görünmez bir oyuncak ister ki? İnsan kucakladığı şeyi görmek ister. Ayrıca, kıkırdamak hiç bana göre değil. Şimdi, Besle Beni Oberon ya da Becer Beni Oberon gibi bir şey yaparsak çok satar. Özellikle de finolara. Becer Beni Oberon’un çok satacağına eminim.

Bir kahkaha attım ve üzerime kamuffaj yaptım. Yüksek sesle, “Haydi gidelim,” dedim. Granuaile de beni duydu. Kuzeye yöneldim ve rahatlamak için aptalca sohbete devam ettim.

“Finoların nereden haberi olacak? Senin gibi dil bilmiyorlar.”

Aşkın dili evrenseldir, Atticus. Köpekleri içeriye aldıkları evcil hayvan dükkânlarına girsinler, Becer Beni Oberon’un ne olduğunu hemen anlar.

“Oyuncağını koridorda diğerlerinin yanına mı koyacağız?”

Kesinlikle. Fakat Becer Beni Oberon bir oyuncak değil. Ah, hayır, yavru köpekler için değil! Yetişkinler için, ne demek istediğimi anladın mı?

“Tanrım, Oberon, hayal ettim de...”

Üç yüz metre gidince kendimizi etrafı ağaçlarla çevrili bir gölün kıyısında bulduk. Su hiç hoş durmuyordu, yüzersek hem üstündeki pislikler hem de suyun altındaki bitkilerle boğuşmak zorundaydık. Kuzeye gitmek istiyorsak etraftan dolaşmalıydık. Doğuya gidersek tanrıçaların geldiği yöne gitmiş olacaktık, batıya gidersek isimsiz tehdit bizi bekliyor olacaktı.

“Lanet olsun, köşeye sıkıştık,” dedim. “Batıya gitmeye itirazın var mı, Granuaile?”

Sesi sağımdan geldi. “Çok uzun bir yol değil. Uzun bir göl gibi durmuyor. Diğer tarafından kuzeye yönelebiliriz. Vampirler bizi bekliyorsa onlar yerlerinden kalkmadan yanlarından geçip gitmeyi yeğlerim.”

“Doğru.”

Gölün etrafından dolaşıp kuzeye yöneldik, yakın bir zamana kadar doğal olması muhtemel ama bir süre önce ekilmiş garip şekilli bir tarlaya ulaştık. Şimdi bakımsızdı, her yerde çalılar ve çimenler vardı. Geyik veya benzeri hayvanları görmeyi bekleyeceğiniz türden bir yerdi ama bizden kaçan beyaz kuyruklar görmedim. Kuşlar da ötmüyordu. Kamufleli olsak da açıktaydık. Bu kadar hızlı hareket edince görünmez değildik, sürekli yer değiştiren bitkiler yüzünden bulanık bir form gibi gözükecektik çünkü geriye hâlâ bir miktar güneş ışığı kalmıştı.

Oberon, bir koku alıyor musun?

Hayır, ama rüzgârın arkamızdan esmesi işimi zorlaştırıyor. Tek kokusunu aldığım şeyler az önce yanından geçtiklerimiz.

“Bu çayı sevmedim. Orada bir şey—”

BÖLÜM 10

Atticus'un bulanık formu önümde yere düşünce ilk düşüncem bir yere takıldığı oldu ve neredeyse kahkaha atacaktım çünkü bu gibi şeyler Taş Çağı'ndan beri komikti. Sonra bir tüfeğin çatırtısını duydum ve Oberon yüksek sesle haykırdı: *Atticus!*

“Yanında kal,” dedim. Eğitimim devreye girdi ve atışın yapıldığı yöne döndüm. Şimdi ben tehdit altındayım. Atticus için kendisinin yapamayacağı bir şey yapamaz, sadece keskin nişancı ile ilgilenebilirdim. Ve ilgilenmek derken keskin nişancıyı yok etmekten bahsediyordum, boşa harcayacak zaman yoktu. İnsanlar bizi öldürmeye çalıştığı zaman, can alma konusundaki tereddütlerim ortadan kalkıyordu.

Atticus? Atticus! Zeki Kız, bana cevap vermiyor! Oberon paniğe kapılmış gibiydi. Ben de endişelendim. Ama önce keskin nişancıyı halletmem gerekiyordu. Özellikle de kulağımın dibinden geçen mermiyi hissettikten ve silahın sesini duyduktan sonra.

Hâlâ görünmezdim ama bu mermi çok yakınımdan geçmişti. Atticus'u da kamufraj altındayken vurduğunu unutmamak gerekti. Mantığım keskin nişancının bizi görebildiğini söylüyordu. Muhtemelen kızılötesi dürbünü vardı. Büyülerimiz görünür spektrumda harikalar yaratıyor ama vücut sıcaklığımıza bir şey yapamıyordu.

İstemesem de asamı bıraktım ve görünmezliğimi kapattım. Atticus bana en iyi savaşçıların bile düşmanın taktiğine uyum sağlamazsa başarısız olabileceğini öğretmişti. Düşman kamufajlı ve görünmez bir düşmana karşı hazırlıklıydı, bu yüzden farklı bir şey denemek gerekiyordu. Keskin nişancı tüfekleri ayakların üzerine oturtulurdu ve havada çok hızlı hareket eden hedefler için uygun değildi. Bu yüzden bir aladoğana dönüştüm ve hızla uçmaya başladım.

Uçmak konusunda hâlâ çok iyi değildim ama neyse ki ağaçlara kadar tek parça ulaşabilirdim. Ağaçların üzerine çıktığımda beni bulmakta zorlanacaklardı ama benim işim kolaylaşacaktı.

Yerde çok fazla kan var! Ona yardım edebilir misin, Granuaile? Lütfen?

“Yanında kal ve onu koru. Ben üzerimize bir daha ateş edilmesin diye uğraşıyorum. Birazdan yanında olurum.”

Durumunun ciddi olmamasını ümit ettim. Yerde kan olması ciddi bir şey gibi duruyordu ama şimdilik bunun ne anlama geldiğini bilemezdim. Dikkatim dağılırsa hayatta kalamazdım. Şimdi dövüşmeli, sonra düşünmeliydim.

Silah bir kez daha ateşlendi ama merminin yakınımdan geçtiğini hissetmedim. Namlunun parıltısını gördüm ve o yöne doğru inişe geçtim.

Aladoğan olarak görüşüm o kadar kusursuzdu ki insanken yarı kör olduğumu söyleyebilirdim, şimdi gözlerim normalin üç misli detay algılayabiliyordu. Keskin nişancının tüfeğini bırakıp iki yüz metre ötede koşmaya başladığını gördüm. Bu kadar uzaktan koşan Atticus'u vurduğuna göre usta bir keskin nişancıydı.

Yeleşinden bir silah daha çıkarttı -yeleşti kurşun geçirmezdi, sıradan bir yelek değildi- ve namluya bir mermi sürdü. Tamamen siyahlar giymişti, bağlayabileceğim doğal malzemeler giymiyordu. Adamı insan gözlerimle takip etmek isteseydim, gece görüşüm olsa bile, işim çok zor olurdu. Fakat adama aladoğanın gözlerinden bakıyordum. Silüeti ormanın yeşilliği içinde belirgin bir biçimde belli oluyordu.

Silahı ateşleme şansı olursa tehlike olabilirdi. Henüz doğaüstü güçleri olduğunu görmemiştim -en azından vampir güçleriyle ilgili bir şeye şahit olmamıştım- ama askeri bir eğitimden geçtiği ilk bakışta anlaşılıyordu. Adamı aladoğan olarak indiremezdim, bu yüzden aradaki mesafeyi kapatırken alternatifleri gözden geçirdim. Üzerine kuş olarak inip insana dönüşürsem şanslı bir atışla beni vurabilirdi. Adamı çabucak öldürmem gerekiyordu. Bir denizaslani olarak üstüne düşmek çok mantıklı durmuyordu ve atların da çılgın kiralık katiller olduğu söylenemezdi. Bir jaguar formum vardı ama benim için sorun olabiliyordu. Aşırı

duyarlı koku alma duyusu yüzünden kendimi kontrol edemeyip aksırıyordum. En azından ilkinde öyle olmuştu. Dövmelerim tamamlandığından beri jaguar formuma geçmemiştim. O korkunç kokuları tekrar almaya korkuyordum. Ya korkunç bir jaguara dönüşüp adamı öldürmek yerine karşısında hapsirirsem? Beni vururdu ve bu şekilde ölmek çok aptalca olurdu.

Ama jaguarların nasıl avlandığına dair bir sürü şey okumuştum. Öldürücü vuruşları vardı ve üzerinde çok fazla düşünmezsem başaracağımı düşünüyordum.

Adam omzunun üzerinden geriye baktı ve kızılötesi gözlüklerini gördüm. Vahşi bir ateşle karşılık verir diye üzerine doğru inişe geçtim. Ateş etmedi ama beni fark edip etmediğinden emin değildim. Ağaçların arasında ilerledim ve yere yatay bir konuma geçince aradaki mesafeyi hızla kapattım fakat hâlâ adamın üzerindeydim. Yön değiştiriyor ve benden kurtulmaya çalışıyordu. Ama bu olmayacaktı. Eğitimli bir asker olabilirdi ama bir aladoğandan veya bir jaguardan hızlı olmayı bekleyemezdi. Toprağın gücünü alıyorsam normal formumda bile adama yetişirdim.

Adamın önünde bir noktaya odaklandım ve kanatlarımı vücuduma yapıştırdım, sessizce uçarken hızlandım. Kafasının üzerine yaklaşırken gagamı sessizce açtım ve jaguar formuna geçip adamın tepesine bindim. Adamı yere yatırdım ve çenemi kafatasına geçirip var gücümle ısırdım. Bir çığlık attı ve bir el ateş etti fakat parmağının seğirmesinden başka bir şey değildi. Ağzıma kanı dolarken öldü. Birkaç kez daha titredi. Dilimde kanının

ve beyninin tadının olması beni çok korkuttu. İnsan formuna geçtim ama midemin bulantısını kontrol edemedim. Birkaç kez tükürdüm, dudaklarım arasından beyin parçalarının geçtiğini hissettim, sonra vücudunun üzerine kustum. Hapşırmaktan çok daha kötüydü. Yüzükoyun sürünerek uzaklaştım.

Oberon'a, "Tehdit etkisiz hâle getirildi," dedim.

Güzel, şimdi gel ve Atticus'a yardım et! Ne yapacağımı bilemiyorum.

"Yerinden kıpırdadı mı? Ya da sana bir şey söyledi mi?"

Hayır. Bunu yapabileceğini sanmıyorum. Başından vurulmuş.

Bir an midem yeniden kalktı ve birden üşüdüğümü hissettim. Kafamın içinde cılız bir ses, *hayır hayır hayır*, diye haykırıyordu. Bu sesleri çıkartacak biri olmadığına göre sesler bana aitti.

"Bunu daha önce söylemedin! Hemen ayağa kalktım ve keskin nişancının cesedini çürümeye bırakıp çayırdaki koşmaya başladım."

Özür dilerim! Düşünemedim! Onu iyileştirebilirsin, değil mi? Ölmedi, değil mi?

"Bir saniye. Kokusu nasıl?"

Oberon başını aşağıya indirdi, yerdeki formun etrafında dönerken kulakları ve kuyruğu dik değildi. Kafamın içindeki *hayır hayır hayır* sesleri şiddetini artırdı.

Ölü gibi kokuyor ama burnum beni daha önce de yanılttı. Sanırım. Umarım.

"Ah, Tanrım, umarım haklı değilsindir."

Yaşananların ne kadar kötü olduğunu yeni anlamaya başlamıştım. Leif'in pusu uyarısı doğruduydu. Sadece Atticus'un düşündüğü gibi vampirlerle ilgili çıkmamıştı. Birkaç saniye içerisinde Oberon'un yanına ulaştım ve Atticus'un ne durumda olduğunu görünce ağızım kurudu. Atticus sağ tarafı üzerinde yatıyor ve başının altında kanı birikiyordu. Gözleri açıktı ve gözlerini kırpmıyordu. Mermi sol şakağında küçük siyah bir delik açmıştı, kırmızı veya mor değildi. Küçük siyah bir delikti.

Yanına çömeldim ve nefes alıp almadığını anlamak için elimi burnuna götürdüm. Nefes almıyordu ve parmağımda bir şey hissetmedim. Boynundan nabzına baktım ama bir şey yoktu. Bileğini denedim. Kulağımı göğsüne dayadım ve hayır hayır hayır seslerinden başka bir şey duymayı bekledim. Hiçbir şey yoktu. Bütün bunlar korkunç bir gerçeğe işaret ediyordu, en kötüsü ise şimdi Atticus'un ve Oberon'un görünür olmasıydı. İkisi de kamuffaj altında koşuyordu ama kamuffajı yapan Atticus'tu.

Oberon, *öldü mü*, diye sordu.

Küçük siyah delik. Hayati değerlerin olmaması. Bunlar bile yeterliydi ama Oberon'a cevap verirken yüksek sesle ifade etmek beni mahvetti.

“Evet,” dedim. Sesim titriyordu. “Gitti. Ben bir şey yapamam.” Sanırım ikimiz de uluduk. Duygularımızı ifade edecek kelimeler olmadığında insanlar konuşmak yerine böyle sesler çıkartabiliyordu. Sadece kırık, boğuk ve ahenksiz sesler duygularımızı ifade edebilirdi. Gözyaşlarım ve sümüklerim akıyordu,

nefes nefeseydim çünkü içimde tuttuğum şeyleri tek bir nefeste gözyaşlarına dökmem mümkün değildi.

Başka ne yapabilirdim? Canlandırma teknikleri işe yaramazdı. Beyni çalışmıyorsa kalbini çalıştıramazdım. Druidlik bana sadece iyileştirme güçleri veriyordu, kimseyi ölümden hayata döndüremezdim.

Yere düşmeden ölmüştü. Kafasındaki küçük siyah delik büyüterek görüşümü doldurdu. Bu biçimsizleştirme gözyaşlarımın daha hızlı akmasına sebep oldu. İntikamını almış olmak bir teselli değildi.

Atticus'a sadece birkaç haftalığına sahip olmuştum. Oysa ben sonsuza kadar mutlu olacağımızı düşünüyordum. Sanırım bunu yüksek sesle de ifade ettim fakat tiz ve anlaşılmaz ağıt yakışım konuşmaya benzese de yorumlanabilir bir şey değildi. On iki sene boyunca her gün yanındaydım ve onu arzulamıştım -eğitimime başlamadan önce Rúla Búl'da flört edişimizi de sayarsam on üç seneydi- on üç sene boyunca duygularımı bastırılmış ve daha güçlü bir Druid olabilmek için geri zekâlı erkek arkadaşlarla yetinmek zorunda kalmıştım. Birbirimize duygularımızı itiraf edeli sadece birkaç hafta olmuş ama küçük siyah bir delik sonumuzu getirmişti. Atticus'a elveda diyememiş veya beni toprağa bağladığı için ne kadar minnettar olduğumu söyleyememişim. Benimle dalga geçecek zamanı olmamıştı, ben de onunla dalga geçecektim. Kendini genç hissettirdiğini söylediği Eski İrlanda dilinde ona küfür edememiş veya çilekli dudak parlaticımı sürüp kendinden geçişini

seyredememiştim. Nedenini bilmiyordum ama dudak parlacığıma takıntısı vardı.

Atticus'un yanında ne kadar ağladığımızı bilmiyordum ama ay gökyüzünde olduğuna göre gece yarısına yaklaşıyorduk. Artemis ve Diana'nın peşimizde olduğunu hatırlayınca kendime geldim. Muhtemelen avantajımızı tamamen kaybetmiştik.

“Oberon,” dedim. “Gitmemiz gerek.”

Hayır, onu bırakmam.

“Bırakman gerek. Tanrıçalar geliyor.”

Umurumda bile değil.

“Atticus'un umurunda olurdu. Biliyorsun. Kaçmamızı ve kurtulmamızı isterdi. Onu gömecek ve onunla vedalaşacağız. Sonra Olimposlulardan intikam alıp onu onurlandıracamız.”

Bunu nasıl yapacağız?

“İngiltere'ye ulaşarak. Bizim hayatta kalmamız onları çıldırtır ve Atticus'u gururlandırır.”

Ama ben İngiltere'ye gitmek istemiyorum. Onlar İrlandalı değil. Ve o benim dostumdu.

“Biliyorum, Oberon, ama burada kalırsak Olimposluların bizi öldürmesi onu mutlu etmez. Bize de bir faydası olmaz.”

Oberon bilgeliğimi umursamadı. *Şimdi nerede? Tír na nÓg'da mı? Mag Mell'de mi? Onu orada görebilir miyiz?*

Nerede olduğunu bilmiyordum. Normalde ruhları son diyara götüren Morrigan olurdu ve Morrigan da ölmüştü. Belki de Manannan Mac Lir nerede olduğunu bilirdi. Belki de Atticus ve Morrigan birlikte bir yerdedi.

“Nerede olduğundan emin değilim, Oberon, ama onu göremeyeceğimizden eminim. Ölümler ve canlılar Yaz Diyarları’ndan aynı boyutu paylaşabilir ama birbirlerini görmezler.”

Her neredeyse, ben de oraya gitmek istiyorum.

“Hayır, Oberon. Benim yanımda kalman gerek. Lütfen? Onu uygun bir biçimde uğurlayalım.”

Ama viskimiz yok. Viski olmadan bunu yapamayız.

“İçki satan bir yer bulur bulmaz viski alacağım.”

Fragarach biraz ötedeydi ve kılıcı yerden alıp önündeki toprağa sapladım. Atticus’u sırt üstü çevirmedi. Kafasının diğer tarafını görmek istemiyordum. Küçük siyah delik sonsuza kadar aklımdan çıkmayacaktı, daha kötüsüne şahit olmak istemiyordum.

Gözlerimi kapattım, gözyaşlarım yanaklarımdan akarken Latince düşünerek yerel elemental Saksonya ile bağlantıya geçtim.

Druid’in yardıma ihtiyacı var. Vücudu ve kılıcı göm. Yüzeyi normal görülsün.

Harmoni, diye cevap verdi. Atticus ve Fragarach toprağa gömüldü, yakındaki otlar toprağın üzerini kapattı ve şimdi hiçbir şey olmamış gibi duruyorlardı. Kan yoktu. Dünyanın en iyi Druid’inin bu isimli tarlada yattığına dair hiçbir işaret yoktu.

Sesime güvenmediğim için zihinsel olarak iletişime geçtim. *Burada Atticus olarak da bilinen Siodhachan Ó Suileabháin ya-tıyor. Hayatımı sonsuza kadar değiştirdi -onu tanıdıktan sonra her şey daha iyiye gitti- ve ona olan borcumu asla ödeyemem.*

Tek yapabileceğim toprağı koruyarak anılarını onurlandırmak. Durdum, anılarına yakışır bir şey söylemenin ne kadar imkânsız olduğu gerçeğıyle yüzleştim. Onu seviyordum ve her gün onu düşünecektim, ne kadar yaşarsam yaşayayım.

Hıçkıldım ve sıra Oberon'da olduğu için sessizce ağlamaya devam ettim. Oberon inledi, bir süre bekledikten sonra kafasından geçenleri kelimelere döktü.

Oberon, *Atticus yaşayan en iyi insandı*, dedi. *Ve bunu bana sosis verdiği için söylemiyorum. Örneğın, bana insan dilini öğretti, böylece o isteyken filmleri izleyebiliyordum. Bana banyoda hikâyeler anlattı ve beni ava götürdü, her gün dolaştırdı. Arada bir, sürekli başının etini yiyorsam, bana ateşli bir fino köpeğı buldu. Ve başka ne var biliyor musunuz? Karnımı en iyi o okşardı çünkü bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordu. O da bir köpekti. Atticus ile takılmanın en güzel yanı birlikte köpek olarak koşabilmektir. Rüzgârı burunlarımızda hissederek ve yoncalarla dolu bir tarla bulana kadar koşar, sonra sırt üstü yatıp yerde yuvarlanır, güneşin altında şekerleme yapardı. Bir köpeğın dostu nasıl olunur çok iyi biliyordu. Onu çok sevdim. Sanırım bir daha asla kuyruğumu sallamayacağım. Hepsi bu kadar.*

Oberon'un omzuna hafifçe vurdum ve titreyerek yerinden kalktı. Burnumu çektim ve aya baktım. Soğuk ışığı beni rahatlatmadı. Sadece Artemis ve Diana'yı hatırlattı. Bakışlarımı yere indirdim ve başımı iki yana salladım. Bizi bekleyen vampirler yoktu. Sadece onların görevlendirdiğı bir keskin nişancı vardı ve son Druidler'i öldürmek için pusu kurmuştu. Vampirleri

bile Tír na nÓg'da gölgelerin içine sinmiş biri yönetiyor olmalıydı.

“Şimdi gerçekten koşmam gerek. Buradan uzaklaşmalıyım.”

Seninleyim.

At formuma geçtim ve Scáthmhaide'ı düşürdüğüm yerden aldım. Sonra kaybettiklerimize yetişecekmiş gibi koşmaya başladık. Sanki içimizdeki boşluğu geride bırakacaktık ama bu boşluk her kilometrede daha da büyüdü.

BÖLÜM 11

Arkamdan boruların sesi geldi. Kendi ölümümün geldiğini düşünerek ürperdim ve bininci kez Atticus'un yanımda olmasını arzuladım. Atticus için de boruların sesi ölümün ve hüznün habercisi miydi? Bunu artık ona soramazdım.

Ben cenazelerde *When the Saints Go Marching In* değil de hep *Taps* duyarım. Zihnime çok sayıda kaybın kolektif hüznü dolar, gözümün önünden tabutlara atılan güller, beyaz eldivenli biri tarafından geride kalan dullara verilen katlı bayraklar ve gözyaşlarından bir nehir geçer. Luke Skywalker, amcasıyla teyzesinin içinde olduğu dumanı tüten harabeyi bulduğunda da aynı boruların sesini duymuştum. Çok hüznü, duygu yüklü ama aynı zamanda içi boş bir sestir, âdeta boşluktan çatlayacak hâldeydi. Ve hücum borusu beni hiçbir zaman heyecanlandırmaz, aklıma hep yakın zamanda birilerinin vahşi bir biçimde öleceği gelir. Ya da boru sesi bir yarış veya yarışmayı başlatıyorsa sadece bir tane kazanan olacağını düşünürüm.

Arkamızdan gelen boru sesleri boğuk, nazal ve boğucu seslerdi, demek ki tanrıçalar aradaki mesafeyi kapatıyordu. Yaşadıklarımın ağırlığı bacaklarıma çöktü, yorgunluktan değil ama kederden zorlanmaya başlamışlardı. Bunlar, mitolojiye göre, Actaeon'u banyo yaparken Diana'ya götüren boruların ve avın sesleriydi. Actaeon ormanda kaybolmuş ve boruların seslerini takip ederek kurtulacağını düşünmüştü. Ama Diana onu bir geyiğe çevirmiş ve üzerine köpeklerini salmıştı. Bu borular adamın ölümü olmuştu.

Yüzlerce yıl sonra aynı boruları mı çalıyordu?

Hedefteki av için boruların sesinden daha kötü bir şey var mıydı? Köpeklerin havlamaları bile o kadar korkunç değildi, sonuçta köpekler birer hayvandı ve eğitildikleri gibi davranıyorlardı. Ama boruların ardındaki hain zekâ, felaketimizi soğukkanlı bir biçimde organize eden yaratık, bana kendimi av gibi hissettiriyordu. Şimdi gırtlığımın içinde korkunun buzdan kanatları çırpıyordu.

Oberon olmasaydı herhâlde çoktan pes etmiştim. Ve Oberon da muhtemelen yanında ben olduğum için aynısını hissediyordu. Sadece Atticus yaşamamızı ister diye kaçıyorduk. Sanırım depresyonda olmaktan çok, korku içerisindeydik. Daha önceki kadar hızlı koşamıyorduk. Telaşımız kalmamıştı. Atticus ve Morrigan'ın başaramadığını nasıl başaracağımızı bilmiyordum. Bir Druid'in güçleri muhteşemdi ama karşımızdaki güçler sayısızdı ve bambaşka bir lige aitti. Oyunu bırakacak değildim ama maçın bitmesine on dakika kala 3-0 mağlup bir takım gibiydim.

Bu senaryoda kazanmak hâlâ bir ihtimal olsa da bunu tek başıma yapabileceğimi sanmıyordum. Sonun çabuk gelmesini ve bizi bulmasını, yaklaşan felaketin korkusunun sona ermesini istiyordum.

Sınırı geçip Hollanda'ya girmiştik ve elemental beni deniz kıyısındaki şehirlerden uzak tutmak için güneybatıya yönlendirmişti. Fransız sahiline ulaşmak için bir ara güneye dönmek zorundaydık.

Bir sınırın bazen coğrafyanın karakterini değiştirebilmesi çok garipti. Almanya'da her şey keskin, temiz ve kusursuzdu. Hollanda'da ise, gece bile, her şeyin üzerinde puslu bir filtre vardı. Sanki Rembrandt'ın hayaleti her şeyin üzerine fırçasını vurup keskin hatları yumuşatmıştı. Gece görüşümdeki renklerin dokusu, bir üstadın elinden çıkmış gibi karışık ve hafifti, Almanya'daki gibi sade değildi. Ya da bir fark yoktu ama benim melankolim yüzündendi.

Yön değişimini fark eden Oberon kısık sesle, *hey, Zeki Kız*, dedi.

“Evet?”

Biraz zaman geçti, tek duyduğumuz şey benim toynaklarımın ve Oberon'un patilerinin sesiydi. Hep aynı düşüncüyü tekrar eden bir ritim gibiydi, darbeli sesler sanki Atticus kelimesini tekrar ediyordu, zaten biz de bunu duymaya meyilliydik. Oberon, *ne kadar yolumuz kaldığını biliyor musun*, diye sordu.

“Tam olarak değil. Neden?”

Sence tanrıçalar bizi yakalamadan oraya ulaşabilecek miyiz?

Boruların sesi tekrar geldi. Belki de daha şiddetli geldiklerini hayal ediyordum.

“Emin değilim, Oberon. Umarım ulaşırsız.”

Umarım. Ama bunun ne kadar gerçekçi olduğunu merak ediyorum. Düşünüyorum da, öleceksem kaçarken değil de dövüşürken ölmek isterim. Predatör ile yüzleşmek istiyorum. Arnold'ın yanındakiler gibi olmak istemiyorum. Adamları hatırlıyor musun? Çok da iyi değillerdi. Demek istediğim, sen filmi görmüş müydün?

“Predatör mü? Evet gördüm.”

Gerçekten mi? Atticus'un, senin kusursuz olduğunu düşünmesine şaşırmamak gerek.

Öyle mi düşünüyordun? Gözlerime yine yaşlar dolar gibi oldu ama atlar insanlar gibi ağlamazdı. Oberon benim başka bir şey dememi beklemeden devam etti.

Orada silahlarını bırakıp Predatör ile bir bıçakla yüzleşmeye karar veren bir karakter vardı. İsmi unuttum ama ne yaptığını asla unutmayacağım. Herkes altına kaçırırken o, canınız cehenneme ben bundan kaçacak değilim, der gibiydi. Beni öldürecek olsalar bile onlarla yüzleşeceğim ama önce kendi göğsümü çizip onlara meydan okuyacağım. Ve Predatör onu öldürdü -hem de hiçbir şey yapmasına fırsat vermeden- ama ben onun dik duruşuna her zaman saygı duydum. Arnold'ın da helikopterin de canı cehenneme, der gibiydi. Ah! Bilmem anlatabildim mi?

“Anladım.”

Teşekkür ederim. Tek bir kelime etmese de böyle bir tavır içerisindeydi. Ne düşündüğünü anlıyordun. Ve şimdi ben de ay-

nısını düşünüyorum. Tanrıçalara ortaya çıkıp üzerimize oklar attığında korkudan altına kaçtıracaktım ve şimdi bunun için çok utanıyorum.

“Utanmana gerek yok, Oberon.”

Bence var. Ben bütün köpeklerden daha uzun ve daha iyi yaşayacağımı düşünüyordum, ölümden korkmamam gerekirdi. Haklı mıyım, Granuaile? O zaman gerekeni yapamadım ama zaten bir kurt köpeği için çok yaşlı sayılırım, değil mi?

“En yaşlı sensin. Sen bir efsanesin.”

Kendimi efsane gibi hissetmiyorum. Ama yaşlı hissediyorum. O kadar yaşlıyım ki muhtemelen burada olmamam gerek. Yeterince soşis, biftek ve pastırma yedim. Artık koşasım da yok. Burada durup, Atticus’un dövüşmeye fırsatı olmadığı düşmanla dövüşmek istiyorum.

Oberon durunca ben de durmak zorunda kaldım. Büyük bir arpa tarlasının ortasındaydık.

Sen git, Zeki Kız. Helikoptere yetiş. Kuzeydoğuya döndü ve kükredi. Bakalım bu sefer altına ilk kim kaçıracak.

Kendimi koruma içgüdüm konuşmaya başladı. Buradan kurtulabileceğimi söylüyordu. Scáthmhaide’ı bırakıp, Oberon’u terk edip aladoğana dönüşürsem kanalın üzerinden İngiltere’ye kadar uçabilir, bağlı ağacı bulup güvenli bir yere geçebilirdim. Çok uzaklara da hükmediyor olamazlardı. Yeni Dünya’da bir yerde, belki de Arizona’da, tılsımımı Atticus gibi aurama bağlardım. O zaman dengeler biraz daha eşitlenirdi.

Fakat suçluluk duygusuyla yaşayamazdım. Şimdi savaşamazsam bir daha asla savaşamazdım.

“Oberon, burası durup dövüşülecek bir yer değil.”

Beni konuşarak vazgeçiremezsin, kararımı verdim.

“Seni vazgeçirmeye çalışmıyorum, seninle aynı fikirdeyim. Helikopterin canı cehenneme, tamam mı?”

Tamam, o zaman sorun nedir?

“Burası dövüşmek için uygun değil. Savaş alanını daha zekice seçmemiz gerek. Tanrıçaların şimdi köpekleri var, unuttun mu?”

Varsa ne olmuş?

“Açık alandasın, etrafını sarabilirler.”

Ah.

“Sırtımızı bir duvara yaslayıp etrafımızı kuşatamayacakları bir yer bulmalıyız. Bizimle yüzleşmek zorunda kalsınlar. Filmdeki adamın yeri nasıl seçtiğini hatırlıyor musun?”

Evet! Bir nehir vadisi veya üzerinden kütük geçen bir yeri.

Orada durdu.

“Kesinlikle. Ve bunu neden yaptı?”

Predatör doğrudan üzerine gitmek zorundaydı. Adamı alt etmeden yoluna devam edemezdi.

“Bu doğru. Ve biz de bunu yapacağız. Onlara en çok zararı vereceğimiz yeri bulmak zorundayız.”

Bir saniye, biz derken?

“Aptal köpek. Beni duymadın mı? Sensiz bir yere gitmiyorum.”

Harika! Oberon’un bunu duyunca kuyruğunu sallayacağını düşündüm ama sallamadı. Kulakları dikildi. Buralarda iyi bir yer biliyor musun?

“Hayır ama elemental biliyordur. Bulana kadar bir süre daha yolumuza devam edelim.”

Kulakları düştü. *Hey, bir saniye, Zeki Kız. Beni kaçırmamız için kandırmaya çalışmıyorsun, değil mi?*

Sağ toynağımı havaya kaldırdım. “Sağ elimmiş gibi kabul et. Kutsal olan her şey adına—”

Sosisler ve finolar adına mı?

“Evet, sosisler ve finolar adına yemin ederim ki seni kandırmaya çalışmıyorum. Dövüşmek için uygun bir yer bulacağız ve dövüşeceğiz.”

Pekâlâ, dediğin gibi yapalım.

Koşmaya devam ettik ve elementale kendimizi savunacak uygun bir yer olup olmadığını sordum. Zihnimden geçen görüntülere bakıp uygun bir yer aradım.

Orası. O yer. Soru: Orası nerede? Sarp kayalıklarda.

Sadece beş metre yüksekliğindeydi ama sırtlarımızı taşlara verebilirsek, görüş alanımız kısmen açık olur ve kimse sinsice arkamıza dolaşamazdı. Kayaların üzerinde ağaçlar vardı ama dibinde küçük bir açıklık göze çarpıyordu. Kayalıklara ulaşmak için eğimli bir araziye çıkmak gerekiyordu, bu yüzden biz daha yüksekte olacaktık.

Elemental. Yola devam edin. Beni... Ben sizi yönlendireceğim...

Soru: Ne kadar uzakta?

Elementaller insanların ölçü birimlerinde uzman değildi ama güneybatıya doğru yüz otuz kilometre gitmemiz gerekiyordu. Şehirlerin yanından geçip mümkün olduğunca kırsal

kesimde kalacaktık. Hızımızı artırırsak birkaç saat sonra orada olabilirdik.

Oberon'a, "İki saat uzakta," dedim. "Çok kötü değil. Bir süre daha idare etmek zorundasın."

Tabii ki, sorun olmaz! Atticus beni bu konuda eğitmişti. Bir saat, içinde altmış saniye olan, değil mi?

"Boş ver. Sen sadece yanımda kal, bunu başarabiliriz."

BÖLÜM 12

Bizi boşluğun korkusundan koruyan tek şey zihinlerimizdir. Çoğunlukla bir şeyler düşünürüz -herhangi bir şey- ve bu bile evrenin sonsuz hiçliğine meydan okuma gibidir. Ama bazen zihin de kırılır ve düşünemez hâle gelir. Düşüncelerin yerini başka bir şey alır. Bir yaratık insanın kendine güvenini, amaçlarını ve görev bilincini yavaş yavaş kemirir, sonunda kendinizi bıkkınlığın kuru ve çorak diyarında bulursunuz, bizi güdüleyen ana odaklanamaz hâle gelirsiniz. Dilinizde tebeşir ve kül tadı olur, gözler sadece gri rengi görür, sadece ara sıra paniğin parıltısı etrafınızı aydınlatır.

Depresyon, anahtarına sahip olduğunuz ama anahtarı kullanmayı düşünmediğiniz bir hapishanedir.

Bu grilikte ne kadar kaldığımı, hiçbir şeyden korkmadan ve günahlarımın uzun listesine göz gezdirerek ne kadar zaman geçirdiğimi bilmiyordum. Beni affedecek bir yargıç bilmiyordum. Asla affedilmeyecek günahlarım vardı. Devam

etmenin ne anlamı vardı? Dünyaya yeterince zarar vermemiş miydim? Özellikle de yakın zamanda? Ama beni kurtaran panik oldu. Granuaile ve Oberon'un öleceğini düşündüm. Ruhumun terazisindeki ölümlere iki dostumun ölümünü de ekleyemedim.

Gözlerimi karanlıkta açtım, cesaret verici bir gelişme değildi, sadece griliğe göre bir parça daha iyiydi. Kendime gelmeye çalışırken vücuduma adrenalin pompalandı. Sağ tarafımda soğuk toprak kıpırdandı ve bu ufacık hareket başımın zonklamasına sebep olunca yüzümü buruşturdum. Sol kolumu uzatıp içinde bulunduğum yerin sınırlarını keşfettim. Kısa süre sonra yerin altında küçük bir bölmede olduğumu anladım, bir yerden hava akımı geliyordu. Fragarach kınının içinde, yüzümün önündeydi. Granuaile ve Oberon'un yanımda olmadığını biliyor ama neler olduğunu anlayamıyordum. Hayatta kalmak için koşuyorduk. Şimdi neden koşmuyordum? Neden kendimden tiksinererek hayatımı gözden geçiriyordum?

Soru: Karpatlar?

Hayır. Saksonya.

Saksonya bir Almanya elementaliydi. Neden Almanya'daydım? Polonya'daydık, Hugin ve Munin bizi ziyaret etmişti. Sonra koşmaya başlamıştık ve... evet, Almanya'ya geçmiştik. Tír na nÓg'a çıkan Eski Yol'u bulmaya çalışmıştık ve bir ağacın üzerinde benim için bırakılmış bir zarf vardı. Ah...

Soru: Buraya nasıl girdim?

Seni buraya vahşi Druid koydu. Öldüğünü düşündü.

Elementallerin Granuaile'e Vahşi Druid dediğini hatırlayınca gözlerimi kırıştırdım. *Soru: O zaman neden yerim ve havam var?*

Ben sağladım. Druid kıpırdamıyordu.

Evet, burada ne kadar yattığımı bilmiyordum. Sanırım unvanımın önüne bir sıfat almayı hak etmiyordum. Sadece eski Druid'dim.

Soru: Bana ne oldu?

Kafaya isabet eden bir cisim.

Birisi beni vurmuş muydu? Başım bu yüzden ağrıyor olmalıydı. Parmaklarımı kafama götürdüm ve nazikçe yokladım. Sol şakağımın yakınında daha önce olmayan bir çukur vardı ve derisi çok narindi. Arka taraftaki merminin çıktığı yer çok daha kötü durumda olmalıydı ama kafamı kaldırıp yoklamak istemiyordum. Hâlâ iyileşiyordum.

Elimi kolyeme götürdüm, kolyemin son tılsımına dokundum, bunu daha önce hiç kullanmamıştım.

“Sanırım sonunda işe yaradın,” dedim.

Granuaile bir defasında tılsımın ne için olduğunu sormuştu. Tılsımın bir ruhyakalayan olduğunu söylemiştim. Napolyon'un Rusya'yı işgali üzerine yaptığım bir şeydi. O zamanlar Ruslar için sahada doktorluk yapıyordum ve mermilerin neler yapabileceğini görmüştüm. Büyülere karşı koruması olan ama yüksek hızda ilerleyen kurşunlara bir şey yapamayan bir Druid için ne anlama gelebileceklerinin farkındaydım. Tabii ki, o dönemden önce de silahlar görmüş ama silahlardan mümkün olduğunca

uzak kalmıştım. Ruslara katılmam bir nevi gerçekleri bulma yolculuğuydu, işimin ikramiyesi de o komik tüylü şapkalardan takmaktı.

Vücuduma alacağım herhangi bir yarada, zamanım olursa, kendimi iyileştirebilirdim. Sadece doğrudan kalbe girerek bir mermi sorundu. Bunun için zırh kullanabilirdim. Kafaya isabet edecek mermilerse büyük bir problemdi. Beyin ölümü iyileşmeye zaman bırakmıyordu ve beyin ruhun deposuydu. Bunda bir delik açılırsa ölümlü bobininiz açılırdı.

Sorun bobini sarılı tutmaktaydı. Vücudun fiziksel yaralarını iyileştirmek dövmelemlerim toprağa değdiği sürece otomatik pilota gerçekleşiyordu. Bunun için kendimde olmam veya kalbimin atması gerekmiyordu. Fakat başımda bir delik açıldıysa ruhumu vücuduma çapalamak zorundaydım. Bu, çok daha zordu ve iyileşme sürecinin devamı için bir gereklilikti.

Soğuk demir tılsımımı aurama bağlama süreci içerisinde ruhumun doğasını değiştirdiğimi fark etmiştim. Ruhuma bunu yapabiliyorsam başka şeyler de yapabilirdim.

Diğer tılsımlarımı kusursuz hâle getirmiştim ama ruhyakalayan üzerinde çalışmaya on dokuzuncu yüzyılda başlamıştım. (Yakın zamanda tılsıma verdiğim isme rağmen aslında ruh kelimesini kullanmak konusunda kararsızdım. Hırpalanmış ve içinde neler olduğu düşünülmeden kenara atılmış kötü bir bavul gibiydi.) Granuaile'e söylediğim gibi işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum çünkü test etmem için ölmem gerekti.

Ve sanırım ölmüştüm. İstisnalar hariç, kafaya mermi yiyenler ölüdü. Granuaile kalbim durmasaydı beni gömmezdi. Demek ki tılsım olması gerektiği gibi çalışmıştı.

Tılsımlarımın hepsi zihinsel komutlarla çalışıyordu; onlar olmazsa Granuaile gibi her defasında belirli sözcükleri tekrarlamak zorundaydım. Fakat beyniniz dağıldıysa zihinsel bir komut vermeniz mümkün değildi. Bu yüzden tılsımı on dokuzuncu yüzyılda tetiklemiş, çalışıp çalışmadığını asla keşfetmemeyi ümit etmiştim.

Tılsım bir dizi bağlamayı aynı anda çalıştırıyordu, bunlardan üç tanesi duruma bağlıydı: Birincisi, kalbim durduysa ruhumu cisimsel formuma bağlıyordu, tılsımı aurama bağlarken oluşturduğum yapıyı kullanan bir ruh kafesi gibiydi. İkincisi, beş dakikada bir beynimin görüntüsünü alıp her bir sinaps ve nöronu inceliyordu, bu süreç 1812'den beri devam ediyordu. Üçüncüsü ise bir iyileştirme komutuydu, otomatik olarak top-raktan güç çekiyor (ruhum kaldığı sürece) ve beynimin son görüntüsünü kullanarak her bir hücreyi iyileştiriyordu. Bunlar yapıldıktan sonra dördüncü bir bağ devreye girerek ruhumu olması gereken yere -beynime- geri koyuyor ve her şey yeniden çalışmaya başlıyordu. Teoriye göre kalbim kan pompalamaya devam edecek, ciğerlerim havayı içine çekecek ve ben sivri dişler çıkartmadan veya ayaklarımı sürüyerek yürümeden ölümden geri dönecektim. Kişiliğim ve anılarım da tam olacaktı.

Bir sürü şeyde sorun çıkabilirdi. Kafam kesilebilir, devasa bir alev topunun içinde buharlaşabilir veya çok kan kaybettiğim

için kalbim pompalayacak bir şey bulamayabilirdi. Toprakla bağlantıya geçemeyeceğim bir çatıda vurulmak da bunlara dâhildi. Yere düştüğümde dövmelerimin hiçbirinin toprağa değmemesi ise tam bir felaket olurdu. Dolayısıyla, tılsım ölümüne karşı tam bir koruma değildi. Fakat çabalarım meyvelerini vermişti.

Toprağın içindeki zifiri karanlık solarken görüşümü yeniden bir grilik kapladı. Verilen bu yeni şans nasıl değerlendircektim? Herkesi lanetlemenin yeni yollarını mı bulacaktım? Düşünmeden konuşup, cadılar ve buz devleriyle Faust tarzı anlaşmalar mı yapacaktım? Granuaile ve Oberon'u şimdi kurtarıp daha sonra Loki'nin elinden ölümlerine mi şahit olacaktım? Bu, hiç hoş olmazdı. Onları çabucak ölmeleri için Artemis ve Diana'ya bırakmak merhametli bir hareket olurdu.

Yanımda başkaları varken asla böyle şeyler düşünmezdim. Ama hiçbir yerde mezardaki kadar yalnız kalmak mümkün değildi. Bütün bunları düşünüyordum ve kimse beni duymuyor veya benden şüphelenmiyordu. Bazen herkes yanındakilerden nefret eder, öfke veya kıskançlık krizlerine girerdi ama sanırım tamamen yalnız kaldığımızda çok daha karanlık yaratıktık. Düşüncelerimizden, kırbacın şaklamasından veya yüze yenilen bir tokattan daha çok korkmayı öğreniyorduk.

En azından kendisiyle ilgili bir sürü şeyin farkında olanların böyle lanetlendiğine inanıyordum.

Beni grilikten çıkartan iki pişmanlık oldu. Hiçbir şey yapmazsam Granuaile'in çillerini veya yeşil gözlerini bir daha

göremezdim. Ya da dudak parlatıcısının çilek kokusunu alamazdım... Pekâlâ, pişmanlıklarım ikiden fazlaydı. Üç taneydi. Ve Oberon yanında benden başka birini veya bir finoyu hak ediyordu. Tamam, dört etmişti. Biraz düşünürsem daha fazlasını da bulabilirdim.

Tırnaklarımla kazıyarak toprağın içinden çıkışım gururumla ilgiliydi. Theophilus'un yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme ile dünyadaki Druidler'in sonuna kadeh kaldırmasına tahammül edemezdim. Adama yüklü miktarda kötü karma borcum vardı ve hepsini bir kamyonu yükleyip ölü kıçının üstüne boca etmek istiyordum.

Ve tanrılar adına, benim için yaptığı onca şeyden sonra Morrigan boşuna ölmüş olamazdı.

Saksonya yerin içinden çıkmama yardımcı olurken Fragarach'ı sıkı sıkı tuttum. *Soru: Vahşi Druid ve Druiddostu nerede?*

Artık benim diyarımda değiller.

Almanya'yı terk etmiş olmalıydılar. Granuaile plana sadık kalmaya karar vermişti anlaşılın. Şimdi Hollanda veya Belçika'da olmalıydılar.

Soru: Nerede olduklarını öğrenebilir misin? Komşu elementallere sorar mısın?

Zevkle. Harmoni.

Harmoni. Vahşi Druid'e bir şey söylemesinler. Granuaile veya Oberon'un peşlerinde tanrıçalar varken yavaşlamasını veya beni beklemesini istemiyordum. Hâlâ izleniyorlardı ve kimseyi yeniden hayata döndüğüm konusunda uyarmak istemiyordum.

Saksonya bir kez daha, *Harmoni*, dedi.

Dışarıya çıktığımda hava karanlıktı. Saksonya komşu elementallere sorarak Granuaile'in yerini belirleyebilirse muhtemelen aynı gecede ydık. Olası bir şeydi. Beyin dokusu, kas dokusu kadar yoğun veya ağır değildi ve hepsini yenilemem gerekmemişti. Sadece merminin geçtiği yerler onarılmıştı. İzler-at ve köpek- kuzeydoğuya gidiyordu. Tanrıçalar buradan çoktan geçmiş, köpekler avın kokusunu almıştı.

Saksonya bana batının güneyini işaret etti. Geyiğe dönüştüm ve Fragarach'ı dişlerimin arasına alıp koşmaya başladım. Hiç bu kadar endişelenmemiştim. Bir defasında, Tanrının Çekiçleri diye bir grup beni böbreğimden ve omzumdan bıçaklamıştı. Bana, planladığım yolda yürürsem çekeceğim acıların yaralandığımda çektiğim yanıda hiçbir şey olduğunu söyleyen İsa'nın kendisiydi ve ben İsa'ya hiçbir zaman tapmamıştım. İnsanlara yalan söyleyen bir tanrı olmadığını biliyordum. O zaman, yaraların acısından daha kötü bir şey hayal edemiyordum çünkü büyü gücüm bitmişti ve böbreklerim çok acıyordu. Ama şimdi İsa'nın ne demek istediğini anlıyordum. Depresyonun griliğinden çıkıp düşünmeye başlayınca Granuaile ve Oberon'u kaybetmenin... Böyle bir acıyı ifade edebilecek kelimeler yoktu. Belki de ileride bir yerde üzerime kötü karma yükünü boşaltacak bir kamyon beni bekliyordu. Bunu hak etmiş ama kaçmaya çalışmıştım; böyle bir şeyi yaşamayı hiç istemiyordum.

BÖLÜM 13

Hollanda bizim için engelli bir koşu parkuru gibi olsa da artık bir hedefimiz olduğu için Oberon ile çok daha hızlı koşuyorduk. Geçmemiz gereken bir sürü yol vardı ve insanların bulunduğu yerlerden geçmek kolay değildi ama gece bize yardım ediyordu. Milyonlarca Hollandalı uykudaydı -sevdiklerine sarılmış uyuyor veya horluyordu- ve neyse ki hiçbiri büyüünün gerçek olduğunu bilmiyordu. Büyünün çok eski bir dalı şimdi sınırları içinde yok olmak üzereydi.

Gökyüzü soluk bir grilikle gün doğumunu müjdelerken gözüme Veluwezoom Milli Parkı tabelası takıldı, Hollanda dilinde parkın isminin Veluwezoom *Nationaal* Park diye yazılması hoşuma gitti. National kelimesinden bir sesli harf fazlasına sahip olmaları sanki ülkelerinin doğal güzelliklerle bezendiğini vurgulamak içindi. Aslında mantıklı bir sonuca varmıştım. Veluwezoom farklı türde çiçekleri ve ağaçları içinde barındıran huzurlu bir yerd, parkın sınırları içindeki sık bitki örtüsünün

altında yas tutmuyor olsa Oberon'un peşinden koşacağı bir sürü canlı yaşıyordu. Ağaçlardaki yapraklar kırmızı, turuncu ve sarı bayraklar gibiydi, âdeta şatafatlı bir biçimde canlılıklarını kaybettiklerini haber veriyorlardı. Atticus bunu görse gülümser ve yakında Cadılar Bayramı'nın kutlanacağını söylerdi. Keşke yanımda olsaydı.

İnsanları özlemek, düşüncelerle yeniden açmayı sevdiğimiz yaralar gibiydi.

Ulaşmaya çalıştığımız yer bir çimenliğin sonundaydı ve arazinin eğim aldığını görebiliyordum. Oraya gidince, elementalin bana gösterdiği, tepesinde ağaçlar olan kayalıkların dibinde, insan formuna geçtim ve geldiğimiz yola baktım. Solan yeşiller ve solgun menekşe renginden bir manzaraya bakıyordum. Dış hatları belirgin bitkiler eğimli arazide sabırlı bir biçimde günün aydınlanmasını bekliyordu. Güneşin ilk ışınlarıyla sıcaklık ve neşeyle aydınlanacaklardı. Oberon benim baktığım yana döndü ve havayı kokladı. Sabah uyanan kuşların şarkılarını duyunca kulakları seğirdi. Çevresel görüşümüzü engelleyen kayalıkların her iki yanındaki ağaçların üzerindeydiler. Belki de gördükleri manzara kuşlar için de bizim için olduğu kadar şaşırtıcıydı. Görülmeye ve takdir edilmeye layık utangaç ve sessiz bir güzellik karşımızda duruyordu.

Burası mı, Granuaile?

“Burası. Dediğim gibi sırtımızı kayalara verelim.”

Helikopter yok.

“Bu doğru. Helikopter yok.”

Büyük köpek iç geçirdi ve çimenlerin üzerinde gerindi. Patilerini öne attı ve gözleri ufku taradı. *Sonu yaşayabileceğimiz daha kötü yerler de vardı.*

“Çok daha kötü yerler,” diye onayladım. Şimdi zihinsel iletişime geçmiştim. Bu, son gün doğumum olacaksa, sesim güzelliğini bozmadan manzarayı takdir etmek istiyordum.

Oberon’un tüylerini okşadım ve bunu yapmama izin verdi ama kuyruğunu hiç sallamadı.

Oberon beklerken, *Atticus yanımızda olmadığı için, bundan daha kötüsü ne olabilirdi biliyor musun,* diye sordu.

“Ne olabilirdi?”

Savaş domuzları. Tepesinde özel kuvvetlere mensup örümcekler bulunan maymunlar. Kimse böyle bir şeyle karşılaşmak istemez. Ya da İspanyol Engizisyon’u.

“Sen neden bahsediyorsun?”

Ne demek istediğimi biliyorsun! Shakespeare’in bir oyunundan, Atticus olsa bunu takdir ederdi.

“Shakespeare’in oyunlarından birinde tepesine maymunlar binmiş savaş domuzları mı vardı? Hangisindeydi?”

Şua an tamamını hatırlamıyorum ama çok uzun bir şeydi. Atticus bir defasında bana anlatmıştı ve içinde şöyle bir söz geçiyordu: “Savaş domuzlarını serbest bırakın ve biftek saçın!” Aynı fikirde olmayabilirsin ama bence Shakespeare’in yazdığı en güzel şeydi.

“Julius Caesar’dan, ‘Savaş domuzlarını serbest bırakın ve dehşet saçın,’ olmasın?”

Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. İçinde bir yerde biftek vardı, biftekten bahsettiğine eminim. Açlıkla savaşıyorlardı.

“Sanırım hikâyeyi dinlerken karnın açmış, Oberon.”

Puflamaya benzer bir ses duydum, birkaç saniye sonra uzaktan gelen seslerin köpeklerin havlamaları olduğunu anladım. Daha öncekilerden çok daha berrak bir boru sesi geldi. Avcılar parkın sınırlarına yaklaşıyor, sürü yolu gösteriyordu. Sürüyle karşılaşmayı dört gözle beklemiyordum ama Artemis ve Diana ile dövüşmek istiyorsak gerekliydi. Ve bunlar küçük sevimli yavru köpekler olmayacaktı. Bunlar eğitilmiş katillerdi. Onları böyle görmezsem akşam yemekleri olurdu.

Aslında yardım alacak bir şeylerimiz olsaydı daha iyi olurdu. Oberon’un istediği gibi modern ve gerçekçi bir şey fena olmazdı. Örneğin, Amerikan Deniz Kuvvetleri. “Özür dilerim, çocuklar, ama düşman Artemis ve Diana ölümsüzdür. Öldürülemezler,” demek zorunda kalırdım. Denizciler birbirlerine bakar ve sonra liderlerine dönüp -Güneyli genç bir centilmen, kibar ve görev başındayken içki içmeyi sevmeyen biri- şöyle derlerdi, “Pekâlâ madam, ölümsüzlüklerine saygı duyuyoruz ama henüz bizim gibi bir güçle karşılaşmadılar. Semper fi.”

İç geçirdim ve ölümcül güzel denizcileri zihnimden uzaklaştırdım. Atticus bir defasında insanların savaşımlardan istedikleri için canlı çıkmadıklarını söylemişti. Sağ kalıyorlarsa eylemleri, müttefiklerinin eylemleri veya düşmanlarının eylemsizliği yüzündendi. Hepsi buydu.

* Daima sadığım anlamına gelen denizcilik terimi. E.N.

Oberon'un üzerine kamuffaj yaptım ve ben de görünmez oldum. İkimizin de hızını ve gücünü artırdım. Oberon hazırды ve ben de arkasında yerimi aldım, sırtımı kayalıklara verdim. Oberon üzerlerine yürüyecek ve yanından geçip giden veya Oberon'a arkadan saldırmak isteyen olursa ben asamla beyinlerini patlatacaktım. Bıçağım fırlatılmaya hazırды ve iki tanesi de bacağımdaki kayışta duruyordu. Bunlar işimi görürdü.

Söz konusu olan köpek türleriye çok bilgili değildim. Zaten Artemis ve Diana'ya verilen köpekler muhtemelen modern türlerden değildi. Bunların orijinal köpekler olup olmadığını merak ettim, belki de Oberon gibi sonsuz yaşamla ödüllendirilmişlerdi. Ya da tanrıçalara verilen ilk köpeklerin çocuklarıydı. Ortaya çıktıklarında bunların büyük sarkık kulaklı kan tazıları olmadığını gördüm. Büyük spanyellere veya retrieverlara benziyorlardı, kürklerinin rengi aynı değildi. Hepsi Oberon'dan daha küçüktü ama on dörde karşı iki kişiydik.

Bizi görememeleri büyük bir avantajdı, bunu itiraf etmiydim. Sadece kokumuzu alıyorlardı. İlki Oberon'un üzerine koştı ama tuğladan bir duvarın üstüne yürüse daha iyiydi. İvmeleri hemen kesildi çünkü Oberon köpeği önce patileriyle dövdü sonra dişlerinin arasına aldı. Ben iki bıçak fırlattım. İkisi de hedeflerini buldu, sonra sürü etrafımızı sardı. Dişlere karşı benim çevirdiğim asanın mücadelesi uzun sürmedi, şimdi onlar hareketsizdi ve biz ayaktaydık.

"İyi misin, Oberon?" diye sordum.

Birkaç çizik ama ciddi bir şey yok. Sen?

“Aynısı. Şimdi leşlerden uzaklaşıp yana geçmeliyiz ve saldırı zamanı gelene kadar dikkat çekmemeliyiz. Bahse girerim delirecek ve burayı ok yağmuruna tutacaklar.”

Teker teker mi indireceğiz?

“Sanırım. Birini seç ve sırtına atla. Ben yerde kaldığından emin olmaya çalışacağım, tabii Olimposlular ne kadar yerde kalabiliyorsa. Dikkatli olman gerek. Bıçakları var ve süper hızlılar.”

Bıçaklar umurumda değil. Zaten bunun için gelmedik mi?

“Tanrım, Oberon.” Bu sefer gözlerime yaşlar doldu ve at formunda olmadığım için akmalarına izin verdim. Sonra vahşice yanaklarımı sildim. “İntihar etmek yerine stratejik düşünmen gerek. Atticus burada olsaydı seni bu şekilde riske attığım için beni öldürürdü.”

Oberon hafifçe inledi. *Burada olsaydı öyle bir şey teklif etmezdim.*

Söyleyecek pozitif bir şey aradım ama tek bir kelime bile bulamadım. Dünya, tüm güzelliklerine rağmen, sevdiğiniz biri gidince pek de güzel bir yer değildi. Geriye yalnızlık vaadi ve ‘keşke’ler kalıyordu.

“Bak, katil bakireler bundan sağ çıkamayacak ve bizim için de aynısı geçerli ama tuzağa düşmelerini istiyorum. Bu iş bittiğinde ürpermelerini ve ölümsüz olmasalardı işlerinin biteceğini düşünmelerini istiyorum.”

Tamam, Zeki Kız. Kulağa güzel geliyor. Bir dilim de ben alayım.

Çok fazla beklememiz gerekmedi. Güneş doğarken geyiklerin çektiği iki altın savaş arabası çalıların üzerinden süzüldü. Köpeklerin leşlerini görünce tanrıçalar dizginlere asıldı ve aşağıya indi, yaylarını ellerine alıp birer ok taktılar.

Tanrıçalara ilk kez yakından bakıyordum. Romanya'da çok uzaktaydılar ve ben bir şey göremeden Morrigan araya girmişti.

Hermes ve Merkür deneyimlerime dayanarak Artemis'in daha soluk tenli olacağını düşünüyordum. İkisinin de üzerine çarşaf sarı değildi, fantezi çizimlerdeki gibi dar ve kısa elbiseler de giymemişlerdi. Başlıklı elf gibi de durmuyorlardı. Zayıf ve sıırım gibi Artemis'in koyu renkli saçları altın bir taç ile toplanmıştı. Üzerinde kolsuz ve soluk yeşil bir tunik vardı, belini geniş bir kemer süslüyordu. Siyah pantolonunu mokasenlere benzeyen yüksek botların içine sokmuştu ama hiçbiri deri değildi. Hepsi polyester ve diğer sentetik malzemelerden. Ve başındaki taç altın değil, plastikti. Biliyordum çünkü taçla toprak arasında bir bağ kurmaya çalışınca başarısız olmuşum. Başarsaydım saçlarından yere çekileceklerdi. Kemer tokaları, yayları ve okları için de aynısı geçerliydi. Bacağındaki kayışa bağlı bıçağın bile kompozit bir malzemeden olduğuna emindim.

Artemis incecik ve keskin hatlıydı, çenesi bir savaş baltasının bıçak kısmına benziyordu ve ön kolundaki kaslar piyano telleri gibiydi. Doğrudan köpeklerin leşlerine doğru gitmedi ve sağa yöneldi. Oberon ile gizlendiğimiz yere doğru geldi. Çömeliş etrafına bakındı, bize dair bir şey aradı. Diana da aynı şekilde diğer tarafa gitti.

Romalı tanrıça Yunanlıya göre kenarlardan biraz yumuşatılmıştı. Eskilere benzeyecek kıyafetler bulmakta daha zorlanmış olmalıydı. Romalı lejyonerlerin giydiği zırlı eteklerden giyiyordu fakat suni deriydi veya bambaşka bir bileşimdi. Sandaletlerinin üzerinde siyah baldır zırhları duruyordu. Merkür gibi derisi bronzdu ve yağlanmış, cilalanmış gibi parlıyordu. Adil olmayacak derecede ateşli görünüyordu.

Meşhur bakireliklerine yaklaşımları da farklıydı: Artemis'in dış görünüşüyle ilgilenmemesi erkeklerin kendisi hakkında ne düşündüğünü umursamadığı anlamına geliyordu. Diana ise arzu edilen ama dokunulamayan biri olmayı seviyor olmalıydı. Birer efsane oldukları dönemde ikisinden de hoşlanırdım çünkü dünyaya kadınların erkekler olmadan bir şeyler yapabileceğini ve mutlu olabileceğini gösteren en eski örneklerden sayılırlardı. Fakat şimdi beni avladıkları için tanrıçalara hayran kalmam mümkün değildi.

Artemis bir ara üzerimize gelir gibi oldu ve elinde fırlatılmaya hazır bir ok olduğu için bu çok tehlikeliydi ama yolunu değiştirip köpeklere doğru gitti. Birkaç saniye sonra sırtını bize dönecekti.

Oberon'a, "Bizi geçtikten sonra sessizce hazırlan ve sırtına atla," dedim.

Anladım. Kolay olacak.

Oberon'u bunu söyledikten sonra durdurmam gerekiyordu çünkü kendine fazla güveniyordu. Ama sessizce yerinden kalktı ve kendini topladı, iki metre uzağımızdaki tanrıçanın

sırtına atladı. Oberon'u daha hızlı yapmıştım ama Artemis daha hızlıydı. Saldırıyı bir şekilde sezdi, yayını bırakıp sol kolunu havaya kaldırdı, sağ koluna yaslandı ve Oberon'u gırtlğından yakaladı.

Abhh! Beni yakaladı!

Oberon mücadele edip kurtulmaya çalıştı ama Artemis rakibini bırakmadan bıçağını çekti. Bıçağı Oberon'un gırtlğına dayayıp İngilizce konuşmaya başladı. "Sakin ol. Seni tam olarak göremiyorum, gırtlğına kesmeni istemem." Bunu duyunca planladığım gibi bacaklarını yerden süpürmedim. Durum değişmişti. Sola doğru bir adım attım ama hâlâ arkasında ve bıçak tutan elinden uzaktaydım. Bıçağı Oberon'un gırtlğından çekip bana fırlatmak isterse işi çok daha zordu. Fakat beni uzak tutmak için ortağına güveniyordu ve ben bu senaryoda daha tehlikeli olanın Diana olduğunu biliyordum. Bir yayı vardı ve yerimi tahmin ederse beni şişlerdi.

"Dediğini yap, Oberon. Mücadele etme."

Nerede olduğumu nasıl bildi?

"Bilmiyorum," dedim. "Keşke bilseydim. Strateji ve taktik konusunda Atticus kadar iyi değildim. Bu plan başından beri kusurluydu ve iki ölümsüz avcıyı indirebileceğimizi düşünmek bir hataydı."

Otuz metre ötede Diana beni arıyordu. Yerimi tam olarak belirlememişti ama çok uzun sürmezdi. Mümkün olduğunca sessiz olmaya çalıştım ama hareket etmek zorundaydım. Sabit durursam kenara çekilecek zamanım olmayabilirdi.

Diana, “Efendin öldü genç Druid, ama onu takip etmek zorunda değilsin,” dedi. Atticus’un öldüğünü nasıl bildiklerini merak ettim. Gömülü olduğu yeri bulup mezarını mı kazmışlardı? Onlara biri mi söylemişti? Ya da Druidler gibi köpekleriyle iletişim mi kuruyorlardı ve bunu köpeklerden mi öğrenmişlerdi? Kendi soruma kendim cevap verdim: Olimposlulardan biri değilse bile dryadlardan biri veya doğanın başka bir ruhu onlara söylemiş olmalıydı. Yolda bunlardan bir kısmının yanından geçmiş olmalıydık. “Bacchus’ü serbest bırakırsan hayatını bağışlarız.”

Hareket ederken, “Ya köpek?” diye sordum.

Artemis, “Benimkilerin hepsini öldürdüğün için sanırım bunun da ölmesi gerek,” dedi. “Ama iyi niyetle pazarlık edersen cömert olabilirim. Bu senin için basit bir köpek değil, değil mi? Bu, senin dostun.”

“Evet, öyle. Onu öldürürsen -veya ona zarar verirsen- benden bir şey alamazsın. Bacchus sonsuza kadar kaybolur.” Diana sesime odaklanmaya çalışıyordu, başını yana yatırmıştı ama gözleri beni takip ediyordu.

“Anlıyorum,” dedi. “Bacchus da bizim dostumuz. Arkadaşımızı serbest bırakırsan seninkini de serbest bırakırız. Herkes yaşar. Herkes evine gider. Kavgamız seninle değil.”

Canları cehenneme!

“Ama yine de beni bunca zamandır takip ediyorsunuz,” dedim.

Diana, “Sadece Bacchus’ü geri almak için,” dedi. Yakınlaştı, yayı hazırды. “Amacımız seni öldürmek değildi.”

“Konuşmak istiyorsanız konuşalım,” dedim. “Sabit dur ve yayını indir Diana, yoksa beni öldürmek istediğine kanaat getireceğim.”

Diana hafifçe gülümsedi ve durdu ama yayını indirmede. “Pekâlâ, ölümlü. Oturup konuşmak istiyorsan konuşuruz.”

Artemis, “Diana, bekle,” dedi. “Burada yalnız olmaya—”

BÖLÜM 14

Artemis geldiğimi duydu ama zamanında tepki veremedi. Diana ile Granuaile arasındaki pazarlık yüzünden dikkati dağılmıştı, yanında başka biri olduğunu son anda sezdi.

Bendim, ölü adam, sol elimde Fragarach ile sağ omzuna doğru yürüdüm, kılıcımı var gücümlle boynuna doğru savurdum. Omurgayı yeterince hızlı keserseniz beyin sağ ele rehinenin gırtlığını kesmesini söyleyemezdi, ne kadar güçlü bir tanrı olduğu umurumda değildi. Baş köpeklerin bulunduğu yere uçarken vücudu kendini yere bıraktı. Oberon serbest kaldı ve şaşkındı.

Hey! Ne? Atticus'un kokusunu alıyorum! Atticus, sen misin?

Cevap vermedim. İlgilenmem gereken bir tanrıça daha vardı. Çıkarttığım sesleri umursamadan Artemis'in kafasını yerden aldım ve saçlarından tutup Diana'ya doğru fırlattım. Yayı hazırды ve ateş etmek üzereydi. Artemis'in kafasından kenara çekilerek kurtuldu ama hemen ayağa kalkıp üzerine hücum ettiğimi düşünerek yerini aldı. Diana okunu fırlatmak ben de çömel-

mek üzereyken bir şey dizlerinin arkasına çarptı, ok gökyüzüne fırladı. Tabii ki Granuaile'di. Beni gururlandırıyor, tanrıçanın dikkatini dağıtmamdan faydalanıyordu.

Bir defasında savaşta bir sürü şey yüzünden kendini kaybedebileceğini söylemiştim. Öldürülen arkadaşlar yüzünden kontrolü kaybetmek çok normaldi. Birisi bir resmi veya önemli bir hatırayı yok etti diye Hulk moduna geçmek de öyleydi. Ve birisi savaşmak için ölümden geri dönerse kimse altınıza kaçırdınız diye size kızmazdı. Ama önce tehdidi yok edip sonra altına kaçırmak daha iyiydi, burnunuzu kapatabileceğiniz bir an daha uygun olurdu.

Diana yere çarpar çarpmaz yuvarlandı ve Granuaile'in bir sonraki vuruşu toprakla buluştu. Ayağa kalkmadan tanrıçaya ulaşamazdım, yayıyla birlikte yuvarlanırken korkunç bir hızla ok fırlatabilirdi. Bulanık bir form, Oberon'un da benim gibi tanrıçayı yerde görmek istediğini söyledi. Granuaile de dikkatini yeniden hedefe odakladı. Tanrıça yerden kalktı ama kalkar kalkmaz tekrar yere düştü.

Oberon, *sol kolunu yakaladım, sen sağı al*, dedi.

Diana köpeği üzerinden atarak kendini kurtarmak istese de Scáthmhaide bu sefer ıskalamadı. İnen sert darbe tanrıçanın ön kolundaki kemikleri kırdı.

Kol çimenlerin üzerindeyken Granuaile üzerine bastı. Diana bir çığlık attı ve kurtulmaya çalıştı ama sanırım hem Granuaile hem de Oberon topraktan güç alıyordu. Diana'nın avantajı kalmamıştı.

Diana bacaklarını kullanmayı akıl edip Granuaile'i yere devirmeden önce dikkatini başka yere odaklamak istedim. Kamuflajımı kapattım. "Merhaba, Diana," dedim. Karşısına dikildim. Gözleri iyice açıldı, ses çıkartmaktan vazgeçti çünkü ağzı da açık kaldı.

Atticus! Biliyordum!

"Üzerinde kal, dostum. Gitmesine izin verme, tamam mı?"

Tamam! Yerinden kıpırdayamaz!

"Teşekkürler. Birazdan konuşacağız."

Diana'nın şok olmuş yüzüne bakıp gülümsedim. Normalde bu şekilde davranmazdım ama Romalılarla ilgili bir şey yüzündendi. Sanırım Druidler'in yok edilmesine yardım ettikleri içindi. "Bizi bayağı kovaladınız," dedim. Fragarach'ı elimde çevirdim ve birden aklıma bir şey gelmiş gibi durdurdum. "Ah! Bir saniye. Bizi avladığınızı mı düşünüyordunuz?"

Gözlerini kıstı ve konuşmak için ağzını açtı ama bir şey söyleyemedi. Başını iki vuruşta bedeninden ayırdım ve hemen iyileşmesin diye tekmeleyip uzaklaştırdım.

"Heeey!" diye bağırdım. "İşte bir sayı daha."

Granuaile görünmezliğini ve Oberon'un kamuflajını kapattı. Scáthmhaide'ı tutan parmakları bembeyazdı, yüz ifadesinden beni öpmek mi yoksa öldürmek mi istiyor anlayamadım.

"Pekâlâ," dedim. "Sanırım sorularınız var."

BÖLÜM 15

Granuaile dişlerini sıkıp “Sen kimsin ve Fragarach neden sende?” diye sordu.

Beklediğim soru bu değildi. “Ben Atticus’um ve bu kılıç da benim.”

O Atticus! Oberon kuyruğunu salladı, üzerime atlamak istiyordu ama Granuaile’in gergin olduğunu görünce kendine hâkim oldu.

“Evet Oberon. Sana güzel bir yemek ısmarlayacağım!”

“Atticus öldü.”

“Sadece bir süreliğine öldü.”

Az önce öldürülemez kadınları öldürmemize yardım etti. Bizim tarafımızda.

Oberon’un yorumunu umursamayan Granuaile, son bıçağını çekti ve fırlatmaya hazırlanarak omzunun üzerine kaldırdı. “Bana gerçekte kim olduğunu söyle. Loki misin? Coyote?” Elementallerin ona neden Vahşi Druid dediğini anlamaya başladım.

“Söylenmesi kolay, Granuaile. Bana büyüü spektrumda bak. Loki öfke ve beyaz ışıktan bir kitledir. Coyote rengârenk görür. Ve bana bakınca auramdaki demiri göreceksin çünkü şu anda topraktan hiç güç çekmiyorum.”

Ya da kokusunu alabilirsin. Bu, Atticus. Kafamın içinde onu duyabiliyorum ve bana sosis sözü verdi.

“Sosis demedim.”

Ben sosisi tercih ederim, çok teşekkürler.

Oberon’un testi yeterli değildi ve Granuaile bunu biliyordu. Coyote de Oberon ile zihinsel iletişim kurabiliyor, en azından onu duyabiliyordu ve benim formumu kokuma kadar kopyalayabiliyordu. Arizona’da beni ölmüş gibi göstermek için Garm ve Hel’i bu şekilde kandırmıştı.

Granuaile derin bir nefes aldı ve büyüü spektruma geçti. Ben sakın bir biçimde beni kontrol etmesine izin verdim.

“Gerçek ismin nedir?” diye sordu. Hâlâ beni test ediyordu. Şaşkınlığımı üzerimden attığım için Granuaile’in tedbirli davranmasını takdir ettim.

“Siodhachan Ó Suileabháin.”

“Bir defasında vücudumu başka biri ele geçirmişti. İsmi neydi?”

“Laksha Kulasekaran.”

“Birlikte sadece bir kez yaptığımız şey neydi?”

“Bu gibi şeyleri köpeğin önünde tartışmayalım.”

Hey!

Granuaile bıçağı indirdi. “Gerçekten sensin.”

Ruhyakalayana dokundum. “Bunu hatırladın mı? Gerçekten işe yaradı.”

Scáthmhaide’ı da indirdi ve bir çelme takarak beni yere düşürdü. Oberon bunu üzerime atlamak için bir davet olarak kabul etti ve ikimizin üstüne kendini bıraktı.

Bu, harika! Şimdi çok mutluyum! Atticus geri döndü!

Granuaile beni öptü, bunun keyfini sadece iki saniyelğine çıkartabildim çünkü Oberon’un salyası üzerimize aktı.

Granuaile, “Öğk! Oberon!” dedi. İkimiz de yanaklarımızı sildik.

Köpeklerin keyiflenmesinin yan etkileri arasında yüz yağlama ve bacak becerme vardır.

Granuaile, “Sakın benim bacağıma bir şey yapma!” diye uyardı. “Ve lütfen bize biraz izin ver.”

Ah. Oberon hâlâ kuyruğunu çılgınca ileri geri sallıyordu ama nazik bir biçimde üzerimizden kalktı.

“Granuaile, sorun değil, ama gitmemiz gerek.”

“Öyle mi?”

“Ah, evet. Bu iş henüz bitmedi. Onlar benden daha ölü değil. Koşmaya devam etmeliyiz. En azından Fransa’ya ulaşabiliriz.”

Granuaile üzerimden kalktı ve elini bana uzattı. “Kafaları kesildikten sonra nasıl iyileşecekler?”

“Diğer Olimposlulardan yardım alacaklar. Bahse girerim Hermes ve Merkür onları bir araya getirecektir.”

“Neden başka bir vücutla işe başlamıyorlar?”

“Çünkü şimdiki vücutları çok iyi durumda. Sadece kafaları yok. Size yetişmeye çalışırken rejenerasyon kurallarını düşünüyordum. İsteğe bağlı bir şey olamaz. Kendilerine yeni bir vücut isteyemezler. Belirli bir miktar hasar görünce bunun acısını çekmek zorundalar.”

“Kafalarının kesilmesi yeterince büyük bir felaket değil mi?”

“Onlar için değil. Kafası denize düşen Orpheus’un hikâyesini hatırla, kıyıda çamaşır yıkayan kadınlar tarafından bulunmuştu. Kafanın hâlâ işlevsel olması bizim ancak hayal edebileceğimiz bir büyü. Muhtemelen kan yerine vücutlarında dolaşan irin yüzündendir. Bence hâlâ kendilerindeler ve bizi duyabiliyorlar.”

“Bu, rahatsız edici.”

“Bir planım var,” dedim. Fragarach’ı elime aldım. Granuaile de bıçağıyla Scáthmhaide’ı aldı.

“Tabii ki var.”

Hey Atticus, gitmeden önce bana bir iyilik yapar mısın? Kolay bir şey.

“Tabii ki. Nedir?”

Granuaile’in asasını bir dakikalığına tut. Bir baston gibi dibini yere koy ve tepesi sağ yanağının dibinde olsun.

Granuaile ile silahları değiştik, Oberon’u mutlu etmek için dediğini yaptık.

Harika! Şimdi Sör Ian McKellen’in sözlerini söyle: Ben Beyaz Atticus’um, akıntının yönünü değiştirmek için size geri döndüm.

Çok aptalcaydı ve bunu yapamazdım ama denedim. Fakat yeterince ciddi değildim, cümlem bitmeden gülmeye başladım.

“Özür dilerim, Oberon. Gitmemiz gerek.”

Sorun değil, denemen bile güzeldi.

Granuaile, “Plan nedir?” diye sordu.

“Öncekinin aynısı, sadece kafaları birer top gibi kolumuzun altına alıp koşacağız.”

“Yanımızda kesik kafalarla çıplak mı koşacağız? Çok sapıkça değil mi?”

“Hah! Hayır, kaçmak istiyorsak kamuflajı açacağız ama şimdilik görünür olsak daha iyi. Planın bir parçası. Bundan sonra Eski İrlanda dilinde konuşacağız, böylece ne dediğimizi anlamazlar. Ya da Oberon aracılığıyla zihinsel iletişim kuralım.”

“Pekâlâ, bana bir saniye ver.”

Köpeklerin leşleri arasında gezindi, muhtemelen bıçaklarını arıyordu. Granuaile bunu yaparken ben de meşgul olacak bir şey buldum. Tanrıçaların savaş arabaları koşum hayvanlarıyla birlikte birkaç yüz metre ötedeydi. Sırtarak savaş arabalarını metal yığınlarına çevirdim ve geyikleri koşum takımlarını çözerek serbest bıraktım. Zihinsel bir komut gönderdim: *Özgürsünüz. Koşun.* Ve koşmaya başladılar. Hephaestus ve Vulcan’ın yeni savaş arabaları yapmasının ne kadar süreceğini merak ettim.

Granuaile geri döndü ve hazır olduğunu söyledi.

“Pekâlâ, hangisini istiyorsun?”

“Artemis’i alırım.”

“Ağızlarına dikkat et. Fırsatını bulursa seni ısırabilir. Bundan sonra Eski İrlanda dili, tamam mı?”

Şüpheleri vardı. “Sence bu güvenli mi? Ya dili biliyorlarsa?”

“Eski İrlanda dili sadece İrlanda’da konuşulurdu, belki bir de İskoçya’nın bazı kısımlarında. Olimposluların bu dili öğrenmek için hiçbir sebebi yok çünkü Tuatha Dé Danann uzun uğraşlar sonunda Yunanca ve İngilizce öğrendi. Yunanlılar ve İrlandalılar birbirine karışmaya başladığı sırada Eski İrlanda dili zaten terk edilmişti.”

“Ya Romalılar?”

“İrlanda’yı hiçbir zaman fethetmediler. Oraya Hibernia dediler ve kendi hâline bıraktılar.”

“Anladım.”

Kafaları bulduk ve ölümsüzlerin hâlâ canlı olduğunu gördük. Konuşmak için nefes almaları gerekiyordu, ciğerleriyle bağlantıları olmadığı için bunu yapamıyor ama bize kötü kötü bakıyorlardı. Tanrıçaların kafalarını sol kollarımızın altına aldık ve güneye doğru koşmaya devam ettik. Bir süre sonra batıya dönüp Calais’ye doğru yönelecektik. Elemental kimseye görünmememiz için bize kırsal kesimde bir yol bulacağına söz verdi.

Önce sohbete dâhil olamayacağı için Oberon’dan özür diledim, amacımın kendisini dışarıda bırakmak değil tanrıçaları sinir etmek olduğunu dile getirdim.

Sorun değil, Atticus. Geri dönmene çok sevindim.

“Ben de, dostum.”

Eski İrlanda diline geçip Granuaile’e döndüm. “Bunun son olmadığını biliyorum çünkü Morrigan bana Windsor Ormanı’na gidene kadar güvende olduğumuzu söylemişti. Oraya henüz varmadık.”

“Sence Olimposluların geri kalanı bu işe neden bulaşmadı?”

“Sanırım gururlarıyla ilgili bir şey. Avcı tanrıçalar bizi kendileri öldürmek istedi ama boyut değiştirebiliyorsak bize dokunamazlardı. Olimposluların geri kalanına gerince, Odin bana diğer tanrıların emriyle bu işe bulaşmayacaklarını söyledi, gerçi hangi tanrılardan bahsettiğini bilmiyorum. Olimposlular avı izliyor ama başkalarının da izlediğini biliyor. Bunu yapan da sadece Odin değil.”

“Ah. Benim izimi sürüyorlar, değil mi?”

“Evet. Eskisi kadar dikkat çekmeyen biri değilsin. Ama söylemeye çalıştığım şey bunun panteonlar arası bir güç savaşı olduğu. Bacchus’ü devre dışı bıraktık ve onlar da Morrigan’ı öldürdü, bu yüzden kötü adam statüsünü kazandılar. Bizim işimizi herkes izlerken bitiremezlerse Morrigan’ın ölümü bir rastlantı veya gerçekte olduğu gibi bir intihardır.”

“İntihar?”

“Evet. Ölülere Seçen, kendini seçti.”

“Ama neden?”

Henüz bunu tartışmaya hazır değildim. Bunun esas sebebi Morrigan’ın müebbet hapis cezası gibi bir ağırlığı sırtında taşıyor olmasıydı. İstese de değişemiyor, inancın sınırları dışına çıkamıyordu. Ama neden değişmek istediği bizim garip ilişkimizi ortaya çıkaracaktı. Morrigan’ın beni seviyor olması benim için yeterince ağır bir yükü ve henüz bu yükü üzerimden atmamıştım. Kolaylıkla konuşulacak bir konu değildi. Yakında konuşmak zorunda kalacaktım ama şimdi zamanı değildi.

“İzin verirsen, bunu daha sonra konuşalım.”

“Pekâlâ, ama unutma.”

“Unutmam.”

“Olimposlular hakkında ne söylüyordun?”

“Bu işe sadece avcı tanrıçaların bulaşmasını istiyorlar. Bizi yok etmek için ne kadar çok çaba sarf ederlerse Morrigan zaferleri o kadar küçülür ve diğer tanrılara o kadar çok rezil olurlar. Müdahale etmeleri yasaklanmamış olsa bile tüm güçlerini kullanmak zorunda kalırlarsa diğer panteonların gözünde değerleri düşer. Belki de bu yüzden kamuffajımızı göremiyorlar, Minerva bu işe karışmıyor.”

“Ama bir sürü tanrı bu işe karıştı. Romanya’daki depremi Neptün başlattı, Pan ve Faunus boyut değiştirmemizi engellemek için kargaşaya sebep oluyor. Ve tanrılar onlara yeni savaş arabaları yapıp duruyor, değil mi?”

“Kesinlikle. Böylesi bile yeterince kötü. Ama bizi yok etmek isteselerdi, tüm sonuçları göze alıp, buraya şimdi inerlerdi. Ares, Mars, Athena ve Minerva önümüzde belirirdi ve iki Apollo birden. Hazırlıklı geldiyse onlara karşı bir şansımız olur muydu?”

“Ah! Hiç sanmıyorum.”

“Haklısın. Görkemli günleri geride kaldı, eskisi gibi değil, ama yine de güçlüler ve onları hazırlıksız yakalayamazsak bizi yok ederler. Demek ki ilk öncelikleri bizi öldürmek değil; önemli olan bizim nasıl öldüğümüz, bu yüzden de seçimlerinin politik olduğunu söyleyebiliriz.”

Sonrasında vurulmamla Artemis'in kafasını kesmem arasında neler olduğunu anlattım. Granuaile öldüğümü düşününce aklımdan neler geçtiğini sanırım biraz değiştirerek anlattı ama sorun değildi. Ben de depresyonun griliğinde aklımdan geçenlerin tamamını anlatmamıştım.

Güneybatıya doğru ilerleyişimiz Hermes ve Merkür bizi ziyaret edene kadar olaysız geçti. Belçika sınırını geçmeden karşımıza çıktılar. Gökyüzünden, bileklerindeki kanatlarla önümüze düştüler ve biz durana kadar havada beklediler. Her zamanki gibi Hermes sessizce bize bakarken konuşmayı Merkür yaptı.

Merkür giriş yapmadan, "Tanrıçaları bırakın," diye emretti.

"Ah, merhaba çocuklar!" Fragarach'ı salladım ve gülümsemdim. "Kendi adınıza mı konuşuyorsunuz yoksa bir mesaj mı iletiyorsunuz?"

"Bunlar Jüpiter ve Zeus'un sözleri."

"Güzel, çok güzel. O zaman onların emirlerine itaat etmediğimi biliyorsunuz. Bunu biraz daha konuşmak mı yoksa bize son bir ultiमतom vermek mi istersiniz? Teklifinizi reddedersem Olimpos'tan birileri daha bu işe karışacak mı?"

Merkür öfkeden köpürüyordu ama kendine hâkim oldu. "Konuşmak mı istiyorsun, ölümlü? O zaman konuş."

"Teşekkürler! Son görüştüğümüzde beni dinlemeye çok hevesli değildin. Aslında, o hâlin Bacchus'e ne kadar değer verdiğini düşünmeme sebep oldu. Biliyorsun, bizi öldürürseniz onu asla geri alamazsınız. Bunu daha önce de söylemiş miy-

dim? Onun nerede olduğunu sadece biz biliyoruz. Tuatha Dé Danann'a da sorabilirsiniz, bilmiyorlar.”

“Öyleyse, o bir rehine.”

“Hayır, bir rehine değil. Karşılığında sizden fidye isteyecek değilim. Bıraktığım yerde durması işime geliyor. Sizin için de sorun yoksa, bizi öldürmeye çalıştığınıza göre öyle olduğuna inanıyorum, o zaman aynı takımdayız demektir. Bu yüzden, neden bu kadar sinirli olduğunuzu anlayamıyorum. Bunu benim için açıklığa kavuşturur musunuz? Bacchus'ü geri istiyor musunuz, istemiyor musunuz?”

Haberci tanrılar birbirlerine baktı ve Merkür iç geçirdi. “Geri istiyoruz.”

“Harika. İtiraf etmenize sevindim. Ben de size yalnız bırakılmak istediğimi itiraf edeyim çünkü siz bunu yapmıyorsunuz. Bu savaşı ben başlatmadım. Bacchus ve Faunus başlattı. Çözümü de çok basit. Jüpiter ve Zeus'a mesajımı iletirseniz çok mutlu olurum.”

Merkür başıyla onayladı ve Hermes dinlediğini belli edeceğesine gözlerini kırıştırdı.

“Tek bir kural var: Druidler'e bulaşmayın. Bu kuralın en iyi yanı çok fazla çaba gerektirmemesi. Dünyanın en basit kuralı. Bizi avlamayacağınıza veya başka bir şekilde intikam peşinde koşmayacağınıza dair söz verirsiniz tanrıçaların kafalarını size veririm. Aynısı Bacchus için de geçerli. Beni yok etme saplantısından vazgeçecekse onu size seve seve veririm. Ve aynısı bütün Olimposlular için geçerli. Jüpiter ve Zeus,

panteonlarından kimsenin bize saldırmayacağını söylerlerse biz de kendimizi savunmak ve sizi aşagılılamak zorunda kalma-
yız.” Diana’nın kafasını öne uzatarak sözlerimi vurguladım.
“Mesajın sonu.”

Merkür önce sırttı ama sonra Diana’ya yakından bakınca kararsız kaldı. “Mesajını ileticeğiz,” dedi. Hermes ile birlikte gökyüzüne fırladılar ve ortadan kayboldular.

Granuaile Eski İrlanda dilinde, “Alışkın olduğumuz gibi diplomatik bir mesaj değildi,” dedi.

Aynı dilde cevap verdim. “Biliyorum ama nazik olarak bir şey kazanamayız. Göğün tanrıları durumun ciddiyetinin farkında değil. Bizden taleplerde bulunmak için adamlarını gönderip duruyorlar. Bahsi biraz daha yükseltip bizi ciddiye almalarını sağlamak zorundayız.”

“Bunu nasıl yapacağız?”

“İngiltere’de bir çözüm buluruz. Morrigan orada bir çıkış yolu olduğunu söyledi ama ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Oraya gidene kadar tek yapabileceğimiz şey vakit kazanmak ve işte biraz daha kazandık. Koşmaya devam edelim.”

“Tamam.” Granuaile bakışlarını Diana’nın yüzüne indirdi ve nefesini tuttu. “Atticus, bekle. Diana hâlâ bizimle mi?”

“Ne?” Diana’ya baktım ama ağzı açıktı. Bana ağzından nefes alacak bir tip gibi gelmiyordu, öyle olsa bile şimdi nefes almadığı kesindi. Sırtımı Granuaile’e -dolayısıyla Artemis’e- verecek şekilde döndüm ve kafayı kolumun altından alıp iki elimle öne uzattım.

Diana'nın gözleri kapalıydı ve ağzı açıldı. Bir tepki alırım diye yanağına bir tokat attım. Hiçbir şey olmadı. Çenesini kapattım ama tekrar açıldı.

Eski İrlanda dilinde konuşmaya devam edip omzumun üzerinden Granuaile'e sordum. "Tanrıçan ne durumda?"

"İyi. Demek istediğim, öfkeli gibi ama canlı. Seninki?"

"Bir sorun var gibi." Büyülü spektruma geçtim ve Diana'nın gücünün beyaz parıltısının yok olduğunu gördüm. Aurasının tamamı gitmişti. Gerçekten ölü görünüyordu. "Kafayı benim için tutar mısın?" diye sordum. Başımı yana çevirdim ve Artemis'in hâlâ enerji ile parıldadığını gördüm. "Tamam, teşekkür ederim."

Diana'da ise hiçbir şey yoktu ve soğuk demir auramın Diana'yı hayatta tutan büyüü yavaş yavaş emdiğini anladım. Bana dokunan perilerin birden küle dönüşmesi gibi anlık bir şey değildi ama sürekli benimle temas hâlinde olduğu için bir süre sonra bu hâle gelmişti. Beni endişelendiren soru, sonsuza kadar mı yok olduğu yoksa Olimpos'ta yeniden form bulacağı mıydı? İstmeden kadını ölümlüye mi dönüştürmüştüm yoksa neredeyse ölmüş müydü?

Bu durumda kalmaya devam ederse ilahi gözlemcilerden biri neler olduğunu anlayacaktı. Eğer çoktan anlamadıysalar. Gitmeden önceki tepkisine bakılacak olursa Merkür bir şeyler anlamıştı. Olimposlular bunu yapabildiğimi bilmesede daha iyiydi.

Hiçbir şey olmamış gibi kafayı kolumun altına aldım. "Gidelim ama sen önden koş. Artemis'in ne olduğunu görmesini istemiyorum."

Granuaile koşarken bana seslendi. “İşi bitmiş mi?”

“Söylemesi zor ama sanırım yakında Olimpos’tan bir tepki alacağız. Artemis için gelirlerse kafayı onlara vermeden patlat.”

“Ah. Bu, kulağa hiç hoş gelmiyor.”

“Çaresiz durumda olduğu için mi? Onu öldüremiyorsan cinayet olmaz. Bilincini daha sonra bir araya gelmesi için dağıtmak gibi bir şey. Onları sadece diğer tanrılar öldürebilir.”

“Ya da sen de öldürebiliyorsun.”

“Bu doğru. Kafasını keserken amacım bu değildi.”

Granuaile bir kahkaha attı. “Ben senin tarafındayım ama objektif bir dinleyicinin bu argümana inanması çok zor.”

“Biliyorum. Bekleyelim ve görelim.”

Belçika’ya geçip çiftlikler, köyler ve şehirlerin arasından yolumuza devam ederken arada bir geçtiğimiz yollarda bize korna çalanlar oldu. Tepemizde fırtına bulutları toplanıyor, Belçika gökyüzü kararıyordu.

“Hımmm. Sanırım Zeus ve Jüpiter mesajımızı aldı. Cevapları birazdan gelir.”

“Sence ne diyecekler?”

“Ben bir şey diyeceklerini sanmıyorum.”

“O zaman ona cevap denmez.”

Gökten iki yıldırım tepemize indi ve bize isabet etti. Fulguritlerimiz bizi korudu ama ne demek istedikleri apaçık ortadaydı.

“İşte cevapları,” dedim. Beklediğimden farklı bir şey değildi. Fakat sonrasında yaşanan şeyi beklemiyordum.

Arkamızda koşan Oberon bizi uyardı. *Hey! Dikkat edin!* Fakat Hermes ile Merkür gökyüzünden arkamıza inip kollarımızın altındaki kafalara ellerindeki caduceus... ile vurdu. Caduceus muydu caducei miydi? Aynı anda birden fazla caduceus gören başka kim vardı?

Kafalar sorunsuz olarak kolumuzun altından fırlayıp habercilerin kucağına düşmedi. Ayaklarımızın dibine düştüler ve biz yavaşça kafaları yerden almak için eğilirken yuvarlandılar. Hermes ve Merkür'ün, kafaları bütün olarak almasına izin veremedik, Diana'ya ne olduğunu anlamalarını istemiyoordum. Ayrıca, Artemis'i kısa sürede bir araya getirip peşimize salabilirdiler. Fragarach zaten sağ elimdeydi, bu yüzden kılıcımı çekip Diana'nın kafasını Merkür öne atılmadan kesmek zor olmadı. Granuaile'in Artemis'e aynısını yapması ise o kadar kolay olmadı. Hermes ikinci geçişte biraz daha hızlıydı -ya da kafa biraz daha uzağa yuvarlanmıştı- ve Granuaile asayla tanrıyı kendisinden uzak tutup kafayı yerden almasına engel olmakla yetindi. Otuz metre ötemdeydi ve ben yardım etmeye çalışırsam Merkür de karışacaktı. Gözlerimi üzerinden ayırmamam gerekiyordu yoksa sırtımı dönersem bu durumdan faydalanmak isteyebilirdi. Latince küfürler etmesi niyetinin iyi olmadığını belli ediyordu.

“Oberon, git getir oynamak ister misin?”

Tabii ki, dedi. Ne demek istediğimi anladı. Biz uçan çocukları uzak tutarken gidip Artemis'in kafasını saçlarından dişlerinin arasına aldı ve koşarken kafa sol yanında hoplayıp

zıpladı. Hermes ne olduğunu görünce bağırdı ve ben ne olduğuna bakmak için kafamı yana çevirdim.

Güzel, diye düşündüm. Bakışlarımı Merkür'e çevirdim. Şimdi kafayı bana getir ve ayaklarımın dibine bırak.

Hem Hermes hem Merkür köpeğime engel olmak istedi ama biz geri çekildik ve Oberon da yanlarından geçip gitti. Artemis'in kafası cıvık bir ses çıkartarak önümde yere düştü. Olimposlular öfkeyle kükredi.

"Ah, bu kadar yeter," dedi. "Gün sona erdiğinde normale dönecekler ve bunu siz de biliyorsunuz. Zeus ve Jüpiter gelip bizimle konuşsaydı bunları yapmak zorunda kalmayacaktık."

Ne cevap verdiler, ne saldırdılar. Kafaları almak için peşimize düşmek başka bir şeydi, bize saldırıp Odin'in kurallarını hiç sayarak dövüşe dâhil olmak bambaşka bir şeydi. Tepemizde uçtular, havadan saldırının nasıl olacağını bize göstermeyi çok istiyorlardı ama biz sessizce bekledik, fırtına bulutları toplanınırken bir şey demedik. Sonunda güneydeki Olimpos'a doğru uçtular ve gergin kaslarımız rahatladı.

Oberon, *hayvanlara iyi davranmıyorlar*, dedi. *Çiçekçilerin görsel sembolü olmayı nasıl başardılar?*

BÖLÜM 16

Belçika'da bize huzur yoktu. Sadece bir kez durduk ve o da yiyecek için değildi. Modern bir gizemi çözmeyi çok isterdim ama vaktim olmadı: Dışarıda Belçika waffleları olarak bilinen şeye burada ne diyorlardı? Bizim Wafflelar veya Ulusal Kahvaltı Lezzeti mi? Bu durum bir muamma olarak kalmaya devam edecekti. Aynı şey Belçika çikolatası için de geçerliydi. Lezzetli yiyecekleriyle uluslararası ün kazandığından beri Belçika'yı çok fazla ziyaret edememiştim. Sanırım modern teknikleri kullanıp sorularımın cevabını *Google*'dan almak zorundaydım.

Durmamızın sebebi Hugin ve Munin'di. Odin'in haber kanalından yeni gelişmeleri iletmeye geldiler.

Munin, Hugin'i işaret ederek hangisiyle bağlantıya geçeceğini gösterdi. Oberon'un konuşması gibi kafamın içine Odin'in sözleri doldu, gerçi Odin'in yüzüne değil de kuzguna bakarken bunları duymak garip bir histi.

Álfar sana pusu kurmaya hazırlanan otuz Svartálfar'ı yok etti. Bu fırsatı onlara verdiğin için sana teşekkür ediyorlar.

“Álfar otuz kara elf mi öldürmüştü? Ah, bir şey değil. En kısa zamanda onlara İrlanda viskisi göndereceğim, sen bu mesajımı onlara iletirsin. Çünkü birisi hayatınızı kurtardıysa ona içki borcunuz olurdu. Zamanı ve kültürleri aşan bir gelenektir.”

Tabii ki. Daha önemlisi, Olimposlular senin İngiliz Kanalı'na gittiğini biliyor. Orada, Neptün ve Poseidon denizi kabartıyor. Bunu kendi deniz tanrım Ægir'den duydum. Her tür hileye hazır olmalısın. Siz bu gibi şeylere ne diyordunuz?

“Dalavere.”

Odin, “Evet, o,” dedi. “Dalavere.”

Ben bir susamuruna dönüşürken Granuaile ise bir deniz aslanına dönüşebiliyordu. Kanalı bu şekilde geçebilirdik ve Oberon da yüzebilirdi ama Olimpos deniz tanrıları işin içindeyse çok kolay olmayacaktı. Yaptıkları şeyi nasıl açıklayacaklarını biliyordum; bizi köpekbalıkları yemezse, böyle şeyler olur diyeceklerdi. Ava doğrudan bir müdahale değildi.

Akıllıca olmayacağını bilsem de yine de kafamdakini Odin'e sordum. Kanalın altından giden Eurostar trenine binip onları es geçemez miyiz?

Deneyebilirsin. Tabii eğer istasyondaki korumaları geçebileceğini düşünüyorsan ve içinde masum insanların olduğu metal bir kutunun içinde kapana kısılmayı göze alıyorsan. Gökyüzünden tepene inmelerine engel olan kuralları bozmak istiyorsan, buyur, hiç düşünme.

Bunu yapmayacağını biliyordu. “Artemis ve Diana? Onlardan haber var mı?”

Olimpos'talar, yeni vücutları hazırlanıyor, savaş arabaları yapıyor. Ama bir süre daha peşinize düşemezler.

Rahatlayarak iç geçirdim. Zaman kazandığımız için değildi, Diana gerçekten ölmediği içindi. Çünkü Diana ölseydi taraflar arasında kalıcı bir barış yapmak mümkün olmayacaktı.

Odin, “Kafalara yaptığın şeye çok güldüm,” dedi.

“Evet, ama onların bunu komik bulduğunu sanmıyorum. Senden bir şey isteyebilir miyim? Tuatha Dé Danann’dan Manannan Mac Lir’e ve Fliadis’e neler olduğunu haber verebilir misin? Kanalda İrlandalıların yardımına ihtiyacımız var çünkü Poseidon ve Neptün’le başa çıkmamız mümkün değil. Fliadis de muhtemelen İngiltere’de bize yardım edecektir.”

Karga bana gakladı ve Odin, “Ben senin habercin değilim,” dedi.

“Biliyorum, bu yüzden bir iyilik yapmanı istedim.” Odin bunu düşünüyordu ama ben önce egosunu okşasam çok daha iyi olurdu. Odin ve Frigg ile bir kez yemek yediğim için Valhalla’da yenilen şeylerin çok çeşitli olmadığını biliyordum. Odin’e farklı lezzetlerin sözünü verirsem hoşuna gidebilirdi. Teşekkür olarak sana da İrlanda viskisi ve kremalı bisküvi göndereceğim. Gerçekten istese bunları kendisi de bulabilirdi ama her şeyin tadı, hediye ise daha güzeldi.

“Ah, tamam, bir takas yapıyorsak işler değişir. Polonya’daki cadılara bahsettiğin Samoas’tan istiyorum ve biraz da

Redbreast. Ve viskim on beş senelik olsun. Şartlar pazarlığa tabii değildir.”

“Anlaştık. Manannan gelir ve biz hayatta kalırsak.”

“Geleceğinden emin olmaya çalışacağım. Gitmeden önce sana bir şey sormak istiyorum: Vampirlerin durumuyla ilgili bir şey biliyor musun?”

“Vampirlerin durumu?”

“Roma karıştı. Ya da dünyanın geri kalanı karıştı diyelim. Roma ise çok sessiz. Vampirlerin güç hiyerarşisinde söz sahibi ve çok eski yirmi yedi vampir dün gün ışığında öldürüldü, kafaları kayıp.”

Kaşlarımı çattım. “Sadece vampirler mi? İnsan korumaları yok mu?”

“Köleleri de, evet. Onlar da öldü. Ölümler dünyayı karıştırdı.”

“Enteresan.”

“Sen bu konuda bir şey biliyor musun?”

Aslına bakılırsa her şeyi biliyordum. Tír na nÓg’a son gidişimde Goibhniu’dan bir şeyler ayarlamasını istemiştim. Roma’daki güç merkezi başta olmak üzere vampirlerin kafalarına ödül koydurmuş ve bütün kiralık katil porsukağacı adamlara haber salınmasını istemiştim. Bu kadar iyi sonuç alınacağını veya şehirdeki bütün vampirleri öldüreceklerini sanmıyor, sadece vampirlerin emir komuta zincirini kırmayı planlıyordum. Galiba bütün liderlerin kafaları kesilmişti ve bu durum Polonya sınırından beri neden hiç vampir görmediğimizi açıklıyordu.

Leif de kendi mesajlarını iletmekle meşgul olmalıydı. Fakat Odin'in bunları bilmesi gerekmiyordu. Başka kime söyleyeceğini bilemezdim ve Tír na nÓg'daki kukla ustasının bunu duymasını istemiyordum. Vampirler kellelerine para verdiğimi öğrenmemeliydi.

“Hayır,” dedim. “Bana söylediklerinden başka bir şey bilmiyorum. Fakat bunu duymak beni çok mutlu etti.”

“Seni arıyorlardı, değil mi? Yakın gelecekte kendi iç işleriyle uğraşmalarından kazançlı çıkan sen değil misin?”

“Ne güzel bir tesadüf,” dedim. Theophilus bence her şeyi gölgelerin ardından yönetmeyi seven ve işlere doğrudan karışmayı sevmeyen biriydi ama bahse girerim şimdi ya başa geçmek zorundaydı ya da kendine yeni kuklalar bulacaktı. Bu kuklalardan biri de Leif olabilirdi. Leif, diğer bütün vampirler gibi, bu durumu kendi lehine çevirmenin yollarını arıyor olmalıydı.

Odin, “Evet,” dedi. Hugin başını yana yatırdı ve Odin'in bunun bir tesadüf olmadığını düşündüğünü belli etti. “Pekâlâ, ben senin deniz tanrını bulmaya gidiyorum. Sen bisküvileri ve viskiyi Colorado'daki teslimat yerine bırakırsın.”

“Çok teşekkür ederim, Odin.”

“Ben de beni eğlendirdiğin için teşekkür ederim. Einherjar seninle ilgili bahis oynuyor ve senin ölümden geri dönmen bahisleri alt üst etti. Çok ateşli kavgalar yaşandı. Bu arada, kafana bir mermi yiyip geri gelmeyi nasıl başardın?”

Önemli bir şey değilmiş gibi omzumu silktim. Bunu bilmesi gerekmiyordu. “Bahisler kimin lehine?”

Odin, “Senin lehine,” dedi. “Ama kadınınla köpeğin için de bahis oynuyorlar. Onları üçe bir aleyhlerine.”

Kabalık etmemek için Odin ile bağlantımı kesmek zorunda kaldım.

BÖLÜM 17

Fransa'daki Calais'ye öğleden sonra ulaştık. Zamanlama ve yorgunluk yüzünden bir ara verdik. Odin'e, Manannan Mac Lir'i bulması için zaman vermemiz gerekiyordu. Ayrıca, tanrıçalardan yeterince ilerideydik, bu yüzden biraz rahatlayabilir -ya da en azından koşmayabilir- ve kanalı geçmeden önce güzel bir yemek yiyebilirdik. Bir vestiyere girip kendimize kıyafetler çaldık ve şık olmasak da giyinik olarak sokağa çıktık. Daha sonra kullanmak üzere altı tane de deri kemer çalmıştık. Mekânın ismini daha sonra para göndermek üzere zihnimin bir köşesine not etmişim. Uyumaya cesaret edemediğimiz için uyanık kalmayı seçtik ve birkaç saat şehri dolaştık. Gözlerim olası düşmanları aradı ama paranoyamı gizlemeye çalıştım. Yakın geçmişten veya gelecekten bahsetmiyorduk, sanırım ümitsizdik, bir parça normalliğe ihtiyacımız vardı. Granuaile'e birkaç Fransızca kelime öğrettim, Oberon'a en sevdiği yiyeceğe *saucisse* dendiğini söyledim. Bir yerde bir şeyler yedik ama Polonya'da yedikleriyle mukayese

edince yemek Oberon'a çok yavan geldi. Yine de, daha sonra daha iyi şeyler yiyene kadar karnımızı tok tutması yeterliydi.

Güneş battıktan sonra kanalın yakınında bir yere geçtik ve akşam yemeği için Le Grand Bleu diye bir yeri aradık. İçeriye girmeden önce Granuaile ve Oberon'a gerekli ayarlamaları yapmam için beklemelerini söyledim. Üzerime kamuflaj yaptım ve bir gencin cebinden aşırduğım telefonla Arizona'daki avukatım Hal Hauk'u aradım. Kızın hemen arkasında yürüyordum ve telefonunun eksikliğini biraz erken fark etti, sanırım birkaç dakikada bir mesajlarını kontrol etme hastalığı yüzündendi. Fransızca küfretmesini dinlemek eğlenceliydi ama Hal telefona cevap verince biraz utandım.

Hal, "Her kimsen burada sabahın dördü," dedi. "Umarım iyi bir şey içindir."

"Merhaba, Hal!" dedim. Neşeli bir ses tonuna bürünmeye çalıştım. "Benim, Atticus. Fransa'da kimliksiz ve parasızım. Hemen paraya ihtiyacım var. Calais'de kimseyi tanıyor musun?"

Hal inledi. "Başımı ağrıtabacaksın, değil mi?" diye kükredi.

"Senin türünün başı ağrımaz," dedim. Belli belirsiz kelimeler kullanmak zorundaydım çünkü kurtadam veya sürü gibi kelimeleri açıkça kullanmak akıllıca olmazdı.

"Bu, senin baş belası olmadığın anlamına gelmez," dedi. "Sorunun cevabına gelince, evet, sanırım yakınında tanıdığım biri var."

"Bizi Le Grand Bleu'ya sokup yanımıza biraz para bırakabilir mi? Sen sonra onun hesabına para yatırırısın."

“Tabii ki. Bu sefer başını nasıl bir derde soktun?”

“Herkes beni öldürmeye çalışıyor. Şimdiye kadar bir kez başardılar.”

“Ne?”

“İyi haber, Granuaile de artık tam bir Druid.”

“Bu harika ama peşindekiler kim?”

Konuşmamızı dinleyenler varsa kırmızı bayrak kaldırmayacak kelimeler kullanmak zorundaydım, bu yüzden gerçeği süsleyerek dile getirdim. “Peşimde birkaç gezgin grup olduğunu söyleyebilirim.”

Hal ne demek istediğimi anladı. “Tabii ki. Hangileri?”

“Fae, Svartálfar, bütün vampirler ve Olimposlular. Ayrıca, Hel ve Loki.”

Hal son söylediklerim dışında diğerlerini umursamadı. “Loki! Loki serbest mi kaldı?”

“Öyle de diyebiliriz. Birkaç ay önce bağlarından kurtulduğunu ama bir süre uyukladığını söyleyebilirim. Yüzlerce yıllık yaralarını ve uykusuzluğunu iyileştirmeye çalışıyor. Birkaç davalere ile dikkatini Ragnarok’a odaklamasına engel oldum ve şimdi Malina’nın Polonya’daki cadılar meclisinin kontrolünde. Ah, unutmadan söyleyeyim, Colorado’da benim için satın aldığı kulübeyi hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“Güzel. Oraya on beş yıllık bir Redbreast viski ve biraz Samoas göndermen gerek, hem de hemen. Greta’yı veya başka birini görevlendir.”

Birkaç saniye sessizlik olunca bağlantının koptuğunu düşündüm. Tam kontrol edecektim ki, “Özür dilerim ama bu bir tür sosyal deney mi?” diye sordu. “Birkaç Samolı ile bir şişe viskiyi kulübene göndermemi mi istiyorsun?”

“Hayır, Samoas dedim. Çikolatalı ve Hindistan cevizli olan-
dan. Amerika dışında bulunmuyor, biliyorsun. Malezya kara-
borsasında bir paketinin elli papele satıldığını gördüm ama
bizim için bir kutusu sadece dört dolar. Sorun şimdi mevsimi
olmaması, bu yüzden kolay olmayacak.”

“Mevsimi?”

“Evet, onları yıl boyunca satmıyorlar. Genelde ocak ile nisan
arasında satılırlar ama şimdi ekim. Ama bir yerlerden bulacağına
eminim, gerçi kolay olmayacak. Bu yüzden, sana zor bir görev
verdiğimi söyleyebilirim.”

“Bu gibi görevler için fazla yaşlıyım.”

“Ben de yaşlıyım ve benim kurabiye canavarım olası diye
sana para ödüyorum.”

“Hukuk diplomamı bunun için almadım.”

“Hayır, ama hukuk diploman sayesinde benden saat başına
para alıyorsun.”

Hal yüksek sesle iç geçirdi. Hayal kırıklığı Atlantik’i geçmeyi
başardı. “Konuşma buraya nasıl geldi? Demek istediğim, her-
kesin seni öldürmek istediğini konuşmuyor muyduk? O kısma
geri dönebilir miyiz?”

“Hal, açıklayacak zamanım yok. Bu telefonu birinden ödünç
aldım ve geri vereceğim. Sadece dostunu Le Grand Bleu’ya gön-

der ve yanında para getirmeyi unutmasın. Kulübeye siparişleri de unutma. Lütfen.”

“Tamam, ama terapi paramı senden alacağım.”

“Anlaştık. Ah ve bugünkü eylemlerim yüzünden biraz para göndermen gereken birkaç yer daha var. Adamın şu mağazaya da birkaç yüz avro bıraksın.”

Vestiyerine girdiğimiz yerin ve öğle yemeği yediğimiz lokantanın adreslerini verdim. Aklıma başka bir şey gelmeden hevesle telefonu kapattı.

Telefonu gencin cebine geri koydum ve kamufajımı kapattım. Granuaile yarım blok ötede Oberon’un yanında oturuyordu. Oberon çok ilgi çekiyordu.

Oberon iki kadın kendisine gülümseyip kulaklarını oksayınca, *Fransızlar çok hoş insanlar*, dedi. *Harika yiyecekleri var, bulldogları biraz komik ama finoları süper ateşli. Zaten dünyanın önde gelen ülkelerinden biri, değil mi? Ama aynı zamanda İrlanda’nın -benim- büyüklüğümü de takdir ediyorlar, elleri de bu yüzden çok yumuşak. Beni yumuşak elleriyle onurlandırıyorlar.*

Oberon, mantığının yerini egonun aldığı zamanlardan birini yaşıyorsun.

Özür dilerim? Duyamadım, hayranlarımla meşguldüm. Şimdi bana ne diyorlar? Bana iyi bir Fransız çocuğu olduğumu söylüyorlar, değil mi? Çok tatlılar. Sanki kulaklarıma şeker akıtırken bir yandan da harika parmaklarıyla bana masaj yapıyorlar.

Kendini bu kadar kaptırma.

Elimde değil. Ağlamak istiyorum. Sana hiç böyle oluyor mu, Atticus?

Son yorumunu umursamadım. İçeride yemek yiyeceğiz. Masanın altına sıkışmaya hazır mısın?

Pek sayılmaz. Siz çatak bıçakla yemek yerken ben biraz uyuklasam, benim yemeğimi bir poşete koyup getirseniz, olmaz mı?

Pekâlâ. Nerede uyumak istiyorsun?

Oberon restoranın etrafında gezindi ve bir duvarın dibinde gerindi. Beş dakika sonra uyumuş olacağım! Beş! Dört!

Beş saniye mi?

Her neyse.

Sahipsiz sanmasınlar diye üzerine kamuflaj yaptım ve Granuaile'in elini tutup sıktım. Bir saat veya iki saat daha koşmak yerine hayattan keyif alabilirdik. Gülümsedi ve beni öpmek için eğildi. Fakat öpücük planladığımızdan daha uzun sürdü.

Ah, insan çiftleşme alışkanlıkları. Bu, bir film olsaydı bir sonraki sahneye geçmiştim.

Senin uyuman gerekmiyor muydu?

Evet, uyuyacaktım, ama insanlar hemen dibimde yüzlerini birbirine değdiriyor.

Oberon'a merhamet ettik ve binanın diğer tarafına geçip bir masa seçtik, silahlarımıza kamuflaj yapıp bir kenara koyduk. Bizi hafif ahşap bir masa ve hazarenden soğuk gri sandalyeler bekliyordu. Alkol söylemedik -kısa süre sonra yüzecektik- ama sindirim sistemimize meydan okuyacak siparişler verdik.

Yosundan gömlek içinde keler diye tercümesi yapılabilecek yemeği sipariş ettim ama geldiğinde kelerin üzerinde bir şey yoktu. Pişirilirken yosuna sarılmıştı ama ben Yosundan Gömlek'in güzel bir marka ismi olacağına kanaat getirdim. İnanılmaz potansiyeli olan bir isimdi.

Granuaile de balık tercih etti ama canı keler istemedi, bu yüzden bana nasıl telaffuz edildiğini sorduktan sonra 'turbot Hollandaise au citron vert, écrasée de pommes de terre, crème de ciboulette' sipariş etti.

Gözkapakları ağırlaşmış garson başıyla onayladı. "Oui, mademoiselle."

Granuaile zafer kazanmış gibi sırttı. "Bunu söylemesi çok eğlenceliydi. Bugün bana öğrettiğin bütün sözler çok hoşuma gitti. Sanırım öğreneceğim bir sonraki dil Fransızca olacak."

"Katılıyorum. Başlayalım. Şunu tekrarla: J'ai l'air ridicule quand je ne sais pas ce que je dis."

"Bir saniye, bu cümlenin içinde saçma sapan sözcükler var gibi. Bana aptalca bir şey söyletmeyeceksin, değil mi?"

"Ah! Beni yakaladın!"

Sırttı ama sonra birden ciddileşti. "Sence kanalı geçmemiz ne kadar sürer?"

"Yüzülecek otuz kilometre var, Oberon yanlış bir yöne giderse çok daha zor olacak. Bu yüzden çok uzun sürecek, tabii eğer sen onu da sırtına alıp süreci hızlandırmazsan."

Kararsız bir biçimde dudak büktü. "Henüz yüzmeyi bile denemedim. O formda hiç deneyimim yok. Toprağa bağ-

landıktan sonraki birkaç haftada deniz bile görmedik. Ama Oberon gibi ağır bir köpeği sırtıma alıp yüzmek kolay olmasa gerek.”

“Ama ölü bir ağırlık olmayacak. Sana yardım edecek. Sanırım pratik yapacak zamanımız olacak. Önce kemerleri kullanarak silahlar için bir koşum takımı ayarlamalıyız, sonra Oberon için de bir şeyler düşünürüz. Ama işe yaramıyorsa, üzerimize bir şeyin gelmediğinden emin olmak için Oberon’un etrafında daireler çizeriz.”

Bunu duyunca Billy Idol dudak büküşüyle karşılaştım. “Bir şey bize saldıracak, değil mi?”

Başımla onayladım. “Odin’e göre Poseidon ve Neptün bizim İngiltere’ye ulaşmamamız için elinden geleni yapıyor. Ama dalgalarla sınırlı kalacaklarını sanmıyorum.”

“Öyleyse, ne yapacağız?”

“Poseidon ve Neptün’ün yapacağı şeyi. Onlar denizin hayvanlarını etkileyebiliyorsa biz de yapabiliriz. Onlara büyü spektrumunda bak ve onlarla iletişim kurmaya çalış, tıpkı Oberon’a yaptığın gibi. Onları bizim lezzetsiz olduğumuza veya Karadeniz’de çok daha lezzetli şeyler olduğuna inandır, sadece bizi yemesinler yeter.”

“Yüzerken büyüye erişimimiz olmayacak, değil mi?”

“Hayır. Ayı tilsimimde sakladığım büyü gücüyle karşı kıyıya kadar idare etmemiz gerek. Büyülü görüşü sıg sulardayken yapmalı ve yol boyunca açık tutmalıyız.”

“O ayı tilsimından on tane daha yapmamız gerek.”

“Evet, buna itirazım olmazdı. Ama birinci önceliğimiz tılsımını aurana bağlamak. Beni bulmak isteyen herkes seni izliyor. Yarışta hâlâ önde olmamızın sebebi hareket etmeye devam etmemiz. Buna bir son vermek gerek.”

“Biraz daha açar mısın?”

Eğitilmiş bir ses, “Pekâlâ,” dedi. “Seni eski tarzda buldum. Konuşmanı dinleyerek.”

Başlarımızı yana çevirip silahlarımıza uzandık. Leif Helgarson, dost ve düşmanın yaşayan örneği, ellerini göğsünde birleştirmiş karşımızda dikiliyordu. Komşu masanın arkasındaydı ama istese kolaylıkla yanımıza gelirdi.

“Gerçi itiraf etmeliyim ki hangi şehirde olacağınızı bana çok önceden söylediler. Hal güvenlik konusunda Gunnar kadar takıntılı değildir, bilmiyor musun? Gerekli önlemleri almalıydı.”

Leif’in insanların arasında dikkat çekmemeye çalışmadığını fark ettim. Gerçi bu konuda istese de çok iyi olduğu söylene-
mezdi. Beyaz bir gömlek ve elmas taşlı, elma şekeri renginde bir kravatın üzerine siyah şal desenli bir ceket giymişti. Siyah parlak bir pantolonu ve sivri burunlu siyah ayakkabıları kıyafetini tamamlıyordu. Bu hâliyle bana zihinsel sorunları olan biri gibi göründü.

“Çağrılarını ne zamandan beri dinliyorsun?”

“Theophilus ile çalışmaya başlayınca daha önce erişimim olmayan teknolojilere ve yöntemlere eriştim. Hal’in evi ve iş yeri yakınındaki bütün çağrılarını dinliyorum, onu aradığın için teşekkür ederim.”

“Doğrudan hatta girdiğini sanmıyorum,” dedim. Kontrolü ele almak için ucuz bir numaraydı. Kanımı paylaştıktan sonra kanım sayesinde izimi süremediği için mutluydum -hizmetleri karşılığında kanımdan içerdi ve sanırım Flagstaffta onun kanından birazını içmiştim, Selanik’te birden karşımıza çıktığında kan bağıyla iz sürmesinden kokmuştum. Granuaile’i büyüyle izlemeleri veya çağrılarının dinlenmesi de sinir bozucuydu ama en azından bunların önlemleri vardı. Oysa kanımı geri alamazdım. “Şimdi dışarı çık. Burada romantik bir gece geçiriyoruz ve kravatın her şeyi berbat ediyor.”

“Konuşmanız bana üremeyle ilgili olmaktan çok bayağı ve hayatta kalmakla ilgiliymiş gibi geldi.”

“Üremekten bahseden kim? Kaçırдыңın nokta, burada hoş karşılanmıyor olman.”

Granuaile, “Kara elfler nerede?” diye sordu. “Mutfakta mı?”

Leif, “Kara elf yok,” diye cevap verdi. “Ama diğer vampirler birazdan gelir.”

Granuaile’e, “Lütfen Oberon’u uyandır ve buraya getir,” dedim. Bakışlarımı Leif’in üzerinden ayırmadım. “Biz konuşurken sen gözünü dört aç.” Leif söyleyeceklerini söylemeden bir yere gitmezdi. “Ne söylemeye geldiysen söyle.”

Granuaile’in zihinsel çağrısına Oberon’un huysuz cevabı geldi. *Tamam, geliyorum.*

Leif yanımdaki boş sandalyeyi işaret etti. “Sana katılabilir miyim?”

“Hayır, şuraya.” Yanımdaki boş masayı işaret ettim.

“Pekâlâ,” dedi. Oturur oturmaz garson içecek bir şey isteyip istemediğini sormaya geldi. Leif adamı bir bakışla büyüledi. “Benim burada olduğumu unut, beni umursama,” dedi. Garson arkasına döndü ve başını iki yana salladı, muhtemelen ne yaptığını merak etti, sonra cevaplar mutfaktaymış gibi yön değiştirdi.

Oberon kimseye görünmeden yanımıza geldi ve Granuaile’in sandalyesinin altına girdi.

Vay canına, bu Leif, dedi. Bu adamı sevmiyoruz, değil mi? Havlamam gerekiyor mu?

Cevabı Granuaile verirken ben de eski avukatımla ilgilendim. “Neden buradasın?”

“Bana bir görev verildi ama bu görevi yapmaya niyetim yok. Kendi çıkarlarıma uygun değil, her ne kadar Theophilus bana bu görevi tamamlarsam kişisel kazanç sağlayacağımı söylemiş olsa da.”

“O görev tam olarak nedir? Bizi öldürmek mi?”

“Hemen hemen. Kanalda yüzmenize engel olmak veya kanalı geçmenizi geciktirmek. Bu yüzden size hemen gitmenizi tavsiye edeceğim.”

“Benim için sorun değil,” dedim. Kalkar gibi yaptım. Leif soluk elini bana doğru uzattı.

“Saçmalama. Önce yemeğinizi yiyin. O kadar da acil bir durum söz konusu değil ve tartışmamız gereken başka şeyler de var.”

“Almanya’da bıraktığın not gibi mi?”

“Almana sevindim. Keskin nişancılardan birini öldürdüğünü duydum.”

“Bir taneden fazla mıydılar?”

“Beş taneydiler. Senin öldürdüğün çemberin kenarındaydı. Notu bulduğun yerde yoluna devam etseydin çapraz ateşte kalacaktın.”

Keskin nişancıyı gerçekte kimin öldürdüğünü söylemeye gerek görmedim. “Bu kimin fikriydi? Ve orada olmaları gerektiğini nereden biliyorlardı?”

“İkinci sorunun cevabını sanırım sen benden daha iyi biliyorsun. Genç Druid’imizi Tír na nÓg’da izleyen biri var.” Parmağıyla Granuaile’i işaret etti.

“Kim olduğunu biliyor musun?”

“Hayır. Theophilus’un ağzı sıkıdır. Tek bildiğim, düzenli olarak geleceğin veya nerede olduğunla ilgili bilgi aldığı. Güneş batarken bu akşam Calais’de olacağını duyduk ve hemen yolunu kesmeye gittik. Benim yerel vampirleri organize edip kaçışına engel olmam gerekiyordu. Neyse ki, sen izlenmesi zor birisin. Tılsımın eylemlerinin önceden tahmin edilmesine engel oluyor ve başarılı olup olamayacaklarını hiçbir zaman bilmiyorlar.”

Garson bizim siparişlerimizi getirdi ve masaya yerleştirmeye başladı. Adama teşekkür ettik, Leif’e hiç bakmadan uzaklaştı.

“Theophilus şimdi nerede?”

Leif omzunu silkti. “Sürekli hareket hâlinde, benim gibi, ama sanırım şimdi İtalya’da bir yerde.”

“Güzel.”

Leif bir kaşını havaya kaldırdı. “Öyle mi?”

“Evet,” dedim. Belki de porsukağacı adamlar onu bulup Druidler’in intikamını alırdı. Leif’in Roma’da yaşananlarla ilgili bir şey söyleyip söylemeyeceğini merak ettim ama konuyu ben açmak istemiyordum. “Keskin nişancı göndermek onun fikri miydi?”

“Hayır, ama kabul etti. Fikir beni endişelendiren müttefiklerinden birinden geldi. Werner Drasche isminde bir Avusturyalı. Yakın zamanda onunla talihsiz bir biçimde karşılaşmış olabilirsiniz. Kiralık katillere nakit para verdi ve bu tarz aktivitelere devam edebilir. Seni indirmek konusunda modern askeri güçlerin daha başarılı olacağını düşünüyor.”

Bu konuda haklıydı. Granuaile bunu duyunca sessizce köpürdü, Herr Drasche’ye acımaya başladım. Muhtemelen intikam listesine girmişti. “Enteresan,” dedim. “Neden yakın zamanda karşılaşmış olabileceğimizi söyledin?”

“Theophilus onu bana verdiği bilgilerle buraya gönderdi. Kısacası bu akşam Calais’de olabileceğini söyledi. Muhtemelen şimdi seni arıyor, Hal’in konuşmasıyla ilgili bir çalışandan haber almasaydım ben de arıyor olacaktım.”

Granuaile, “Çalışan?” diye sordu. “Kimden bahsediyorsun?”

Leif, “Kontratlı bir eleman,” dedi. Bu açıklama daha iyi değildi.

“Bu adam beni neden endişelendirsin? Bir vampir mi?”

Leif başını iki yana salladı. “Hayır. Bir insan, ya da en azından eskiden öyleydi. Onun bağlarını çözemezsin. Onu dezavantajları olmayan bir vampir olarak düşünebilirsin. Ölü değil,

gün ışığında gezebiliyor, tahta kazıklar onun için bir şey ifade etmiyor. Fakat yine de bizim sahip olduğumuz avantajların bir kısmına sahip. Süper güç, uzun yaşam, sıra dışı iyileşme yetenekleri, hislerini gizleyebilme.”

“Vampir değilse ne?”

“Ben de tam olarak emin değildim. Belki de delilikten doğan bir ucubedir. Onunla yakın zamanda tanıştım ve araştırmalarım henüz bir sonuç vermedi. Ama bana sorarsan eski bir yaşamemici olduğunu söyleyebilirim.”

“Eski bir yaşamemici mi?”

Leif yüzünü buruşturdu. “Dramatik olmayı seviyor. Ve kravatları.”

“Ah.” Çenemle boynunu işaret ettim. “Öyleyse, boynundaki onun fikri miydi?”

“Kişisel zevklerimi etkilediğini düşünmesini istedim, böylece bunu bir iltifat olarak algılayabilir. Ama kravatların çekici olduğunu düşünen ben değilim.”

“Çok rahatladım. Bu Herr Drasche ne yapıyor? Kurbanlarına yapışıp onların yaşam gücünü mü emiyor?”

“Fiziksel olarak bir şey yapmıyor. Bunu uzaktan yapabiliyor. Gizemli bir güç.”

Kaşlarımı çattım. “Ne kadar uzaktan?”

“Tam bir şey söyleyemem ama görmesi yeterli. Sri Lanka’da saklanıp Şeyseller’deki kurbanını öldüremez. Ama bu restoranın girişinde durup siz burada otururken sizin yaşam güçlerinizi emebilir. Biraz senden, biraz Granuaile’den, biraz da herkes-

ten.” Elini havada sallayıp bütün restoranı ima etti. “Bir şey hissetmezsiniz, sadece hafif bir yorgunluk. Kusursuz bir parazit. Diğerlerinin enerjisiyle besleniyor ve yemek yemesi gerekmiyor. Sadece suya gereksinimi var.”

“Öyleyse, gücü azar azar mı emebiliyor?”

“Ah, hayır, insanları tamamen de emebilir. Fakat bunu gerekmedikçe yapmıyor. Düşünsene Atticus: Gündüz gezebiliyor ve herkesten birer örnek alabiliyorsun. Nereye gidersen git beslenebiliyor ve genç kalabiliyorsun.”

“Bu güç sadece insanlar üzerinde mi işe yarıyor?”

“Hayır, bitkiler ve hayvanlar da işe yarıyor. İsterse dünyanın sonuna kadar yaşar ve etrafına çok fazla zararı dokunmaz. Ama doğüstü güce ihtiyacı olursa buna da anında erişebilir. Etrafındaki her şeyin enerjisini emerek güçlenebilir.”

“Tanrım, ne yaratık ama.” Yeterli zamanı olursa bir elementali bile emebilirdi.

“Kesinlikle. Garip kozmetik kararları dışında bir yaratığa benzemiyor. Aslında, bir züppe olduğu bile söylenebilir.”

Burnumdan soludum. “Artık kimse kimseye züppe demiyor, Leif. Artık onlara rezil herifler diyoruz.”

“Öyle mi?”

“Kesinlikle. Merak ediyor olabilirsin ama sen de bir züppe gibi giyinmişsin.”

“Çok yazık! Sanırım en masum hatam.”

Söylediği en doğru sözdü. İhaneti için Leif’i hiçbir zaman affetmeyecektim ama adamlarla eski zamanlardaki gibi sohbet

etmeye başlamıştım. Tabağıma baktım ve yemeğime dokunmadığımı fark ettim. Granuaile için de aynısı geçerliydi ve o da aynı şeyi düşündü.

Leif bakışlarımızı fark etti. “Lütfen, yiyin.”

Balık artık gözüme çok lezzetli görünmüyordu ve aç değildim. “İştahım kaçtı.”

Granuaile, “Benimki de,” dedi.

Oberon konuştu. *Çok yazık! Neyse ki, benim iştahım yerinde.* Granuaile bir çatal ile balığı tabaktan alıp sağındaki boşluğa doğru uzattı. Birkaç saniye sonra balık çataldan kayboldu.

Granuaile, “Yaşamemici olduğuna emin misin?” diye sordu.

Leif yüzünü buruşturdu. “Emin değilim. Bildiklerimi kendisinden öğrendim ve şüpheli şeyler. Ama söylediklerine inacak olursak bir simya kazasıymış. On altıncı yüzyılda felsefe taşını arayanların ürünüymüş. Tabii ki deneyin başarılı olduğu söylenebilir ama kendisini yaratan simyacınnın bütün enerjisini emmiş. Eşsiz bir yaratık, sanırım bu bile bir teselli, ondan başkası yok. Endişe verici olan ise Theophilus’un güvenini kazanmış olması.”

Leif bunları biz-onlar tarzında anlatıyordu, aslında onlardan biriydi. Bu doğru olmasa bile bizim tarafımızda olmadığı kesindi.

“Hah. Bu nasıl oldu?”

“Bilmiyorum. İkisi de bana güvenmiyor. Herr Drasche’nin senin peşine neden düştüğünü ve seni neden öldürmek istediğini de bilmiyorum. Druidler’e geçmişten bir garezi olamaz

çünkü senin dışında bütün Druidler öldükten sonra doğdu ve varlığını yakın zamanda öğrendi. Ama bir sadakat konusu olabilir. Theophilus ile ilişkisinin derin kökleri var.”

Granuaile, “Apaçık ortada olana ne dersin?” diye sordu. “Âşığı olmasın?”

Leif gözlerini kırpıştırdı. “Ah. Pekâlâ. Bunu düşünmemiştim. Belki.”

“Aha!” Yüzü zafer kazanmış gibi aydınlanan Granuaile, Leif’i işaret etti. “Demek ki vampirlerin topları varmış! Seni Selanik’te gördüğümünden beri bunu merak ediyorum.”

Leif suratına bir tokat yemiş gibi irkildi. “Öyle mi?”

Sırıttım çünkü neyin geleceğini biliyordum. Leif’in, vampir biyolojisiyle ilgili takıntısı vardı ve bu konuyu tartışmazdı. Granuaile biraz daha üzerine giderse Leif mekânı terk edebilirdi.

Granuaile, “Evet,” dedi. Saldırıya devam etti. “Demek istediğim, siz aslında hayata döndürülmüş ölü dokusunuz, avlanıp kanı enerjiye dönüştürüyorsanız insan vücudunuzun sistemleri neden çalışsın? Demek istediğim, aşağıda tabii ki bir torba var ama gecelik kan ihtiyacınızı karşılamanıza yardımcı olmayacaksa neden bebek yapmaya yardımcı olsun ve testosteron üretsinsin? Ama Theophilus ceset aşkını Werner ile paylaşıyorsa sanırım bu konuda yanıldım, değil mi? Konuyu ne güzel özetledim. Hey! Nereye gidiyorsun?”

Leif, “Özür dilerim,” dedi. Restoranın çıkışına doğru yürüdü. Hemen yarı yolu geçti.

Bir kahkaha attım. “Dışarı çıkmasını söyledim ama beni umursamadı, sonra sen toplarından bahsettin ve kendini dışarıya attı. İyi iş çıkarttın.” Yumruğumu havaya kaldırdım.

“Teşekkürler. Umarım çok erken saldırmamışımdır.”

“Ah. Ama sorumuzun cevabını hiçbir zaman alamadık, değil mi?” Vampirler hakkındaki gerçeği hiçbir zaman öğrenemeyeceğimi düşünüyordum.

“Evet ama buradan çıkmak için bir sebebimiz oldu. Dışarıda pusuya düşmek istemiyorum ve bir yaşamemici ile karşılaşmaya hiç niyetim yok.”

“Benim de yok ama dışarıya henüz çıkamayız. Yemediğimiz bu güzel yiyeceklerin parasını ödeyemem.”

Tabağını yalamama izin verirsen ben yiyebilirim.

Granuaile, “Seni besleyeceğiz, Oberon, ama küçük porsiyonlarla,” dedi.

Garson her şeyden memnun olup olmadığımıza bakmaya geldi ve balığıma dokunmadığımı gördü.

“Très délicieux,” dedim. Ortadan kayboldu ve yerini siyah bereli, aşırı agresif görünümlü iri yarı bir adam aldı. Uzun favorileri sanki yüzünden üzerime atlayacak ve benimkini işgal edecekti.”

“Monsenyör O’Sullivan?” diye kükredi.

“Oui.”

Elini cebine soktu ve bir sürü avro çıkarttı. Masaya attı ve favorileri bir hava saldırısına başlamadan arkasına döndü. Sanırım yerel sürünün bana karşı tavrı belliydi.

“Hımmm,” dedim. “Sessiz.”

Granuaile, “Soğuk,” dedi.

Ya da karnı aç.

“Ayrıca, gitmek için acelesi vardı. Bu, bir şey ima ediyor olabilir. Gidelim.”

“Evet, haydi.”

Ama... yiyecekler!

Granuaile köpeğimi küçük porsiyonlarıyla besleyeceği sözünü unuttu ve Oberon’un ne varsa yemesi için tabağı kenarda bir yere koydu. Masaya biraz para bıraktım ve Oberon bu arada balığı mideye indirdi.

Kamouflajlı silahlarımızı ve kemerlerimizi alıp dışarıya çıktık, Oberon balığımı yemediğim için beni azarladı. *Iowa’da onu bile bulamayan yavru köpekler var, dedi. Ama ben onlar için de bir şeyler yedim.* Aslında Oberon ile birlikte yas tutuyordum çünkü akşam yemeği istediğim gibi gitmemişti. Konuşkan bir erkek olup Granuaile’e hislerimi ifade etmeyi arzuluyordum. En azından homurdanmanın ötesine geçecek şekilde evrimleştiğimi göstermek istiyordum ama mevcut durumda bu şansım kalmamıştı. Umarım yakın zamanda olurdu.

Dover Boğazı -ya da Fransızların deyimiyle Pas-de-Calais- karanlıkta bizi çağırıyordu. Morrigan diğer tarafa geçebilirsek Herne Ormanı’nın kurtuluşumuz olduğunu söylemişti. Kanalı geçerken savunmasız olacaktık ve Oberon’un bu kadar uzun bir mesafeyi yardım almadan yüzebileceğini hiç sanmıyordum.

Soğuk suyun içine girdik ve Granuaile asasını bana verip kıyafetlerini çıkarttı. Bana bir öpücük verdikten sonra -gerçekten kaçamak bir öpücüktü- bir deniz aslanına dönüştü.

Gece görüşümü açtım. “Pekâlâ, bakalım neler yapabileceğiz. Ne olursa olsun senin işini zorlaştıracak. Vücudun boyunca bir şey bağlarsak yüzme hareketlerine engel olabilir. Sanırım omuz kayışı mantığıyla bir şey ayarlamalıyız.”

Ben kemerleri ayarlarken Oberon’dan silahlarımıza bakmasını istedim. Silahları suda kaybetmek istemiyordum.

İki kemeri diyagonal olarak bir taraftaki yüzgecin altından diğerinin üzerinden geçirdim ve bir X oluşturdum. Arkasında kayışları bağladım ve sırt üstü dönmesini istedim. Dediğimi yaptı ve bana karnını gösterdi. Scáthmhaide’ı Oberon’dan aldım ve X’in tepesine çapraz olarak yerleştirdim, yüzgeçlerinin hemen üzerindeydi. Umarım bu kısmı boynu veya kuyruğu gibi eğilip bükülmezdi. Kemerlerin birbirine değdiği noktada asayı deriye bağladım, böylece kayıp gitme ihtimalini ortadan kaldırdım. Creidhne’nin işçiliğine ve Flidais’in zekâsına tekrar hayran kaldım: Scáthmhaide’in süslemeleri oymaydı ve benim soğuk auramdan etkilenmiyordu. Fragarach’ın böyle olup olmadığını bilmiyordum ama ben kılıcı güçlü yapan büyüleri bozarım diye bıçak kısmına çıplak elle dokunmuyordum. “Bir dene,” dedim. “Rahat yüzebiliyor musun?”

Ağır vücudunu beceriksizce derine itti ve asayı sırtında taşıyarak dalgaların arasına aldı. Bir dakika boyunca gözden kayboldu ama sonra tam önümde sudan çıkıp beni ıslattı.

“Çok komik,” dedim. Granuaile bir kahkaha attı ama deniz aslanı olarak çıkarttığı ses bir garipti. Ben de güldüm ve gerginliğimiz biraz azaldı.

“Pekâlâ, Fragarach’ı da ekleyelim ve ne olacağına bakalım,” dedim. Silahım bir deniz yolculuğuna tam olarak hazır değildi ama ayağımızı toprağa tekrar basarsak Goibhniu’dan kılıcımla ilgilenmesini isteyecektim. Ya da demir elementali Ferris’ten silahımın sorunlu yerleriyle ilgilenmesini ve paslanmaya engel olmasını isteyebilirdim.

Ben Fragarach ile ilgilenirken Oberon kulaklarını havaya kaldırdı ve güneye baktı. *Biri geliyor, Atticus. Silahını bırakmak istemeyebilirsin.*

Bakışlarını takip ettim ve yaklaşan silüeti gördüm. Büyülü görüşümü açtım ve yeşil-turuncu karışımı bulanık bir aurası olduğunu gördüm. Büyülü bir yaratık olduğu kesindi ama beyazları çok fazla olmadığı için tanrı olamazdı.

“Sen burada kal,” dedim. “Gitmeye hazır ol.”

Granuaile kaçıp yüzüp yüzmediğini görelim diyor.

Adamın kıyafetlerine baktım ve doğal malzemelerden yapıldığını gördüm. Yün ve ipek. “Gerek yok, bununla ben ilgilenirim.”

Sahile doğru yürürken ceketinin arkasıyla kumlar arasında bir bağ kurdum ama bağa enerji vermedim. Tamamlanmayı bekler vaziyette bıraktım.

Büyülü görüşümü kapatıp adamı inceledim. Ay ışığı ile Calais’nin ışığı ortamı yeterince aydınlatıyor ve gece görüşü

eksikleri tamamlıyordu. Leif'in giydiğine benzer bileklere kadar çıkan botları vardı, burun kısmı fazla sivriydi. Sahilde giyilecek türden değildi. Gri takımının içine gri bir yelek giymiş ve çarpıcı turuncu renkte bir kravat takmıştı. Kravat kendinden tiksiniyor olmalıydı.

Bu adam Werner Drasche'den başkası olamazdı. Leif haklıydı, züppe gibi giyinmişti. Ama belki de kravatıyla insanların dikkatini yüzünden almaya çalışıyordu. Yanaklarında simya sembollerinin dövmeleri vardı, astroloji çağrıştıran ama aslında elemental büyüyle ilgili işaretlerdi. Burnu veya ağzı üzerinden geçmiyor ama alnından devam ederek tıraşlanmış kafasına çıkıyorlardı. Yakından bakmama gerek yoktu ama gelişigüzel bir konfigürasyon olmadığı kesindi; bunlar birer denklemdi. Formüldü. Yaşam elementleri ile bağı vardı, tıpkı benim toprakla bağım olduğu gibi. Leif onun 'garip kozmetik zevkleri' olduğunu söylemiş, ya adamı hafife almış ya da neyi temsil ettiklerini anlamamıştı. Muhtemelen ikincisiydi. Bir vampirin simya bilmesi gerekmiyordu.

Kendimi tanıtmaya gerek görmedim. Aramızda yirmi metre kalınca, "Beni neden arıyorsun?" diye sordum.

Almanca cevap verdi. "Manche Leute muss man einfach umbringen," dedi. Elini ceketinin içine soktu ve omuz askısından bir *Glock 20* çıkarttı. Bağa enerji verdim ve geriye çekilirken dengesini sağlamaya çalışmasını seyrettim. Ceketini kumrlara yapıştı, silahı hâlâ elindeydi ama yattığı yerden bana nişan alması mümkün değildi.

Ben soğuk tavırlarına biraz şaşırılmıştım, beni öldüreceğini söyleyip silahını çekmişti.

Leif doğruyu söylüyorsa keskin nişancıları peşime salan bu adamdı. Bu doğru olsun veya olmasın az önce de beni öldürmeye çalışmıştı. Ve şimdi yine farklı bir biçimde elinden geleni yapıyordu. Kel kafasını kumlardan kaldırdı ve dişlerini gösterdi, beni emmeye çalıştı. Soğuk demir aurama bir şey çarptı, tılsımım göğsümden çekilir gibi oldu.

Sabrım tükendi. Theophilus hakkında daha fazla şey öğrenmek için Herr Drasche ile sohbet etmeye çalışmıştım, bizi üçüncü kez öl-veya-öldür seçimiyle baş başa bırakıyordu. Fragarach'ı çıkarttım, kafasını kesmek için öne atıldım ama aklıma birden bir şey geldi. Bıçağı sağ koluna indirdim, bilekle dirseğin ortasını kestim. Kesilen kolundan etrafa kanlar saçıldı.

Fragarach'ı kınına sokarken, "Manchen Leuten muss man einfach ihre Hände abhacken," dedim. Adam boğuk bir çılgılık attı. Uzanıp kesik kolunu yerden aldım. Beni gördüğünden emin olacak şekilde *Glock*'u elinden alıp okyanusa fırlattım. Çok basit olmuştu, omzumu silktim ve kolunu da denize fırlattım.

Werner bunu görünce kükremesi hayvani bir tona büründü ve dövmelemlerim sayesinde topraktan güç çektiğini fark ettim. Kumdaki mikroorganizmalar, böcekler veya küçük sebzeleri emiyordu çünkü beni emmesi mümkün değildi. Fragarach'ı adama doğru uzatıp "Buna bir son ver yoksa diğer elini de kaybedersin," dedim. Durdu, dişlerini sıkarak derin derin ne-

fes aldı ama kesikten kan fışkırmıyordu. Gözlerinde garip bir turunculuk vardı.

Almanca, “Madem silahsız kaldın,” dedim. “Merak ediyorum. Beni öldürmek istiyorsun ama benim neler yapabileceğim hakkında çok fazla şey bilmiyorsun. Bu yüzden bilginin kaynağını merak ediyorum. Sana yeteneklerimi anlatırken kritik bazı noktalara değinmemişler, belki de diğer konularda da sana çok dürüst davranmamışlardır. Şimdi, varlığından otuz dakika önce haberdar oldum. Bu bilgiyi bana Leif Helgarson diye bir vampir iletti.”

Werner Drasche yaratıcı küfürler etti. Gülümsedim.

“Ah, evet. İkimizle de oynuyor, sen ve ben. Leif, seni peşime saldığını öğrenmeden seni öldüreceğimi düşünüyordu. Sen olmazsan Theophilus’a daha yakın olacağı konusunda haklı mıyım?”

Yaşamemici başıyla onayladı.

“Benim güvenimi kazanmak için geleceğini söyledi. Ama Leif Helgarson’un kendi çıkarlarından başkasına hizmet etmediğini biliyorum. Sana verdiği bilgiler aslında onun işine yarıyordu. Aynı şey yaptıkları için de geçerli. Şimdi aynı dersi sen de acı verici bir biçimde öğrendin.” Kesik kolunu işaret ettim. “Belki de daha fazla yaralanmadan veya kan kaybetmeden birbirimizi rahat bırakabiliriz. Elini bile bulabilirim. Bunu yaparsam yerine takıp yarayı iyileştirebilir misin?”

Drasche başıyla onayladı. “Bunu daha önce de yaptım.”

“İkimizi de kukla gibi kullandıkları için sana centilmence bir teklif yapacağım. Öncelikle, geçmişteki günahlarımız için

birbirimizi bağışlayalım. Ayrıca, yeniden tek parça olman için sana kolunu vereceğim. Sonrasında, bir daha birbirimizi rahatsız etmeyecek veya başkalarıyla birbirimize zarar vermek için işbirliği yapmayacağız. Barış içinde yaşayalım. Anlaştık mı?”

Werner Drasche'nin teklifimi uzun uzun düşünecek zamanı yoktu.

“Anlaştık,” dedi. “Ama Theophilus adına konuşamam, kendi adıma konuşabilirim.”

“Anlaştık,” dedim. “Ona olan sadakatine hayranım ama şimdi Leif Helgarson'un Theophilus için benden daha tehlikeli olduğunu anlamışsındır. Ve senin için de öyle. Bizim husumetimiz buraya kadarmış, seninle orta noktayı bulduğumuza memnunum.”

Atticus, her şey yolunda mı?

Evet. Bir yanlış anlaşılma. Gidip adamın elini bulabilir misin?

Benzeri benzere bağlamak -deriyi deriye- kolaydı, Drasche'nin sağ eliyle sol eli arasındaki bağı canlandırdım. Bağımlı dalgaların arasında bir hedef buldu ve sağ el, üzerinde bir yengeç ile sudan çıktı. Drasche iyi olduğunu işaret edince bağı çözdüm ve yengeci elinin üzerinden aldım.

“İşte bu kadar,” dedim. “Sana erkek sözü veriyorum. Şimdi senden uzaklaşmak için bana biraz zaman ver, sonrasında kumla bağımlıyı çözeceğim. Umarım bir daha karşılaşsak farklı şartlar altında olur ve bir şeyler içeriz. Harmoni seninle olsun.”

Werner Drasche ben giderken bir şey demedi, sadece soğuk bakışlarını üzerime odakladı ve arkamdan baktı. Ben Oberon'un

beklediği yere gittim ve Werner'in ceketindeki bağı çözdüm. Doğruldu ve elini kesik koluna bastırdı. Büyülü spektruma geçtim ve yaşamemen olarak enerji çekişini seyrettim. Kolu beyaz bir ışıkla parıladı. Operasyonu tamamlaması bir dakikadan az sürdü. Elini havaya kaldırıp yakın zamanda bir yengecin akşam yemeği değilmiş gibi parmaklarını kıpırdattı.

Bu biraz ürkütücüydü. Düşündüğümünden, vampirlerden ve kurtadamlardan çok daha hızlı iyileşiyordu. Ve bunu yakındaki yaşam formlarını emerek yapıyordu. Aslında bu adamı burada öldürmem gerekirdi. Ama bu ahlaki yolda ilerleyecek olursam bütün kötü adamları öldürdükten sonra kendimi de öldürmem gerekirdi. Yakın gelecekte belki Werner Drasche'yi öldürmek için başka bir sebebim olacaktı ama bu sebebin Leif Helgarson'dan gelmesini istemiyordum. Adamla ikinci karşılaşmamın bu kadar kolay olacağını sanmıyordum. Fakat bunu şimdi dert edemezdim. Leif'in güç oyunlarına dâhil olmamak çok güzeldi.

Yaşamemen ayağa kalktı ve üstünü silkeledi, beni başıyla selamladıktan sonra Calais'ye doğru döndü. Leif'e sorun çıkaracağını biliyordum, ya da en azından Theophilus'un kulağına zehirli sözler söyleyecekti ama bu bile yeterdi.

Şehirden koşan silüetler Herr Drasche'nin etrafını kuşattı. Göğüsleriyle kafalarındaki kırmızı ışıklardan ve gri auralarından vampir olduklarını anladım. Werner Drasche tarafsız bir figür değildi, düşmanıma merhamet etmiştim. Üç tanesi Drasche'nin yanında kalırken diğerleri bana doğru koştu. Demek ki bu vampirler de benim hakkımda çok şey bilmiyordu.

İki vampirin de bağlarını çok yakınımaya girmeden çözdüm.
Kumda eridiler. Artık ben de tarafsız değildim.

Şimdi gidebilir miyiz? Çünkü sabırsızlanmaya başladım.

*Evet, dostum. Granuaile'in yanına yüzdüm ve Fragarach'ı,
Scáthmhaide'a bağladım, üzerine de bıçakları koydum.
Hüznümüzde boğulacak olsak bile şu işi bitirelim.*

BÖLÜM 18

İlk yüz metre civarı Oberon suyun ne kadar soğuk olduğundan şikâyetçiydi.

Alt tarafım özümle bütünleşti ve bir daha geri dönmeyebilir. Belki de bana bir kartpostal gönderir.

Suda yavaştı ama ben de çok hızlı değildim. Su samurları denizkestanelerini kovalardı ve denizkestaneleri bir nevi sümüklüböcek hızına sahipti. Ama Granuaile'in sırtına bağlı asası çok işe yaradı: Oberon ön bacaklarını üzerine atıp başını suyun üzerinde tuttu ve arka bacaklarını çırttı. Ben de diğer tarafta aynısını yaptım ve birlikte hızlandık. Kimse bize bulaşmazsa, ki bu çok olası değildi, iki saat çok zor olmayacaktı.

Gemilerden kaçmak başlı başına bir işti. Kanal dünyanın en yoğun deniz trafiklerinden birine sahipti. Yollarından çekilerek uzaklarından geçmek zorunda kaldık.

İlk birkaç kilometre boyunca bizi yutmak isteyen dalgalardan başka bir şey görmedik. Dover'ın beyaz tepeleri bir süre

sonra gece görüşümüzde açığa çıktı, büyülü spektrumda beyaz bir büyüye sahiptiler. Birisi üzerlerine büyü yapmıştı ama bu mesafeden nasıl bir şey olduğunu anlayamıyordum. Yarı yolu geçtikten sonra ümitlenmeye başladım. Ve sonrasında denizde bir hareketlilik hissettim.

Altımızda bir şey hareket ediyordu. Kanal yirmi veya otuz kulaç derinliğindeydi. Bir şey suları bulandırıyordu. Büyükçe bir şeydi. Yükseliyordu.

Ben bizi akşam yemeği olarak mideye indirecek sayısız uzantılı korkunç bir yaratık hayal ettim. Benim için krakenler köpekbalıklarından çok daha korkunçtu, gerçi neden öyle olduklarını bilmiyordum. Her sene köpekbalığı saldırılarında ölenler kraken saldırılarında ölenlerden daha fazlaydı ama yine de bir köpekbalığı görmek rahatlatıcı olurdu. Köpekbalığı avlanan bir avcıydı ama kraken, denizcileri mideye indiren uğursuz bir yaratıktı.

Krakenlere duyduğum nefret ve korku mantıklı değildi, çünkü beni mideye indirmekten başka bir niyetleri yoktu. Fakat korku ve mantık birbiriyle iyi geçinen birer dost değildi. Birlikte oturup içmeyeceklerinden emindim. Karadayken korkumu bir kenara bırakıp kimse tarafından sevilmedikleri için krakenlere acıyabiliyordum. Dünyanın kabuğunda sevgisiz sürünmek hoş bir şey değildi. Büyük bir kısmımız sevgisiz bir an bile geçirmemiştik ama sevgisizliğin nasıl bir şey olduğunu tahmin edebilir ve bundan korkardık. İnsanlığın kıyısından çok uzaktaki J. Alfred Prufrock ve diğerlerine acıyabiliyordum. Fakat krakenlere olan empatim sudayken kayboluyordu.

Gece görüşüm birkaç metre öteyi göstermekten başka bir şeye yaramıyordu. Altımızda çok hızlı yüzen bir şey varsa yüzerek kaçacak zamanım olmayacaktı. Oberon da suda çok hızlı değildi.

Büyülü görüş biraz daha iyiydi. Canlıların auralarının kendi ışığı vardı ve güneşten veya aydan ne kadar uzak oldukları bir şeyi değiştirmezdi. Ama deniz yaşayan bir sürü canlıyla doluydu ve derinlere bakarken ışıkları biraz filtreleyip derinlere odaklanmaya çalıştım. Ben zorlanıyorsam Granuaile benden kötü durumda olmalıydı. Neler olduğunu görüyor ama gereksiz duyarları benim kadar kolay filtreleyemiyordu.

Tehdidin ne olduğunu anlayınca neredeyse altıma kaçırıyordum. Bir kraken değildi; yedi büyük deniz yılanıydı, Jörmungandr'ın çocuklarıydı. Çok büyüktüler ve solumuzda yükseliyorlardı. Väinämöinen bana yıllar önce biriyle karşılaştığını anlatmasa ne olduklarını anlamazdım. Bunlar mavi balinaları yemeyi seven zeki ama utangaç yaratıklardı, birileri zorlamasa bizim peşimize düşmezlerdi. Okyanusun derinliklerini tercih eder ve yüzeye ancak meraklarını gidermek için çıkarlardı. Poseidon ve Neptün sevmedikleri bir şeyleri mideye indirmek için doğalarına karşı gelmelerini sağlamış olabilirdi. Normalde bu sulara yüzmezlerdi.

Bilinçleriyle teker teker bağlantı kurup “Zehir!” diye var gücümle bağırdım. Bir tanesi dönüp gitti. Ardından bir diğeri uzaklaştı. Benim iletişim kurmadığım bir tanesi daha kayboldu, sanırım Granuaile de benzer bir şey yapıyordu. Dört tanesi hâlâ

ağızları açık bir biçimde bize doğru yükseliyordu. Bir tanesini daha hakladım ama iki tanesi yanımızda yüzeye çıktı. Fakat sonuncu için -kenarları dişlerle çevrili dipsiz bir kuyu gibi duruyordu- zamanımız yoktu. Ölüm yaklaşırken bir Hamlet anı yaşadım: Meşhur Danimarkalı'nın mezarlıktaki, Koca imparator Sezar ölüp toprak olunca, bir deliği tıkayabilir rüzgâra karşı, sözlerini hatırladım. Bu kadar uzun yaşayıp bunca savaştan sağ çıktuktan sonra yılan boku olacağımı düşündüm.

Devasa bir şey yılanın kafasına sağdan çarptı. Kuzeyden gelmişti ama ben geldiğini görmemiştim çünkü aşağıya bakıyordum. Çarpmanın etkisiyle yön değiştiren yılan bizi iskaladı. Diğer altı yılanla birlikte yüzeye çıktı ve açığa çıkan türbülânsta ceviz kabuğu gibi sallandık. Granuaile veya benim için sorun değildi ama hiçbir şeyden habersiz Oberon hazırlıksız yakalandı.

Atticus! Yardım et! Gökyüzü gitti! Neler oluyor?

Tam bir cevap veremedim çünkü ne olduğunu ben de bilmiyordum. Denizin çalkantısı beni istemediğim yönlere çekiyordu ve karşı koyamıyordum. Oberon'u göremiyordum. Bir an için Granuaile'in bükülerek benden uzaklaştığını gördüm -ya tepemdedi ya da altımda ama emin olamadım- ve sonra etrafımda pullu birer kule gibi yükselen yılanları gördüm. Geriye kalan her şey karanlıktı ve hangi yönün yukarısı olduğunu bilmiyordum. Son yılanı saldıran devasa yaratığı gördüm. Bir köpekbalığıydı ama garip beyaz bir büyü vardı. Yılanlar tekrar suya girince her şey daha da karıştı. Fakat bu sayede yüzeyin hangi tarafta olduğunu anladım.

Nefes alamıyorum! Atticus! Su! Oberon'un paniği bulaşıcıydı ve kendime gelmeye çalıştım. Nerede olduğunu ve köpeğime nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum.

"Yapabiliyorsan Granuaile'i bul," dedim. En iyi ümidi buydu fakat şansı çok fazla değildi. Yılanlar tekrar üzerimize geliyordu; Poseidon ve Neptün peşimizi bırakmayacaktı.

Ah! Bekle—

Neyi beklemem gerektiğini bilmiyordum. Yılanlara "Kaçın!" diye bağırdım, Oberon için etrafı boşaltmak istedim ama bunun bize tek faydası çok kısa süreliğine nefes almak oldu. Ben yılanlara bizi unutmalarını söylerken Olimposlular da bizi yemelerini söylüyordu. Ne zaman birini farklı bir yöne yüzmeye ikna etsem birkaç saniye sonra diğerinin dişlerinin ilgisini çekiyordum. Mantıklı bir şey değildi, ayı tılsımındaki güç azalıyordu. Yakında bu yaratıklarla iletişim kuramayacak ve ölecektim.

Tepemden gelen bir yılanı göremedim ama Granuaile görmüş olmalıydı çünkü yılan tam yanımdan geçerken tüylerimi okşadı, oluşturduğu girdap beni de içine çekti, fırl fırl dönmeye başladım ve yön hissimi yeniden kaybettim. Ciğerlerim yanıyor, havayı içime çekmenin bir seçenek olmadığını bana hatırlatıyordu ama yüzey benim içim tam bir gizemdi.

Atticus, neredesin? Oberon'un yalvarırcasına konuşması içimi titretti.

Bilmiyorum, dostum, üzgünüm. Yılanın girdabından kurtulmayı başardım ve bana yüzeyin nerede olduğunu söyleyecek bir şey aradım.

Parıldayan iki beyaz figür ilgimi çekti. Tanrısal bir ışıktı. Poseidon ve Neptün sakin bir biçimde tepemizde duruyor, kaos organize ediyordu. Işıkları bana yüzeyin nerede olduğunu söyledi ve yükselmeye başladım.

Arkamdan bir şeyin yaklaştığını bana dokunana kadar fark etmedim. Kocaman burnuyla bacaklarımı araladı ve hızla yükseldi. Dokularıma enerji oldu ve sonunda ne olduğunu anladım. Manannan Mac Lir'di, suda bir katil balina formundaydı. Gücünü ve hızını artırabiliyor, aynı zamanda sudan Gaiâ'nın gücünü de çekebiliyordu. Daha önce benim Oberon ve Granuaile ile yaptığım gibi şimdi de Manannan bana dokunarak Gaiâ'nın enerjisini benimle paylaşıyordu. Ayrıca, beni hızla yüzeye çıkartıyordu.

Yedinci yılana çarpıp diğerlerinin dikkatini dağıtan Manannan olmalıydı. Odin, kurabiyeleri ve viskiyi gerçekten hak etmişti.

Yüzeye çıktığımızda gördüğüm yıldızlar en parlak yıldızlardı ve karanlık gözlerimin önünden çekildi. Tatlı ve tuzlu havayı ciğerlerime çektim, sonra Manannan tekrar suya dalınca nefesimi tutmak zorunda kaldım. O kadar hızlıydı ki sırtından kaydım.

Oberon, *seni bulmuş*, dedi. Sesindeki zafer tonu beni rahatlattı.

“Evet ama şimdi beni bıraktı.”

Beni almaya gelecek ve Granuaile de yanında. Kuzeye git, senin yetişmeni bekleyecek. İkimizin de sırtına binmemizi ve endişelenmemeni söyledi. Zeki Kız ile birlikte yılanları meşgul ediyorlar.

Gerçekten de öyleydi. Etrafıma bakınca Jörmungandr'ın döllерinin suda çırpındığını gördüm, her yerde dalgalar vardı. Olimposlular yılanları şiddete davet ederken Druidler yaratıkları sakinleştirmeye çalışıyordu. Bizim yanımızda olmak doğalarına daha uygundu. Morrigan'ın sözlerini hatırladım: Gaia bizi Olimposlulardan daha çok seviyor. Olimposlular yaratıklara hükmedip Gaia'nın büyüsünü kullanıyor olabilirdi ama bizim toprağa bağlı olduğumuz gibi onlar da inananlarına bağlıydı.

Şimdi daha berrak bir biçimde görebildiğim için Jörmungandr'ın dölleri, bana hem korkutucu hem de güzel geldi. Pulları Väinämöinen'in dediği gibi mavi-yeşildi, ay ışığının altında ıslak pulları pırıl pırıldı. Kafalarının tepesindeki beş kemikli çıkıntının arasındaki zarımsı doku hariç her yerleri bu pullarla kaplıydı. Devasa dişler görmedim; ben dişlerinin çok büyük olacağını düşünmüştüm, belki sadece kenarlardakiler iriydi. Ağızlarını dipsiz kuyulara benzetmem doğrudu -gerçekten de öyleydi. Ağızlarının içi ve dilleri pembe veya kırmızı değildi, pullu bir asfalt gibiydi, sanki damarlarında kandan başka bir şey dolaşıyordu. Yağ birikintilerine benzeyen büyük gözleri derin sularda görmelerini sağlıyor ve çenelerinin altında pullara paralel gölgelere benzeyen yüzgeçleri parılıyordu.

Manannan'ın sırt yüzgeci suyun üzerine çıktı, beni bıraktığı yerden biraz uzaktaydı. Yüzgecin kenarında bir köpeğin patilerini gördüm, başını kuyruk tarafına doğru uzatmıştı. Sırtına binip su samuru olarak vücuduna tutunana kadar yanına yüzdüm.

“Tamam, gidelim!” dedim. “Tabii eğer Granuaile de hazırsa.”

Oberon'un zihinsel sesi bir korsanın korkunç bir taklidi gibiydi. *Tabii ki hazır, dostum! Bir kulaç derinde sancak tarafında! Ya da iskele! Hangi yöndeysel! Fark etmez çünkü ben tuzlu bir köpeğim! Hey!*

Oberon'u cesaretlendiririm diye bir şey söylemedim.

Manannan, yılanların kaynayan suyundan uzaklaştı, şimdi Olimposlular ile Druidler'in birbiriyle çelişen komutlarını aldıkları için çaresizce çırpınıyorlardı. On beş saniye boyunca kaçacağımızı düşündüm. Fakat sonra gökyüzünden iki ok indi ve Manannan'ın sırtına saplandı, sırt yüzgecinin hemen arkasında duruyorlardı. Manannan ürperdi ve içgüdüsel olarak suya dalmak istedi ama sonra Oberon'un üzerinde olduğunu hatırladı.

Gözlerimi kısıp geceye baktım, çırpınan yılanların arkasında, yunusların çektiği devasa deniz kabuklarının üstünde iki beyaz form dikiliyordu. Bunlar Poseidon ve Neptün'ün arabalarıydı ama şimdi üzerinde Artemis ve Diana vardı. İyileşmişlerdi ve yeniden peşimizdeydiler. Fakat bu sulara onlar da alışkın değildi. Deniz yılanları rahat durmadığı için su çalkantılıydı ve okları arzu ettikleri şekilde hedefi vuramıyordu. Fakat yine de çok tehlikeliydiler ve daha fazla ok atmalarını istemiyordum. Neyse ki, bize yetişmek için acele ederken seyahat önlemlerini alamamışlardı.

Kabuklar doğaldı. Bir su samuru olarak sırtıtabilseydim sırtı tırdım. Manannan Mac Lir'in enerjisini kullanarak kabukları kanalın dibine bağladım. Avcı tanrıçalar suya düştü ve bize ok atamadı. Bağlı hemen çözdüm çünkü yunuslara zarar vermek

istemiyordum. Fakat bu deniz yılanları suda çırpınırken acıkmış olmalıydı. Granuaile ve Manannan'a, Oberon ile bir mesaj gönderdim: Eski hikâyelerde deniz yılanları bakireleri çok sever.

İki şey aynı anda oldu. Poseidon ve Neptün tanrıçalarının başının dertte olduğunu anladı ve yılanlara komut vermeyi bıraktı. Biz yaratıkları tanrıçaları yemeye cesaretlendirdik.

Oh, çok güzel bir şeydi. Yedisi birden tanrıçaların üzerine atıldı, pullar ve etler birbirine karıştı, hep birlikte dalgaların altında gözden kayboldular. Mmmm! Tanrıça eti! Çok lezzetli!

İkisini de tek bir yılan mı yemişti yoksa farklı sindirim sistemlerine mi gitmişlerdi bilmiyorduk. Fark etmezdi. Yılanlara kaçmalarını söyledik ve kaçtılar, Atlantik'e ve derin sulara yöneldiler. Şimdi Poseidon ve Neptün, tanrıçaları kurtarmak zorundaydı. Eninde sonunda peşimize yeniden düşeceklerdi ama artık İngiltere'ye ulaşmamıza engel olamazlardı. Aptalca olsa da kazandığımızı düşündüm.

BÖLÜM 19

Manannan, beyaz tepelerle limanın batısındaki iskeleler arasındaki sahilde biraz dinlenmek zorunda kaldı. Sırtına saplanan oklar doğal malzemelerden değildi ve onları çıkartmaktan başka çaremiz kalmamıştı. İyileşecek ama sanırım bundan sonra Olimposlulara karşı çok sabırlı olamayacaktı. Oberon ile gönderdiği mesajda bir süre suda kalacağını ve gelişmeleri takip edeceğini söyledi. Manannan'a, Morrigan'ı sormak -Tír na nÓg'da huzur içinde olup olmadığını öğrenmek- istiyordum fakat köpeğim aracılığıyla konuşulabilecek bir şey değildi, bu yüzden ona teşekkür ettik ve vedalaştık. Yüzerek uzaklaşırken sırtındaki delikler kapandı. İnsan formuna geçtim ve Granuaile'in kemelerini çözdüm. Granuaile de insan formuna geçti ve Oberon ile kıyıya çıktı. Oberon silkindi ve tüylerindeki tuzlu suyu üzerimize sıçrattı.

“Pekâlâ, bu boyuttan gidelim ve Olimposlulara dersini verelim,” dedim. “Bu yakınlarda Tír na nÓg'a bağlı ağaçlar olması gerek.”

Kamufleajlı olarak şehrin kıyısından geçtik. Askeri Yol ve Folkestone Yolu'nu geride bırakıp Elms Wood'a girdik. Bu insan eli değmemiş orman, yüzlerce yıldır çiftlikler arasında sınır görevi görüyordu. Ellerimizi ağaçlardan birinin gövdesine koyduk ve Fae boyutunu aradık. Orada değildi.

Granuaile, "Hayır, burası da mı?" diye sordu. Hayal kırıklığıyla ağaca bir tokat attı. "Hep bizden bir adım ileride olmayı nasıl başarıyorlar?"

"Bir süredir nereye gittiğimizi biliyorlardı," dedim. "Lanet olsun."

"Öyleyse buradaki ormanları da mı etkilediler?"

"Evet."

Şimdi ne yapacağız? Birilerini mi dövsek?

"Kent'e gideceğiz. Orada korumadıkları bir Eski Yol olabilir. Korunuyorsa yolumuza devam eder ve Windsor'a doğru devam etmeden biraz dinleniriz. Oraya gün doğmadan ulaşmamız mümkün değil ve bence mümkünse oraya gece girmemiz gerek."

Avrupa'daki prosedürü uygulayarak ben geyik formuna geçtim ve görünür kaldım. Granuaile ve Oberon da gizlenerek beni takip etti. İngiltere'de koşmak benim için bir nostaljiydi, hayatımın farklı dönemlerinde burada vakit geçirmiştım ama kırsal kesim, görmeyeli çok gelişmişti. Eskiden daha çok Eski Yol vardı ama bir kısmı bu gelişim sürecinde yok edilmişti. Yakın zamana kadar ağaçlarla boyut değiştirmek çok kolay olduğu için yeni yollar inşa etmek kimsenin aklına gelmemiştir.

Yine de, gece bile olsa, İngiltere'nin kırsal kesiminde koşmak rahatlatıcıydı. Oberon bir süre sonra uyuyan koyunlar gördü ve yanlarına gitmesine izin vermem için bana yalvardı.

Haydi, Atticus. Yeterince yün alabilirsek bana arkasında büyük bir O olan bir süveter yaparsın. Köpek parkında ve diğer yerlerde giyerim.

“Kimseyi uyandırmak istemiyoruz, Oberon, buna koyunlar da dâhil. Ve alçakça koyun tüylerini dişlemek istemezsin. Çok utanç verici olur.”

Ama çok tüylüler! Ben cevap vermeyince Granuaile'e döndü. Zeki kız, bir şeyler yapsana! Şuraya gidip biraz havlarım, uyanırlar ve garip İngiliz aksanlarıyla melerler, sonra gideriz. İki yıl bile sürmez! Biraz duraksadıktan sonra, dakika, yıl, ne demek istediğimi anlamış olmalısınız, dedi.

“Oberon, çok uzun süredir eğlenemediğimizi biliyorum ama bunu güzel bir biçimde telafi edeceğim.” Zayıflığımı fark eden köpeğim pazarlığa başladı.

Tarçın renginde tüyleri olan Hindistancevizi isminde bir fino istiyorum! Ve çılgın bir köpek olmalı. Yangın musluklarına havlayan ve postacıların üzerine işeyen türden.

“O kadar belirgin özelliklere sahip birini bulabilir miyim bilmiyorum ama dediğim gibi bunu telafi edeceğim.”

Kent'in ormanları İngiltere'nin bazı yerlerine göre daha iyi korunmuştu. Çiftliklerle çayırların arasında çitler göze çarpıyordu. Yedimeşeler'in batısındaki Mill Bank Wood denen yerde Windsor yolu üzerindeki tek Eski Yol vardı. Dökülmüş yaprak-

ların altındaki bir kaya Tír na nÓg'daki Lugh Lhámhfhada'ya adanmış bir oyuğu gizliyordu. Dikkatlice yaklaşırken Fae veya yaratıklar veya insan askerler tarafından korunuyor olmasını bekledik. Bunların hiçbirini görmedik ama daha yakına girince kayanın parçalanıp oyuğun toprakla dolduğunu gördük. Böylece Tír na nÓg'a geçidi yok etmişlerdi. Şansımıza küfredecek cesareti bulamadım. Şans zaten yanımızda değildi, bize karşı her şey düşünülerek kusursuz bir plan yapılmıştı.

Yolumuza devam ettik ama Granuaile veya Oberon'a nereye veya neden gittiğimizi söylemedim. Belki de bu sayede yerimizi belirleyemezlerdi. Dört veya beş kilometre batıda, Fransız Sokağı Mezarlığı'nın arkasında, Long Wood uyuyacak ve gizlenecek bir yer anlamına geliyordu. İsmiyle ilgili bir espri bile yapacak hâlim yoktu, çok yorgundum. İçerisi rutubetliydi ve yakın zamandaki yağmurdan sonra kokuşmuştu ama şimdilik güvendedeydik.

İnsan formuna geçtim. "Bugünlük burada dinlenelim," dedim. Günün doğmasına bir saat vardı.

Granuaile de normale döndü. "Buna vaktimiz var mı?"

Omzumu silktim. "Sanırım biraz var. Tanrıçalar yeni vücutlarını ve savaş arabalarını almıştır ama önce Dover sahilinde izimizi sürmek zorundalar. Sona yaklaşıyoruz ve onlar dinçken biz yorgun olamayız. Sen Oberon ile uyu, ben bir süre nöbet tutarım, sonra seni uyandırır ben yatarım."

Granuaile yanıma geldi ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Hiç itirazım olmaz, çok yorgunum," dedi. Yere uzandı ve

Oberon'a sarıldı. Birkaç dakika sonra ikisi de uykuya daldı ve ben nasıl hayatta kalacağımızı düşünmeye başladım.

Olimposlularla sorunlarımızı çözecek bile birinci önceliğimiz Tír na nÓg'daki gizemdi. Granuaile'in yerini kim belirliyorsa kara elfleri ve vampirleri peşimize salan kişiydi.

Garip olan ise bizim için en güvenli yerin Tír na nÓg olmasıydı. Oraya vampirler veya kara elfler giremezdi. Eski Yollar'ı kullanarak onları içeri sokup gizlemek başka bir şeydi. Lord Kabasakal gibi korucuları kontrol eden biri için çok zor değildi ama onları uzun süre Tír na nÓg'da tutmak dikkat çeker, bu yüzden türlü alarmların çalmasına ve sorulara maruz kalırdı. Geriye kalan son tehdit konusunda ise -Fae- belirgin bir avantajım vardı.

Granuaile ve Oberon'u emanet edecek güvenli bir yer bulsam Midhir veya Lord Kabasakal'ı hazırlıksız yakalayabilirdim. Bu işin arkasında onlar varsa Granuaile'in yanında kalacağımı düşünecek ve benim geldiğimi göremeyeceklerdi.

Gün ortasına kadar uyumalarına izin verdikten sonra Granuaile'i uyandırdım.

"Buna ihtiyacım vardı," dedi. Gerindi. Beni baştan çıkartmaya çalışır gibiydi. "Teşekkürler."

Kalktı. O kalkınca Oberon da hafifçe kıpırdandı. Zavallı köpeğim.

"Bir şey değil. Birkaç saat sonra beni uyandır. Giyecek bir şeyler bulmak zorundayız." Oberon'un yanına uzandım ve yorgunluğumla savaşmayı bıraktım.

BÖLÜM 20

Sağ bacağıma garip bir titreme girdi ve kaburgalarım da titreşti, ardından titreşimler dövmelerime yayıldı. Şaşırarak uyandım ve Granuaile hazırlıksız yakalanınca havaya sıçradı.

“Ah! Bu da neyin nesiydi?” diye sordu. Bir cevap alacakmış gibi kolundaki dövmelere baktı. Kaşlarını çatıp bana döndü ve uyanık olduğumu gördü. “Sen de hissettin mi?”

Oberon uyandı ve esnedi. *Neyi?*

“Evet, hissettim.”

Neler oluyor? Üzerimizden İngiliz holiganları mı geçecek?

Granuaile, “O neydi?” diye sordu.

“Son hissettiğimde Perun’un diyarı ölmüştü.”

“Ah, hayır.”

“Evet. Dünyaya bağlı bir boyut yok edildi.”

“Bu, Loki’nin serbest kaldığı anlamına mı geliyor?”

“Muhtemelen. Tabii eğer boyutları bir başkası yok etmiyorsa.”

Titreşimler devam etti ve İngiliz elementali Albion ile ilişim kurdum.

Rahatsızlık algılandı. Soru: Kaynak?

Cevap korkularımı onayladı. *Finlilerin eski diyarı. Yanıyor.*

“Albion bunun Finlilerin diyarı olduğunu söylüyor.”

“Onların kaç tane diyarı var? İrlandalılarınkı kadar çok olsa bari.”

“Hayır, aklıma çok fazla gelmiyor. Belki de ölümler diyarı Tuonela’dır.”

“Loki’nin orayla ne ilgisi olabilir?”

“Hiçbir fikrim yok. Ama serbest kaldıysa Malina’ya ne oldu? Gitmesine izin mi verdi yoksa şimdi bir kül yığını mı? Belki de Hel onları buldu, Malina’yı tehdit etti veya satın aldı veya öldürdü. Kim bilir.” Cevapların eksikliği rahatsız ediciydi, gökyüzüne baktım ve Odin’in Hlidskjálf’dan bizi dinlediğini düşündüm. “Hey, Odin! Bizi dinliyor musun? Senin Loki’ye göz kulak olacağını sanıyordum, çünkü çok büyük bir sorun.”

Granuaile cevap verdi. “Finlilerin de Perun gibi bir fırtına tanrısı var, değil mi?”

“Evet, bir kez karşılaşmıştım. İsmi Ukko, yaşlı adam anlamına geliyor. Gökyüzü ve fırtına tanrısı. Arizona’da beni öldürmeye gelenler arasındaydı ve benim yerime Coyote’yi parçalara ayırdı. Gerçi diğer fırtına tanrılarında kadar hevesli değildi. Belki de Finliler çok soğukkanlı oldukları içindir. Fırtınaların nereden geldiğini söylüyorlar, biliyor musun?”

“Ah, emin değilim, ama yüzündeki gülümsemeden anladım gibi.”

“O korkunç gürültü ve yağış Ukko, eşi Akka ile ateşli bir biçimde seviştiğinde gelir. Sence de harika, değil mi?”

Granuaile başını iki yana salladı. “Hayır, çok iğrenç. Bazen rezil herifin teki olduğunu düşünüyorum.”

Rezil herif nasıl olunuyor?

“Bazen kalın kafalı olduğumu söylemeye çalışıyor.”

Ah, biliyorum. Neden bazen diyor ki?

“Hey!”

Granuaile ne dediğimi duyamazdı ama Oberon’un yorumundan sonra yüz ifademi görünce kahkahayı bastı.

Kudur!

Granuaile, “Cici köpek,” dedi. Tüylerini okşadı.

“Umarım Ukko iyidir,” dedim. Konuya geri döndüm. “Bunu Loki yapıyorsa ve yeni kurban oysa.”

“Ukko seni öldürmek istiyordu ve şimdi ne durumda olduğunu mu merak ediyorsun?”

“Evet, sanırım. Morrigan, Vidar’ı ikiye ayırdığında alkışlamıştı. Sanırım bana kızgın olmaktan çok canı sıkılmış. Sadece eğlence olsun diye diğerlerine katılmış.”

“Başkalarıyla bir araya gelip birilerinin ölümünden keyif alıyorsa ben bu adamı sevmedim.”

“Tanrılar içerisinde dostun olabileceklerin sayısı çok azdır. Goibhniu istisnadır.”

Fand’ı da unutma! Bana pastırma ve sosis verdi.

Granuaile'in yüzü aydınlandı, köpeğimle aynı fikirdeydi. "Evet, Fand'ı sevdim ve Manannan Mac Lir'i de. Kıçımızı kurtarıp duruyorlar, sevilmeyecek neleri var?"

"O zaman istisna olduklarını kabul et," dedim. Gözlerimi kısıp batıda küçülen güneşe baktım. "Beni biraz fazla uyuttun, değil mi?"

"İhtiyacın vardı. Seni uyandırmak üzereydim."

Gökyüzünden iki kuzgun indi ve bir ağacın dalına kondu. "Ah, Odin gerçekten de bizi sürekli seyrediyormuş," dedim. Hugin ve Munin'i işaret ettim. "Belki de sorularımızdan birkaçına cevap alırsınız."

Normal görüşte iki kuzgunu birbirinden ayırt edemiyordum ama büyülü spektrumda farkları çok belirgindi. Hugin, Odin'in zihni olduğu için daha çok parlıyordu. Hugin gagasıyla Munin'i işaret etti, bilincimi bağlamamı istedi.

Bunu yapınca Odin'in yakın zamana ait anıları zihnime doldu. Üç Aura Kardeşliği'nin büyülediği Loki'yi gördüm. Klaudia'nın dudaklarından çok etkilenmişti, bir defasında ben de az kalsın kontrolüne giriyordum. Harika dudakları vardı. Tutkulu. Öpülesi. Ve lanet olsun, düşünürken bile büyüleniyordum. Cadılar ve hilekâr Loki hâlâ aynı tarladaydı, bunu görmek beni şaşırttı. Malina'nın operasyonu başka bir yere taşıyacağını düşünmüştüm ama belki de bunun daha tehlikeli olacağına karar vermişti. Soğan tarlaları sürekli gözetim altında olan yerler değildi. Görüntü genişleyince Hel'in devasa köpeği Garm'ı gördüm, birkaç cadının kontrolüne girmişti. Takdir edercesine

gülmüsedim. Garm meşgulse Hel draugarı nereye göndereceğini bilemezdi. Malina iyi iş çıkartmıştı.

Garm'ın bakışları Malina'nın genç cadılarından birinin gözleri önünde tuttuğu sopaya odaklanmıştı. İnsanları kontrol altına almak için vücutlarının farklı kısımları üstüne yaptıkları büyülerden biriyle bezenmiş olmalıydı. Loki ve Garm meşgulse -Garm, Hel'in dünyadaki gözü ve kulağıydı, tıpkı Hugin ve Munin'in Odin'e yardımcı olduğu gibi Hel'e yardım ediyorlardı- Malina Ragnarok'u sonsuza dek erteleyebilir, Hel belirsizlik içinde kalırdı.

Tabii eğer araya bir başkası girmezse.

Araya giren Ukko'ydu. Bir şekilde Loki'nin tutsaklığının sona erdiğini öğrenmiş ve konumunu belirlemişti. Çözülmesi gereken bir gizemdi çünkü olay yerine varan ilk kişiydi. Bunu ilk keşfeden neden Ukko'ydu? Gökyüzünden indi ve biraz öteye kondu, hiçbir şey söylemeden Loki'ye bir yıldırım fırlattı.

Motivasyonu bir gizem değildi. Eski Rus kabileleri arasında benzer bir konumu olan Perun gibi Fin panteonu da Norse tanrılarında nefret eder, onları bölgenin insanların zihinlerini ve kalplerini ele geçiren rakipler olarak görürdü.

Loki havaya uçtu ve gövdesi ikiye katlandı, havada sallanan kollarıyla bana bir ahtapotu hatırlattı. Elli metre öteye kondu, artık Klaudia'nın dudakları veya Malina'nın saçları veya diğer büyülerden uzaktaydı. Alevleri ve deliliği geri döndü.

“Hah? Kim?” diye çığlık attı. Sonra yaklaşan Ukko'yu gördü. “Fırtına tanrısı! Güzel!”

Malina kendi dilinde bir şeyler söyledi ama Loki ve Ukko umursamayıp birbirlerine odaklandı. Loki eğitimli bir opera sanatçısı gibi derin bir nefes aldı, ciğerleri körük gibi şişti. Başını geriye atıp ellerini havaya kaldırdı ve kükredi, etrafına alevler yayıldı ve ayakları yerden kesilen Ukko yere düştü. Tarla şimdi alev alev yanıyordu. İşte, Malina'nın gördüğü büyük yangın buydu.

Loki, "Diyarını yok edeceğim!" dedi. Havaya sıçradı ve kuzeye yöneldi, muhtemelen Finlandiya'ya gidiyordu. Başka seçeneği olmayan Ukko savunmaya geçti ve Loki'nin peşinden gitti. Sanırım Loki'yi 'etkisiz hâle getirilmiş' statüsünden 'zincirlerini kırmış sosyopat' statüsüne geçirdiğinin farkında değildi.

Odin'in görüşü tanrıları takip etmek yerine cadılara odaklandı. Mor kalkanlarını açmış alevlerden etkilenmiyor ama sıcaklığı hissediyordu. Garm'ın ise böyle bir koruması yoktu. Tüyleri alev aldı ve koşarak Jaslo'nun batı sınırındaki nehre gitti. Cadılar küfürler ederek peşinden koştu, korkmuş gibi değil de öfkeli gibi duruyorlardı.

Munin görüntüleri kesti ve bana gakladı. Bağlantıyı kestim ve Odin ile konuşmak için Hugin'e bağlandım.

"Pekâlâ, Ukko neden oradaydı?"

Gri Gezgin'in sesi, Loki güvendenyken olduğu gibi neşeli gelmiyordu. Kuzgun bile biraz endişeliydi.

"Umarım bunu bana sen söyleyebilirsin."

"Bununla bir ilgim olduğunu mu söylüyorsun? Bu, benim bir işime yaramayacağı gibi, son zamanlarda fark ettiysen biraz meşguldüm."

“Birisi onu harekete geçirdi. Ukko her daim tetikte olan biri değildir.”

“Ya Hel?”

“Nerede olduğunu bilmiyordu. Köpeği de cadıların etkisine girmişti. Ayrıca, babasını kurtarmak istiyorsa birini göndermesine gerek yok. Kendisi gelir ve draugarı da yanında getirirdi. Nidavellir’e saldırdığındaki gibi.”

“Belki de Ukko’ya Loki’nin serbest kaldığını söylemiştir ve Ukko yerini kendi yeteneklerini kullanarak belirlemiştir.”

Odin, “Belki, olabilir,” dedi. “Ama bu onun tarzı değil. Üzerine alınma ama bu şekilde bir şeyleri uzaktan kumanda etmek daha çok Tuatha Dé Danann’ın tarzı.”

“Oh. Tabii ki. Midhir.”

“Kim?”

Midhir’in ölmeme istediğiyle ilgili teorimi paylaştım ve yeteneklerinden bahsettim.

“Enteresan. Valhalla’da yeni bahisler oynanmaya başlanacak.”

Bu sefer dilime hâkim olamadım. “Einherjar gidip kendini becersin.”

Odin bir kahkaha attı. “Bunu onlara söylerim.”

“Söyle. Cadılara ve Garm’a ne olduğunu biliyor muyuz?”

“Cadılar güvenli bir biçimde nehre ulaştı. Garm, Hel’in yanına gitti, sanırım şimdi orada iyileşiyordu.”

“Harika. Başımıza bir dert daha açıldı.”

“Garm şimdilik sorun değil, Hel de öyle. Ama Loki’ye gelince o büyük bir sorun. Finlilerin diyarını yok etti ve artık

senin peşine düşebilir. Fenris'e yaptıkların için gerekirse kıtayı küle çevirir.”

“Fenris deyince aklıma geldi, Freyja nasıl?” Güzellik ve savaş tanrıçası Hel'e yaptığımız baskında kötü yaralanmıştı.

“Kendine gelmeye çalışıyor. Frigg onunla ilgileniyor.”

“Başardığımızı biliyor mu?”

“Uyandığını sanmıyorum.”

Kaşlarımı çattım. “Komada mı? Çok fazla kan kaybettiğini ve bir sürü kemiğinin kırıldığını biliyordum ama belki de başına aldığı darbe travmaya sebep olmuştu.”

Odin sabırsızca burnundan soludu. “Bilmiyorum. Bugün ne durumda olduğuna bakmadım. Şimdi endişelenmen gereken şey Loki'nin bir sonraki hedefi ve o da sensin. Ragnarok başlamadan seni öldürmek isteyecek. Sanırım şimdi seni benden daha büyük bir tehdit olarak görüyor. Yapabileceğin en iyi şey, dünyanın yok olmasını istemiyorsan, ortadan kaybolmak. Bu boyutu terk etmek.”

“Teşekkürler. Ben de onun üzerinde çalışıyorum. Şimdi gitmem gerek.”

“Hayır, orada kal.”

“Neden?”

“Yolda kara elfler var. Bir yerde çok uzun süre kaldığın için yerini belirlediler.”

“Dediğim gibi, gitmem gerek.”

“Ljósálfar da geliyor. Ve diğeri.”

“Kim?”

“Tanıştınız.” Asgard’ın gökkuşağından köprüsü, Long Wood çayırında belirdi ve uzaktaki formların yaklaştığını gördük. Hugin ile bağlantımı kesip Granuaile’e döndüm.

“Hazır olun, kara elfler geliyor. Sanırım normal elfler ve bonus biri de bize yardıma geliyor.”

Oberon kafasını kaldırdı. *Harika! Daha önce hiç normal elf görmedim! Bonusla birlikte mi geliyorlar?*

“Şimdi öyle olsa gerek.”

Granuaile, Scáthmhaide’ı eline aldı. “Görünmez oluyorum,” dedi. Ama cümlesini tamamlamadan ortadan kayboldu. Oberon’un üzerine kamuflej yaptım ama kendimi gizlemedim.

Bifrost’tan Midgard’a adım atan Ljósálfar, hem beni hayal kırıklığına uğrattı hem de sevindirdi. Üzerlerinde yaprak şeklinde süslemeleri olan yeşil ve altın zırhlar veya kolları işlemeli büyük cübbeler yoktu. Işık saçmıyor veya Enya müzikleriyle gelmiyorlardı. Saçları uzun, düz ve ipeksi değildi ama gözleri bir mangaldan çıkmış gibi duruyordu. Fakat uzun boylu, ince ve çok parlaktılar. Hareket ettiklerinde rüzgâr çanlarına benzer sesler çıkartıyorlardı.

Ses, sırlanmış açık mavi zırhlarından geliyordu. Metal ile cam karışımı bir şeydi. Çok katmanlı pullara benzedikleri için bana pangolinleri hatırlattılar, tabii eğer pangolinler bir kamyonun paçalıklarını andırıyorsa. Her bir sırlanmış pulun üzerine asitle tek bir rün işlenmişti ve anladığım kadarıyla aynı ründü. Aslında sırlamanın faydasını anlayabilmiş değildim çünkü alınan darbelerle bozulacaktı. Her bir pulun arkasındaki metal

katman ise alüminyum veya ince çeliktendi. Rünler ise bir tür koruma sağlıyor olmalıydı. Miğferlerin metal katmanı yoktu. Her biri açık mavi şekillendirilmiş bir cam parçasıydı, aynı rün camın üstüne tekrar tekrar işlenmişti. Sanki birisi ucuzluk dükkânından çok sayıda defolu fanus satın almış ve Álfheim'e göndermişti. Burun, ağız ve kulak kısmına denk gelen yerlerde camda delikler açılmıştı. Delikler yüzünden görüntüleri bulanıktı ama buna rağmen saçlarının kısa kesildiğini ve kulaklarının tepesinde meşhur sivri kıkırdağın olduğunu görebiliyordum. Sol taraflarında birer kılıç taşıyorlardı ama bunlar seremoni kılıcı mıydı bilemiyordum. Esas silahları bacaklarındaki kayışlara iliştirilmiş büyük dart tabancalarıydı.

İki düzine elfin önünde ağır çelikten bir zırh giymiş ufak tefek bir figür vardı. Zırhının üzeri rünlerle doluydu ama bunlar birbirinden farklı rünlerdi ve kendi ışıkları vardı. Sırtında dört küçük balta duruyor, sadece sapları omuzlarının üzerinden görünüyordu. Sesi miğferi yüzünden boğuk çıktı ama kelimeleri vurgulayış şeklini hemen tanıdım.

“Seni selamlıyorum, Druid, Kurt Öldüren, Freyr’in Laneti, Loki Çobanı. Bu savaştan sağ çıkıp kaybedilenlerin ölüm şarkılarına eşlik edesin.”

Bu övgüleri bu şekilde ardı ardına sıralayıp böyle bir cümle kuracak tek bir kişi tanıyordum. “Fjalar? Sen misin? Nidavellir’in Rün Ustası?”

Oberon, *bize çok lezzetli yemekler yapan şu cüce mi*, diye sordu.

“Evet. Cam Şövalyeler ile birlikte geldim, Ljósálfar’ın elit gücüdür, rünlerle korunuyorlar ve savaşa hazırlar, peşindeki Svartálfar’ı yok edeceğiz. Dumanı siyahlığı kesecek ve etlerini dumandan ayıracak yeni baltalar yaptım.”

“Ne? Özür dilerim ama ne demek istediğini anlayamadım.”

Fjalar sırtındaki baltalardan birini eline aldı. Sap kısmındaki çekildiğinde bıçağın yakalanmasına engel olacak mekanizmayı tetikleyen bir diken vardı. Zekice bir tasarımdı. Bıçak kısmındaki rünleri işaret etti. “Bunlar zanaat ve savaş deneyleri, büyüleri sisi yarıp ve etlerini kesecek şekilde ayarlandı. Dumanın içinden geçecek ama kemikleri ve kasları parçalayacak.”

“Bununla duman formundaki bir kara elfe saldırırsan maddesel forma geçtiğinde yaralı olacağını mı söylüyorsun?”

“Deneyene kadar bilemem ama öyle olmasını ümit ediyorum. Rünler buhar formlarına son verecek ve sonra bıçak onları kesecek, dolayısıyla maddesel formlarına bağlı kalacaklar. Bu baltalar başarılı olursa daha fazlasını yapacağım. Nasıl yapıldığını ve şarkılarını diğer Rün Ustalarına da öğreteceğim.”

“Kulağa harika geliyor,” dedim. “Ama bu baltalar arzu ettiğin şeyi yapmazsa ne olacak?”

Zırhı titredi, sanırım çeliğin içinde omzunu silmişti. “Demirci ocağımın başına dönüp yeniden deneyeceğim.”

“Hayır, demek istediğim, kara elfler, üzerlerinde deney yapmana izin vermezler.”

“Bu konuda seçim şansları olmayacak.”

“Demek istediğim seninle savaşacaklar.”

“Ve kuzular da katledilmeden önce ciyaklar. Bence arada bir fark yok.” Fjalar’ın miğferi yana yattı, demek ki bakışları başka yere odaklanmıştı. “Ah, işte geliyorlar. Sen burada kal ve yere düşmen emredilene kadar bir şey yapma.”

“Anlayamadım?”

“Senin tek görevin onların ilgisini çekmek. Bu işi bize bırak.”

Bakışlarımı Long Wood çayırını doğudaki koruluktan ayıran yere odakladım, kalabalık bir kara elf topluluğu üzerimize geliyordu, bizim yanımızdaki elfler kadardılar. Basketbol takımlarının sevdiği parlak beyaz eşofmanlara benzer bir şey giyiyorlardı -fakat bunların forma yerine tunikleri vardı- Fjalar’ın elinde baltayla öne çıktığını görene kadar disiplinsiz bir biçimde koşmaya devam ettiler. Her ne gördüyseler bir kıskı formasyonu aldılar ve hızlandılar.

Arkamda, Cam Şövalyeler dörder elften oluşan altı ekibe ayrıldı ve tabancalarını çekti, şimdi iki ellerinde de birer silah vardı. Fjalar birkaç adım daha öne çıktı, şimdi bizden yirmi adım uzaktaydı. Üzerinde modern zırhlar olan olsaydı bu kadar zırhlı insanın arasında çıplak durmak biraz aptalca olurdu ama dart tabancaları hariç herkes eski tarzda giyinmişti, kendimi eski Keltler gibi hissettim.

“Gerçekten bir şey yapmamı istemiyor musun?” diye sordum.

Rün Ustası omzunun üzerinden, “Bir şey yaparsan taktiklerimizi berbat edersin,” dedi. Bir yandan yardımımı istemedikleri için incindim ama diğer yandan istiyorlarsa bütün riski alacak-

ları için sevinçliydim. Ayrıca, neler olacağını merak ediyordum. Bu grup şimdiye kadar gördüğüm en disiplinli kara elf grubuydu, yanılmıyorsa auramı büyümlü bıçaklarla geçemeyeceklerini bildikleri için standart çelik silahlar da taşıyorlardı.

“Oberon, sen ve Granuaile, elflerin arkasına geçmediyseniz hemen geçin.”

Geçtik ama Granuaile'e tekrar söylerim.

Fjalar'a otuz metre kala kara elfler durdu ve çelik palalarını çekip kafalarının üzerine kaldırdı. Birkaç saniye bekledikten sonra sessiz bir sinyal ile saldırıya geçtiler. Fjalar hücum etti, yirmi beş elfe karşı tek bir cüceydi ve sessiz değildi. Vahşice bir şarkı söylüyor ve zırhının üstünü sarı bir enerji kaplıyordu. Kısının ucuna ulaşınca baltasını en öndeki kara elfin dumanı ve kıyafetlerine savurdu. Bu arada diğerleri iki yana çekildi ve palalar cücenin üzerine indi. Kılıçlar lastikten yapılmışçasına cücenin miğferinden ve zırhından sekti, metalin metale çarpma sesi yerine tok bir ses çıkarttı. Her bir temas noktasında sarı ışıklar patladı. Fjalar baltasını tekrar savurdu ve dumanı etkili bir biçimde kesti. Sanırım birkaç standart silahlarını düşürdü ve cücenin zırhı vuruşları karşılamaya devam etti ama hiçbir taraf diğerine zarar veremiyordu.

Fjalar ilk baltayı bıraktı ve diğerini çekti. Arkasına uzanırken en öndeki adam çıplak bir biçimde maddesel forma geçti ve Svartálfar'ın kullandığı siyah bıçaklardan birini savurdu. Bu bıçak da zırhtan sekti. Sonra Fjalar baltasını savurdu ve kara elf dumansı forma geçerek kendini kurtardı.

Kara elflerden bazıları Fjalar'dan uzaklaştı ve daha küçük kıskılar oluşturarak gerçek hedefleri olan bana odaklandı. Hepsinin elinde parıldayan çelik silahlar vardı. Bunu gören Ljósálfar, Eski Norse dilinde bir komut verdi ve silahlar havaya kalktı ama kimse bana yere yatmamı söylemedi. Fragarach'ı hazırladım ve Fjalar'a doğru endişeli bir bakış attım. Üçüncü baltasını çekerken şarkısını söylemeye ve düşmanlarına hırlamaya devam ediyordu. Ta ki üçüncü baltayı savurana kadar.

Önündeki kara elf daha öncekiler gibi dumansız forma geçerek vuruştan kaçmak istedi ama balta bu sefer içinden geçerken hareket eden kara elfi maddesel forma geçmeye zorladı, bir fermuarın açılıp içindekinin dışarı çıkması gibiydi. Birden gerçek dünyaya çekilen kara elf baltayla ikiye ayrıldı, gövdesinden toprağa mürekkep renginde bağırsakları saçıldı.

Fjalar, "Zafer!" diye bağırdı. Ljósálfar lideri yere yatmamı emretti. Önündeki kara elfler çok yakındı ama kendimi hemen yere attım. Fjalar da aynısını yaptı.

Elfler tabancalarını belirli bir düzende ve önceden belirlenmiş aralıklarla kara elflerin üzerine ateşledi. Her yarım saniyede bir ateş ediyorlardı, gerçi bunu ve stratejilerini anlamam birkaç saniyemi aldı. En öndeki kara elfler hazırlıksız yakalandı ama ateş edildiğini görüp dumansız forma geçtiler, çelik silahlarını bıraktılar. Ardından gelen mermiler kafamın üstünden ve dumanların içinden geçip gitti ama bu böyle devam etmeyecekti. Kara elfler dumansız formlarında sadece beş saniye kalabiliyordu, bu yüzden Ljósálfar'ın yapması gere-

ken altı saniye boyunca ateş etmeyi, böylece eninde sonunda hedefi vuracaklardı.

Dört saniye sonra bir kara elf dibimde elinde kara bıçağıyla belirdi. Bıçağı indirmeden vuruldu. Diğerleri Ljósálfar'ın nasıl bir tehdit olduğunu gördü ve ölen arkadaşlarının arkasına geçti. Fakat kara elfler öldürmek için saldırdığında cam zırhların rünleri aktif oldu ve hepsi mavi bir şok ile geriye savruldu. Ve sonra, beşinci saniyede, hepsi maddesel forma geçmek zorunda kaldı ve birer ikişer mermi yediler. İlkinde geriye savruldu, ikincisini yiyince yere düştüler.

Cam Şövalyelerin oluşturduğu hattı geçmeyi başaranlar -sadece üç tane- duman oldu ve kayboldu.

Bunu ağır çekimde tekrar izlemek istiyorum!

Fjalar ile yerden kalktık ve kara elf cesetlerinden uzaklaştık. Doğalarındaki dengesizlik yüzünden eriyecek ve yağlı bir sıvıya dönüşeceklerdi.

Rün Ustası, "Bunu gördün mü, Druid?" diye sordu. "Rünler kötülüğe galip geldi!"

"Evet, sanırım öyle oldu. Neler oldu?"

"Üçüncü balta işe yaradı! Şimdi hangi rünlerin işe yaradığını ve nasıl yapılacağını biliyorum. Bu silahlardan daha fazlasını yapıp Cam Şövalyeler'e bunlardan verebilirim. Yeni görevlerinde onurla yıkanıp zafer sarhoşu olabilirler."

"Anlayamadım? Hangi görev?"

"Krallarımız, Aurvang ve Gedelglinn, böyle olmasını emretti. Cam Şövalyeler Svartálfheim'in derinliklerine inecek, orada

dehşet saçacak ve Ragnarok'da karşımıza çıkması muhtemel düşmanı yok edecek.”

Bir şey anlamlı değildi. “Bir saniye. Ragnarok'ta karşımıza çıkacaklarını nereden biliyorsunuz? Svartálfar, Hel'e karşı savaşacağını söylememiş miydi?”

Fjalar, “Bu, yeterli bir kanıt değil mi, Druid?” diye sordu. Tarlada zifte dönüşen kara elfleri işaret etti.

“Hayır, değil. Bunlar birinin işe aldığı kiralık katiller veya paralı askerler ama Svartálfar'ın tamamını temsil etmiyorlar. Hel'e karşı gelenler de olacaktır ve bu olursa, çok değerli bir müttefik kazanmış olursunuz.”

Fjalar kükredi ve sol eliyle miğferini çıkarttı. Çenesi hâlâ çıplak ve saçları hâlâ örgülüydü, hâlâ yas tutuyordu. Karşıma dikildi. “Sen kimsin ki bu gibi konularda yorum yapıyorsun? Alev Elli Loki'yi Nidavellir'e gönderip Kalkan Kardeşleri'nden binlercesinin ölümüne sen sebep olmadın mı?”

“Onu oraya birilerini öldürmesi için yollamadım. Bunu ben söylemeden yaptı ve bunu sen de biliyorsun. Ama Odin bu Svartálfheim'a saldırma planına ne diyor?”

“Bizi beklemeni söylemedi mi? Bizi buraya Bifrost Köprüsü ile göndermedi mi? Şimdi bizi Asgard'a geri götüreceğiz aynı köprü değil mi?” dedi. İşaret etti. Gökkuşağından köprü güneşin altında parılıyordu. “Zaten ben burada durmuş çıplak bir insanla tartışarak ne yapıyorum?” diye sordu. Yanımdan geçip gökkuşağının üzerinde uzun adımlarla yürümek istedi ama zemin buna müsait değildi. Cam Şövalyeler beni umursamayıp

arkalarına döndü ve peşinden gitti. Kaşlarımı çatıp arkalarından baktım çünkü rahatsız edici bir gelişmeydi. Kara elfleri çok sevdiğim söylenemezdi ama iyileriyle tanışmadığım için olabilirdi. Manannan Mac Lir'in söylediğine göre Svartálfar'dan bazıları asıldı. Bunlar kiralık katil olarak görev yapmayı reddediyordu.

“Odin, buna itiraz etmeyecek misin?” diye bağırdım. Köprü bir cevap vermeden çekildi, zaten bir şey söylemesini beklemiyordum.

Atticus, son üç kara elf gerçekten ortadan kaybolmadı.

“Enteresan. Şimdi neredeler?”

Arkanda, yerden çelik silahlarını alıyorlar.

“Teşekkürler. Granuaile'e söyle saldırıya geçebilir.”

Arkama döndüm ve Fragarach'ı havaya kaldırırken üzerime inen üç palayı gördüm. Suratları asıktı ve yüzlerinde öfkeden başka bir şey yoktu. Granuaile'in bıçaklarından biri liderin kasiğine saplanınca yüzümü buruşturdu, adam bir çığlık atarak yere düştü ve mahvolmuş erkekliğini tuttu.

“Kâbuslar göreceğim.”

Kesinlikle.

Geriye kalan Svartálfar duman oldu ve görünmez yardımcımın atacağı bıçakları sezmeye çalıştı ama Granuaile daha akıllıydı. Çelik silahlar yere düşerken bulutlardan birini takip ettim ve Fragarach'ı içinden geçirdim, maddesel forma geçerken yakalayacağımı düşündüm. Iskaladım. Benim ne yapacağımı sezdiği için kendini yere bıraktı ve maddesel forma geçti, ayaklarını yerden süpürdü ve vuruşumu karşıladı, kolunu bileğime attı.

Sağ eli seri bir biçimde göğsümdeki basınç noktalarına bastı ve kaslarım dondu kaldı. Lanet olsun, bunu nereden öğrenmişti? Şimdi kılıç tutan kolumu sabitleyip diğerini gırtlığıma atması daha kolaydı. Arkadaşı da geri geldi ve bir palayı yerden aldı, işimi bitirmeye kararlıydı ama göğsüne bir bıçak yedi. Adam ölmedi ama sanırım hayatına devam etmenin beni öldürmekten daha önemli olduğuna karar verdi. Oberon adamın üzerine atladı ve işini bitirdi, seslerden anladığım kadarıyla böyle olmuştu. Granuaile olsa kükremez esasını adamın kafasına geçirirdi ve şimdi aynısını gırtlığıma sıkana yaptı. Vuruşu fazla sertti ve kara elfin kafası bir kavun gibi patlayıp içindekiler üzerime saçıldı.

“Teşekkürler,” dedim. “Ben işini bitirecektim ama, evet, bilirsin. İyiydi.”

Granuaile görünmezliğini yok etti ve kara elfi üzerimden tekmeyle attı. “Seni felç mi etti?”

“Kısmen. Üzerinde çalışıyorum.” Kaslarım kilitlenmişti ve hepsini teker teker sabırla açmam gerekiyordu.

“Bu, Uzak Doğu’daki supa-sekrit tekniği değil mi? Bir kara elf bunu nereden öğrenmiş?”

“Benim gibi Uzak Doğu’da birkaç şey öğrenmiş olmalı. Bu adamların ne kadar yaşadığını veya ne eğitim aldığını bilmiyoruz ama iyi eğitilmiş olduklarını öğrenmek sürpriz olmaz. Onları birkaç kez şaşırttık ve sanırım Cam Şövalyeler onlar için yeni bir şey ama onlar da bizi şaşırtabiliyor.” Şimdiye kadar bir sürü pusuda zor duruma düştüğüme göre kara elflerle mücadelede o kadar da iyi değildim. İnanılmaz hızlı ve

güçlüydüler, Granuaile'in yardımları olmasaydı şimdiye kadar çoktan ölmüştüm. Gelecekte kara ellerle karşılaşmamak daha iyiydi. Hatta benim yanımda savaşsalar çok daha iyi olurdu. "Bunlardan daha fazlasıyla karşılaşmamak için bunları göndereni bulmalıyız."

"Anlıyorum. Ama önce sana bir kelime fısıldayayım: Kıyafetler."

"Evet, üzerimize bir şey giymeliyiz. Kimse çıplakken bizi ciddiye almıyor."

"Bence akıllılık yapıyorlar. Bir saniye, bıçaklarımı almam gerek." Vurduğu ilk Svartálf kan kaybından ölmüştü ama elleri hâlâ kasıklarındaydı. Bıçağı çıkartışını görmemek için başımı yana çevirdim ama çıkan sesi duyunca irkildim. Granuaile geri çekilirken ceset yapış yapış bir birikintiye dönüştü. Granuaile bıçağını çimenlere sildi.

Birkaç dakika sonra hareket edebildim ve Long Wood'dan Hosey Hill'e doğru koştuk. Ormandaki kuşları fark edince durup seyretmeye başladım.

Granuaile ağaçların tepelerine baktığımı görüp "Ne oldu?" diye sordu.

"Şansımız yaver giderse, kehanet. Son zamanlarda şansımız hiç yaver gitmedi, değil mi? Ben bu tarz şeylere çok fazla inanmam ama başka türlüünü yapmayı bilmiyorum, bununla idare etmek zorundayız."

Granuaile bakışlarını gökyüzüne kaldırıp dallardaki kuşlara odaklandı. "Bu seslerden bir şey çıkartmaya mı çalışıyorsun?"

Yaprakların üzerine oturdum ve bakışlarımı kuşlardan ayırmadım. “Kovalamaca ile ilgili bir tahminde bulunmaya çalışıyorum. Tanrıçalar bize ne zaman yetişir merak ediyorum.”

Yanıma oturdu ve asasını kucacağına koydu. “Bunu yapmayı bana hiç öğretmedin.”

“Nadiren kullanırım. Aslında sopaları kullanmayı daha çok severim çünkü hem daha hızlıdır hem de birden fazla soru sorabilirsin. Bunda ise her bir soru için on beş dakika gözlemde bulunup hiçbir şeyi gözden kaçırmamak gerek.”

Siz her ne yapıyorsanız onu yaparken ağaçları koklayabilir miyim?

“Tabii ki dostum, sadece hiçbir şeye havlama.”

Oberon uzaklaştı ve sonraki on beş dakikayı on kadar kuşun hareketlerine bakıp geleceğimizi tahmin etmeye çalışarak geçirdim. Bu işin teorisi aslında kaos teorisine benziyordu, bir yerdeki eylemlerin diğer yerlere de etkisi olurdu ve kuşlar ortamlardaki değişimleri hemen sezerdi. Fırtınaları, kuraklık büyülerini önceden tahmin edip ne zaman göç edeceklerine karar verirlerdi. Bu yüzden, hareketlerini nasıl yorumlayacağınızı biliyorsanız, geleceğe dair önsezilerine bağlanabilirdiniz. Bu kuşların altından sadece ben değil tanrıçalar da geçecekti. Soru, ne zaman olacağıydı.

Kanat çırpmalarından veya çıkarttıkları seslerden her şeyi anladığımı sanmıyordum ama tahminime göre Windsor Ormanı'na gittiğimizde gün doğana kadar birkaç saatimiz olacak, tanrıçalar da gün doğarken gelecekti.

Kamuflajlı olarak koşmaya devam ettik, Hosey Hill'i kuze-ye doğru takip ederek Westerham'a y6neldik. Üzerime saçılan kara elf parçalarını bir çeşmede yıkadım ve sonra bir Orvis mağazasına girdik -İngiltere'de bir tür kıyafet zinciriydi- ve dkkn kapanmadan kendimize bir Şeyler bulduk. Ben siyah bir Havana tiş6rt ve kot pantolon Őeçtim, hlimden memnundum ve ayakkabıya gerek g6rmedim. Gece koşarken bundan daha iyisi olamazdı. Borcumuzu 6deyeceğimize yemin edip dışarıya çıktık, kamuflajı kapatıp g6rnr olduk.

Granuaile'in üzerinde siyah bir eşofman takımı vardı, vücudunu saran kıyafetler içerisinde sessizce ve kısıtlanmadan hareket edebilirdi, tabii eğer gürültülü rzgrlığı kullanmazsa. Şimdi sağ kolundaki d6vmeleri gururla sergiliyordu.

Granuaile beni tepeden tırnağa szd. "Mmm. Druid siyahlar içerisinde."

"Az 6nce lezzetli bir Şey g6rmş gibi bir ses mi ıkarttın?"

Evet ve dikkatini çekmek isterim ki sen çıplakken bu sesi çıkartmadı.

BÖLÜM 21

Windsor Parkı'nda gecenin karanlığı içinde süzülen hayaletler gibiydik. Snow Hill'de, kalenin dört kilometre güneyinde, III. George heykeli önünde durduk, bu sayede kaleye doğru giden Long Walk'a, kraliyet ailesinin isteklerine uygun olarak iki tarafına ağaçlar dikilmiş bakımlı yola odaklandık.

“Şu adamı görüyor musun?” dedim. Elimle heykelin tabanına vurdum. “Bu adam, sadece imparatorluğun Amerika'daki kolonilerini kaybetmekle kalmadı, aynı zamanda İngiliz İmparatorluğu'nun alacakaranlığına öncülük etti ama Herne'nin meşesini de on sekizinci yüzyılda kesti. Adam çok uzun zaman önce öldü, sanırım bu yüzden onu affedebiliriz ama yaptığının çok kötü bir şey olduğunu düşünüyorum. Daha sonra gelenler tarafından dikilen meşeler var. Onların yanına gidip onu çağırabiliriz.”

Atticus, bahsettiğin meşeler, onlar... eee, bilirsin, kapsama alanı içinde mi?

“Onları işaretlemesen iyi olur. Herne’nin de köpekleri var. Ağaçların sahibinin kim olduğu konusunda sorun çıkabilir.”

Ama öldüler, değil mi? Öyleyse, neden sorun çıkınsın?

“Emin değilim, kibar olmakta fayda var.”

Granuaile, “Herne’yi nasıl çağıracağız?” diye sordu.

“Albion’dan yardım isteyeceğiz.”

Kendime güvenir bir ses tonuna bürünmeye çalıştım. Aslında, Herne’yi nasıl çağıracağımızı veya iki ölümsüze karşı bize nasıl yardım edeceğini bilmiyordum. Morrigan’ın Herne’nin bana yardım edeceğine dair sözleri şimdi çok anlamsızdı ve Olimposluları yavaşlatmaktan başka bir şey yapamamıştık. Ama Herne’nin gerçek olduğunu biliyordum. Aenghus Óg sorunu patlak vermeden önce Fliadis beni uyarmaya gelmiş ve Herne’nin ormanında misafir edileceğini söylemişti. Herne ciddiye alınacak biri olmasaydı böyle demezdi. Yoksa Albion’da bir orman veya Windsor Ormanı da diyebilirdi.

Dünyanın büyük bir kısmı gibi Windsor Parkı da eskiden vahşi bir ormandı ama yüzlerce yıl boyunca küçülerek geriye 4.800 dönümlük bir alan kalmıştı. Frogmore Evi’nin kuzeyinde -kalenin biraz güneyinde- Herne’nin öldüğü tarihi yer vardı. III. George’un emriyle yerinden sökülen meşe, VII. Edward tarafından yeniden dikilmişti. Herne’yi çağırmayı orada deneyecektim.

Herne hakkında çok fazla şey bilmiyordum, adamla hiç karşılaşmamış, sadece herkes gibi efsanelerini duymuştum. Varlığını açıklayan hikâyeler çok çeşitliydi. Bir hikâyeye göre boynuzlu tanrı Cernunnos’un yozlaşmış bir versiyonuydu, Vahşi Av’da

benzer bir formu olan ve ağaçlara asılmak konusunda deneyimli Odin'in farklı bir türeği de olabilirdi. Bu teorilerin büyük bir kısmı Herne'nin boynuz takması ve Herne ile horn kelimesi arasındaki boşlukların doldurulması yüzündendi. Diğerlerine göre tarihi bir figürdü, eski kralların av hayvanı bekçisi veya korucusuydu, bir şekilde gözden düşünce kendini asmış ve sonsuza kadar ormanda kalmakla lanetlenmişti. Windsor'un Şen Kadınları'nda Shakespeare de Herne'ye değiniyor ama belirgin bir efsane anlatmıyordu. Sadece farklı bir ölümsüz olduğunu dile getiriyordu.

Snow Hill'in çimenlerinden Long Walk'un doğusundaki sıra sıra ağaçlara doğru yürüdük, gövdelerin arasına tutunan sis, yırtılmış pamuk toplarına benziyordu. Böceklerin seslerine bir baykuşun ötüşü eklendi ama bunun dışında tek duyduğumuz şey kendi ayak seslerimizdi.

Kuzeydoğuya yürüdük, bakımlı çimenlerden Frogmore House'un biraz daha yeşil arazisine adım attık. Burası bir zamanlar kraliyet ailesinin malikânesiydi. Arkasında yılan gibi kıvrılan bir havuz, suyun kıyısında söğütler göze çarpıyordu. Çalılar kendilerini seven bahçıvanı memnun etmek istercesine büyümüştü.

Yolda bir güvenlik alarmını devreye sokmuş olmalıydık çünkü ellerinde fenerler ve silahlar olan korumalar açığa çıktı. Fenerlerin ışığı bize nerede olduklarını söylüyordu, Granuaile ile adamlarla biraz uğraşmaya karar verdik. Kamuflaja bürünüp silahlarını ellerinden aldık ve adamları havuza attık.

Biri, “Lanet olsun!” diye bağırdı. Bir çelme ve ardından gelen bir boyunduruktan sonra ikisi de bakımlı çimenlerin üzerinde huzur içinde uyuyordu.

Granuaile, “Silahları var,” dedi. İngiltere’deki güvenlik görevlileri için sıra dışı bir şeydi. “Sanırım MI6 değiller.”

“Hayır, bunlar çok daha az maaşa çalışıyor. Demek ki kraliyet ailesinden kimse burada değil. Bu iyi.”

Frogmore’un kuzeyindeki birkaç meşe ağacı çok görkemliydi, gerçi Home Park’ın içinde biraz yalnız durdukları söylenebilirdi. Şimdi izinsiz girilmeyen bir yerdeydik ama güvenliği zaten etkisiz hâle getirmiştik. Kalın gövdeler, geniş ve güçlü dallar etkileyici bir doku oluşturuyor, sisin içinde çok daha tehditkâr duruyorlardı. Fakat bunlar da dünyanın geri kalanındaki ağaçlar gibi kaostan etkilenmişti. Umarım Olimposluların çabaları Herne’nin ortaya çıkmasına engel olmazdı. Belirgin ağacın -ya da orijinalinin bulunduğu yere dikilen büyük ağacın- etrafında demir parmaklıklar vardı, koyulan plaka ise meşenin doğaüstü tarihi olduğunu gösteriyordu.

Albion’a, *Druid’in yardımı ihtiyacı var*, dedim. *İstek: Herne’yle bağlantı kur. Buranın eski bakıcısı. Buluşmak istediğimizi söyle.*

Albion, *tamam*, dedi. *Birazdan gelir.*

Yüksek sesle, “Ah,” dedim. “Bu çok hızlıydı.”

Granuaile, “Ne?” diye sordu.

“Görünüşe göre Albion’un Herne’ye doğrudan bağlı bir hattı var.” Bu durum beni meraklandırdı. Herne’ye büyüsünü veren Albion olabilir miydi? Yoksa Herne de tanrılar gibi inancın büyü-

sünden mi faydalanıyordu? İkinci teori yerel inanışların sonucuydu. “Birazdan gelecek ama hangi taraftan geleceğini bilmiyorum.”

Kuzeyden geleceğini sanmıyordum çünkü şimdi o tarafta büyük bir golf sahası vardı. Etrafımıza göz gezdirdik ve Granuaile güneyde hareket eden bir şey gördü, omzuma dokunup işaret etti. “Sanırım şu tarafta.” Gece görüşüne rağmen görmesi zordu. Herne’ninki olarak işaretlenenden çok daha eski bir meşenin gölgesinden bir şey çıkıyordu. Arkasında birkaç şey daha hareket ediyordu. Figürler yakına girince aydınlandı. Ay ışığı ile ana hatları belli oldu ve neye benzediklerini gördük. Atlara binmiş üç adamın yanında köpekler vardı. Ortadaki figürün başında geyik boynuzları dikkat çekiyor ama yüz hatları pelerininin başlığı tarafından gizleniyordu. Bir yandan boynuzların üzerine başlığı nasıl geçirdiğini merak ederken diğer yandan bir hayaletin başlıklı bir pelerin giymek için iyi bir sebebi olamayacağını düşündüm. Fakat özgürce dolaşan bir ruh olmanın avantajlarından biri de etkili olsun diye pratik olmayan kıyafetler giyebilmek olmalıydı.

Atlılar yaklaşık berraklaştı ama sadece aradaki mesafenin kapanması yüzünden değildi; şimdi daha parlaktılar, ruhların sahip olduğu parlıtya sahiptiler. Atların ve köpeklerin efsanelere göre siyah olması gerekirdi ama ayın ışığı ve kendi hayaletimsi parlaklıkları ile -belki de bir miktar şeffaflığa sahip oldukları için- gece yarısı mavisine benzer renkleri vardı.

Herne’nin üzerinde av derileri vardı. Başlığın içindeki gözleri yaklaşık göründü, gözbebekleri yoktu ve alev gibi parıldayan kobalt taşlara benziyordu.

Yüzünün yarısı kalın bir sakal tabakası ile kaplıydı. Bu sakalı düzeltmek için bahçe makasına ihtiyaç vardı.

Boynuzlar yakından daha da görkemliydi, yüzü ve rahatsız edici gözleriyle birleşince etki çok daha fazlaydı, ormanda aptalca bir şey yapanın kışını tekmelemeye karar veren Bambi'nin babası ancak böyle görünebilirdi.

Yanıdakilerin başında bir şey yoktu ama gözleri ve sakalları Herne'ninkine benziyordu. Demek ki erkek bakım ürünleri henüz hayalet marketine düşmemişti.

Herne önce bana sonra Granuaile'e baktı. "Druid hanginiz?"

Gözlerimi kırıştırdım ve hemen cevap vermedim. Gırtlaktan gelen, belki de balgamla tıkanmış boğuk bir ses duymayı bekliyordum. Modern filmlerde hayaletlerin sesleri hep böyle olurdu ama Herne kusursuz ve berrak bir bariton ses tonuyla eski İngilizce konuşuyordu. Kısa ve basit cümleler kurarsa modern İngilizce bilenler adamı anlayabilirdi ama uzun cümlelerin şifresini çözmek çok zor olurdu çünkü sesli harflerin yarısının telaffuzu farklıydı. Adam hakkında anlatılan tarihi hikâyeleri göz önünde bulunduracak olursam VIII. Henry'den çok II. Richard'ın döneminde yaşamış olması muhtemeldi.

Granuaile, "Hanginiz Druid diye mi sordu? İkimiz de Druid'iz," dedi.

Herne önce kaşlarını çattı ve Granuaile'in modern telaffuzunu yorumlamaya çalıştı ama sonra verilen cevabı anladı ve dudaklarını hafifçe bükerek sırıttı.

"İkiniz de mi?"

Granuaile, “Bu adam iyi mi?” diye sordu.

“Evet, eski İngilizce konuşuyor,” dedim.

Eski İngilizce’de köpeklerin havlaması da fazladan bir hece ile vurgulanıyor mu?

Oberon’un sorusunu umursamadım ve Herne’ye döndüm.

“Evet, ikimiz de.”

“Öyleyse Druidler, şu soruma cevap verin: Eire’de kimin sevgisi en güzeldir?”

Granuaile, “Neden şair gibi konuşuyor?” diye sordu.

Herne bizi duyabilecek olsa da sorusuna cevap verdim. “Evet, bize bir bilmece soruyor. Doğru şekilde cevap veremezsem iddia ettiğim gibi eski bir Druid olamam ve buraya izinsiz girmişimdir. Albion ona bir Druid olduğumu söylese de bana meydan okuyor.”

“Cevabı biliyor musun?”

Tabii ki biliyor. Pastırma. Her şeyin cevabı pastırmadır.

Oberon güzel noktaya parmak basmıştı ama Herne’nin istediği cevap bu değildi. Efsanevi libidosu olan eski av partnerinin ismini duymak istiyordu. “Yatakta veya doğada da olsan, Flidais seninkini selamlar.”

Bunu duyan hayaletler kahkahalar atmaya başladı, hatta avcılardan bir tanesi öksürük krizine girdi. Gerçek bir solunum sistemi olmadığı için bence çok garip bir durumdu.

Granuaile, “Bir saniye,” dedi. “Flidais komik değil. Espri bunun neresinde? Neden gülüyorlar?” Avcıların gülümsemeleri yüzlerinden silindi, biraz rahatsız olmuş gibiydiler.

“Sana açıklarsam komik olmaz.”

Granuaile avcılarının şimdi utandığını fark etti. “Yine de açıkla.”

“Seninki derken Herne’nin penisine atıfta bulunuyor ve selamlamak burada merhaba demek anlamında değil. Cinsel bir kucaklamaya benzer bir anlamı var. Nezaketsiz bir cevap olduğu için özür dilerim.”

“Oooooohhh.”

“Evet, aynı fikirdeyim.”

Granuaile’in dudakları kınarcasına ince bir çizgiye dönüştü ve gözlerini kısıp avcılara baktı. Birisi botlarını incelerken diğeri de gökyüzüne bakıyordu. Herne bunun atının sevmek için güzel bir an olduğuna karar vermişti. Eski İngilizce konuşmalar bile modern sohbetleri gayet güzel takip ediyorlardı. Gerçi Granuaile’in vücut dilinin tercüme ihtiyacı yoktu. Granuaile, “Sizin eski tarz tipler olduğunuzu biliyorum,” dedi. Parmağıyla beni de işaret ederek bu gruba dâhil etti. “Ama hangi yüzyılda olduğumuzu hatırlamaya çalışalım, olur mu? Siz kimin kışını tekmeleyebiliyorsanız aynısını ben de yaparım, Flidais de yapar.”

Herne, “Evet!” diye kükredi. Sanki tek gülen onlarmış gibi yanındaki avcılara öfkeli bir bakış attı. Sonra bize dönüp gülmüsedü. “Sevgili Druidler, ormanıma hoş geldiniz.” Eski tarz vurguları kayboldu. “Modern İngilizce’yi öğrendim, bu yüzden rahat olun. Siz benim misafirimsiniz. Avlanın veya dinlenin, nasıl isterseniz.”

Bize misafir dediği anda Morrigan'ın ne demek istediğini anladım. Herne'yi bizim tarafımızda olmaya ikna etmek gerekmiyordu. Onuru -raison d'être- ormanındayken misafiri olduğumuz için bizi korumayı gerektiriyordu.

“Köpeğim de misafiriniz mi? Bizimle avlanmayı sever.”

“Evet, öyle.”

Herne'ye teşekkür ettim. “Avlayan değil de avlanan olduğumuzu söylemek daha doğru olur.”

Herne'nin gülümsemesi kayboldu. “Avlanan? Kim tarafından?”

“Olimposlular. En azından bir tanesi şimdi Albion'u rahatsız ediyor -ya Pan ya Faunus.”

“Keçi ayaklı tanrı? Yakın zamanda buradan geçti.”

“Ve onun yüzünden Tír na nÓg'a geçemiyoruz. Kaos saçıyor ve Gaiá'nın düzenini bozup ormanları rahatsız ediyor. Artemis ve Diana'nın bizi öldürmesi için bizi burada tutuyor.”

Herne kaşlarını çattı ve gözlerinin alevi biraz daha parlaklaştı. Atından indi ve gözlerini kısıtı, bir elini toprağa koydu. Bu süreç içinde hiç ses çıkartmadığını fark ettim. Ne derileri gıcırdadı, ne de ayakları yere basınca bir gümbürtü geldi. Arkadaşlarıyla birlikte sadece istediklerinde ses çıkartıyor olmalıydılar. Birkaç saniye sonra, “Bu doğru,” dedi. “Görünür değil ama hissedilebiliyor. Keçi ormanımı rahatsız ediyor.” Bana döndü. “Ve benim misafirlerimi avlamaya mı geliyorlar?”

“Evet. Ve sadece senin ormanını değil Albion'un bütün ormanlarını rahatsız ediyorlar.”

Herne, “Buna izin veremem,” diyerek ayağa kalktı. “Misafirlerim azdır ve çok uzun zamandır kimse iyi niyetimi kötüye kullanmadı. Artık kimse benim ormanımda avlanamaz.”

Muhtemelen Kraliyet Ailesi’nin koyduğu korumalar sayesinde ama Herne bunun kendisinden korktukları için olduğunu düşünüyorsa aksini iddia edecek değilim.

“Şimdi sizi avlamaya çalışırlarsa gazabımla yüzleşirler. Dinlenin ve gücünüzü toplayın. Olimposlular ormanıma adım atarsa, gündüz veya gece, atlarımıza biner karşılığın dikiliriz.”

“Teşekkür ederim. Cahilliğimi affet ama maddesel formda olanlara zarar verebiliyor musun?”

Herne sessizce bana baktı, sanki bunu sorduğuma inanamadı ama sonra belinden bir bıçak çekti. Güçlkle görünen bir bıçaktı, sadece ana hatları sayesinde ışığı yansıttığı belli oluyordu. Yavaşça öne çıktı ve bıçağı kaldırıp kanımı akıtacak kadar göğsüme bastırdı.

“Hissediyor musun?” diye kükredi.

“Evet. Bunu hak ettim. Sorumun cevabını aldım.”

Başıyla onayladı -boynuzu olan biri için çok tehlikeli bir hareketti- ve bıçağını kınına geri soktu. Küçük yarayı kapatmak için iyileştirme tılsımını çalıştırdım.

Herne’nin avcılarında biri konuşmaya başladı, sesi tiz ve genizden geliyordu, bir şeyi komik buluyor gibiydi. “Ha! Köpeğin bizi mi kokluyor?” diye sordu. Herne ile başlarımızı yana çevirince Oberon’un hayalet köpeklerden birinin kığını kokladığını gördüm.

İç geçirdim. “Oberon, beni utandırıyor sun.”

Oberon, *hah*, diye homurdandı. Burnunu kaldırdı ve başını çevirip bana baktı. *Buna inanabiliyor musun, Atticus? Kokusuz kışlar. Daha neler göreceğiz?*

BÖLÜM 22

Birlikte Home Park'ı terk ettik ve Windsor Ormanı'nın artık sadece birkaç kilometre uzakta olan güneybatısına koştuk. Kuzeydoğuda bir eğlence parkı vardı ve bu durum bana çok garip geliyordu. Bir Druid için ormanın kendisi eğlence parkıydı.

Herne bizi ormanın ortasındaki bir tarlanın kenarında bıraktı. Gözlerden uzakta bir yerdeydik. Avcılarıyla gideceğini ve bizi yalnız bırakacağını söyledi.

“Tekrar hoş geldiniz, bana ihtiyacınız olursa beni çağırın,” dedi. “Yoksa dinlenin veya arzu ettiğiniz gibi hazırlık yapın.”

Herne'ye teşekkür ettik ve ortaya çıktığı gibi yavaşça gözden kayboldu. Avcılar gidince Oberon sırt üstü yere yattı. *Kraliyet köpeğinin karnının okşanmasına ihtiyacı var. Sakın beni ihmal etmeyin insanlar.*

Granuaile bir kahkaha attı ve Oberon'un yanına çömel-di. Gülümsedim ve etrafıma baktım. Burası rahat bir yerdi. Rahatlıktan kastım koşarken zarar gören veya ihmal edilen yerle-

rimizi onarabileceğimiz ve besleyebileceğimiz huzurlu bir yerdi. Sarmaşıklarla süslenmiş eski bir kayın ağacının yanına gittim, birkaç sarmaşık dalını koparttım ve Oberon ile Granuaile'in yanına çömeldim. Köpeğim elimde ne olduğunu görmek için başını yana çevirdi.

Onunla ne yapacaksın?

“Sanat ve zanaat,” dedim.

Bir süre onunla mı uğraşacaksın?

“Sanırım.”

Teşekkürler, Granuaile, karnım rahatladı. Yuvarlandı ve sürünerek bana yaklaştı. Kucağımı dev kafasına yastık yaptı ve gerinip iç geçirdi. *Ahhh. Şekerleme zamanı.*

Granuaile başını iki yana salladı. “Gün boyunca uyudun.”

Tamamında değil. Beni gün doğmadan uyandırdın. Ve şimdi, gün doğumundan sonrası. Uyku zamanı.

Granuaile gülümsedi ve ayağa kalkıp bana döndü. “Onunla ne yapacaksın?”

“Hâlâ fırsatın varken rahatla. Güneşin doğmasına birkaç saat var.”

“İki öfkeli tanrıçayla karşılaşmaya hazırlanmamız gerekmez mi? Belki de bubi tuzakları veya ona benzer şeyler yapmalıyız.”

“Belki. Ama yaratıcı olmaya ayırabileceğim -ya da en azından arzu ettiğim gibi geçirebileceğim- zamanım var. Bir şey yapmaya karar verene kadar o şeyi yapmaya ayıracak zamanın hiç olmaz, fark ettin mi?” Granuaile elimdeki bükülmüş sarmaşıklara baktı ve organik gübreden başka bir işe yaramayacaklarını düşündü.

“Gel, birkaç saniye yanıma otur.” Elimi yere vurdum, Oberon’un uzanmadığı tarafı işaret ettim. İç geçirdi ve yanıma oturup asasını kucağına koydu. Gülümsedim. “İşte bu kadar. Güzel, değil mi?”

Tepesindeki bitki örtüsüne, yaprakların arasından gözükten aya baktı. Yakındaki tarlanın çimenlerinden gelen gecenin fısıltılarını dinledi. “Buna itiraz edemem. Hoş bir yer.”

“Gaia nereye gitsek bize mucizeler sunar, tabii görmek isteyen gözler için.”

“Ah, katılıyorum.”

“Şimdi, çok becerikli bir zanaatkâr olmadığımı biliyorum,” dedim. Sarmaşıkları bükerek bir çembere dönüştürdüm. “Ama harika olan bir şeyler yaratmaktır, bitmiş ürünün kalitesi değildir. Tüketmek bizim için yang ise yaratmanın da ying olduğu söylenebilir. Hepimizin içinden geçmek istediği bir güzelliştir. Dünyaya onu sevdiğimi ancak bir şeyler yaratarak söyleyebiliyorum.” Tacı tamamladım ve Granuaile’e uzattım. Gülümseyerek elimden aldı.

“Çok sinsisin, biliyor musun?”

“Öyle mi?”

Tacı kafasına taktı. “Felsefe yaptığımı düşünüyordum ama sonra birden aşırı duygusallaştın.”

“Sözel çevikliğime +20 alıyorum.”

Granuaile beni öpmek için eğildi ama Oberon araya girdi.

Durun yoksa kucağına işerim.

İkimiz de bunu istemiyorduk, aşırı duygusallaşmamıza Flidais’in gelişi engel oldu. Tarlanın kenarından bize seslendi ve sesin geldiği tarafa baktığımızda açığa çıktı.

“Merhaba, Druidler,” dedi. Bizimle dalga geçer gibiydi. “Yaklaşabilir miyim, orası güvenli mi?” Olimposluların geyikler tarafından çekilen savaş arabalarına benzer arabasında ayakta dikiliyordu. Görkemli bir tasarım değildi ama işini görüyordu. Hareket ederken sesleri nasıl bastırıldığını bilmiyordum, yoksa geldiğini çok önce duyardık. Belki de kendimi Granuaile’e fazla kaptırmıştım.

Yanımıza gelmesini işaret ettim ve kadını karşılamak için ayağa kalktık. Oberon şekerleme yapamadığı için homurdandı. Düşüncelerini kendine saklamasını tavsiye ettim çünkü Flidais isterse ne dediğini duyabilirdi. Flidais savaşa uygun giyinmişti. Üzerinde standart avcı derileri vardı, yayını ve oklarını yanına almıştı ama aynı zamanda iki de hançer taşıyordu. Bir tanesini daha önce görmüş ama Fae Sarayı’ndaki seremonilerde yanına aldığını düşünmüştüm. Sapı malahit ve sedef kaplamaydı. Saçları kırmızı kıvrıkcık bukleler hâlinde sallanıyordu ve morali yerindeydi, bu yüzden hemen alarma geçtim. Şimdi her şeyin arkasında Midhir’in olduğunu düşünsem de Flidais geçmişte Brighid’in kuklası olduğunu ispatlamıştı. Bizim yanımızda olduğundan şüpheliydim ve kadına güvenmiyordum.

“Sana buraya nasıl geldiğini sorabilir miyim?” dedim. “Kaos yüzünden bütün kapılar kapandı.”

Flidais omzunu silkti. “Eski Yollar’dan birini kullandım.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Korunmuyor muydu?”

“Hayır, neden korunsun?”

“Çünkü ya korunuyorlar ya da yok edildiler. Bütün Avrupa'dakiler.”

“Benim kullandığımda bir sorun yoktu.”

“Neredeki?” diye sordum. Çünkü yakınlarda bir tane olduğunu hatırlamıyordum.

“Windsor Kalesi'nin altında, Fatih William döneminden kalan kısımdadır. Bir mahzen veya bodruma ya da siz nasıl diyorsunuz, mahzenmezara açılıyor.”

“Muhtemelen kilerdir,” dedim. “Eski Yol'u ne zaman kullandın?”

“Birkaç dakika önce. Doğrudan buraya geldim çünkü Odin'in habercisi başınızın dertte olduğunu söyledi.”

“Kurtulmak için bu boyutu tamamen terk etmemiz gerek. Olimposlulardan kaçmalıyız.”

“Ah, evet. Onları bir şekilde provoke etmişsin ve bunun sonucunda Morrigan öldü. Bunu nasıl başardın?”

“Bacchus'ü Zaman Adaları'ndan birine attım.”

Flidais gözlerini devirdi. “Bu, onları delirtebilir. Bunun için Morrigan'ı bile öldürürler.”

Yorumu beni incitti, Morrigan'ın ölümünü zamanla kabulleneceğimi biliyordum ama şimdilik zaman zaman yüzeye çıkıp canımı acıtması normaldi. “Bizi Eski Yol'a götürebilir misin?”

Neşesi kayboldu. “Ah. Sanırım.”

“Sorun nedir?”

“Odin'den mesajı alınca Olimposlulara karşı yanınızda savaşacağımı düşünmüştüm.”

“Dövüşten kaçmanın bir yolunu bulamazsak senden bunu isteyeceğim çünkü sen burayı herkesten iyi biliyorsun. Herne hariç. Ama bir ölümsüzle göğüs göğşe çarpışmak bana cazip gelmiyor. Geri çekilip diplomasıyı kullanmayı yeğlerim.”

Flidais burnundan soludu. “Olimposlular diplomatik değildir, fark etmedin mi? Sadece öldürmek en iyi seçenek olmadığında farklılıklarından bahsederler. Onlara yaşamana izin vermeleri için iyi bir sebep vermezsen sadece onlar seni yakalayana kadar yaşarsın. Ya da ben yanında savaştığım sürece.”

Son yorumunu umursamadım. “Bizi dinlerlerse ilgilerini çekecek birkaç şey söyleyebilirim. Boyut değiştirmek bizi idam masasından alır. Konuşmak zorundalar, tabii ki aracı kullanarak.”

“Kaçmayı mı tercih ediyorsun?” Flidais beni kınıyordu, bana korkak demek üzereydi. “Bizim toprağımızdalar. Ya da en azından bizim bölgemizdeler diyebiliriz. Onlara İrlandalıların, küstahlıkları hakkında ne düşündüğünü gösterebiliriz. Hazırlık yapacak zamanımız var. Kehanetlere göre gün doğmadan burada olmayacaklar. Onlarla savaşıp kazanabiliriz.”

Kehanet büyüsünün benimkiyle aynı sonucu vermesi memnun ediciydi. “Sadece köşeye sıkıştığımda veya koşullar lehimeyse İrlanda tarzında dövüşmeyi tercih ederim. Onları yenmenin bir faydası olmaz, Flidais. Bizden daha hızlı olmasalar da bizim kadar hızlılar. Ve senin de dediğin gibi Morrigan’ı öldürdüler.”

“Ama ikiye karşı bir dövüştüler, değil mi?”

Başımın altına onayladım ama bundan şüpheliydim. Bildiğim kadarıyla, Morrigan onları bir süre oyalamış ve benimle iletişim

kurup arzu ettiği kadar sohbet etmişti. Sadece yaşamaktan vazgeçtiğinde ölmüştü.

Flidais, “Aynısını onlara yapabiliriz,” dedi. “Onları teker teker avlarız. Romalı kuklalarının stratejisini benimseriz: Böl ve fethet.”

Ya da şimdi bize yardım ediyor gibi görünüp Artemis ve Diana bizi avlarken hiçbir şey yapmazsın, diye düşündüm. Bize komplo kuranın Flidais olmadığına dair bir kanıt yoktu, gerçi bana göre bu gibi planları yapan değil, başkalarının planlarına dâhil olan biriydi. Düşündüklerimden farklı bir şey söyledim. “Neden onlarla savaşmak için bu kadar heveslisin? Kişisel bir garezin mi var?”

Flidais burnundan soludu. “Onlarla hiç karşılaşmadım, bu yüzden onlarla ne derdim olabilir ki?”

“Sen onlarla aynı tarzda bir tanrıçasın, tek farkınız onlar bakire sen değilsin. Belki de bakireliğin abartıldığını ispatlamak istiyorsun.”

Granuaile, “Bunu ispatlamaya gerek yok, Atticus,” dedi. “En azından güzel bir seks nedir bilenlere.”

“Ne demek istediğimi anlıyorsun,” dedim. “Belki de stratejik olarak daha akıllıca olanı yapmak yerine kendini ispatlamaya çalışıyorsundur.” Savaşma hevesinin kendini ispatlama arzusundan ibaret olduğunu gösterirsem bana korkak demeye kalkışmaz.

Gözlerini kısıp bana bakan Flidais yavaşça nefes verdi. “Pekâlâ, Eski Yol’a gidelim,” dedi. Savaş arabasını işaret etti. “Beni takip edin, sizi oraya götürürüm.”

“Bir saniye,” dedim. “Bu savaş arabasını Windsor Kalesi’nin mahzeninden nasıl geçirdin?”

“Geçirmedim.” Parmağını şıklattı. “Bu, adanın dört bir yanına gizlediğim savaş arabalarından bir tanesi. Geyikler bölgede yaşıyor ve ben çağırınca geliyorlar.”

Böylesi, Olimposlularınkinden çok daha mantıklıydı. Ama zaten Flidais gibi boyut değiştiremiyorlardı, bu yüzden arabalarını bir yerlere gizleyemezlerdi.

Gün ağarmadan karanlığın nemli sisi içinde Flidais’i takip ettik. Yüzümüze değen sanki hava değil ıslak bir bezdi. Parkın içinde normal bir tempoda ilerledik, Olimposlulara veya herhangi bir ihanete karşı tetikteydik.

Kaleye ulaşmadan hemen önce bir işaret gördük. Bir kilometre kadar ileriden bir gümbürtü geldi ve şok dalgaları bize kadar ulaştı. Şaşkınlıkla koşmayı bıraktık ve gökyüzüne yükselen toz bulutuna baktık. Kaynağın neresi olduğunu anlamak zor değildi. Malikânenin içinde kimsenin olmadığını umdum.

Granuaile, “Bu neydi?” diye sordu.

“Bir patlama? Evet.”

Booom.

Flidais’e döndük ve başını iki yana salladığını gördük. “Ben değildim.”

“Ben öyle bir şey demedim.”

“Demene gerek yoktu. Sizi burada tutmak için Eski Yol’un yok edilmesini ayarladığımı düşündün.”

“Hayır, düşünmedim. Bunu başka biri yapmış olabilir. Tír na nÓg’dan biri. Bundan kimin sorumlu olabileceği ya da emri kimin vermiş olabileceği hakkında bir fikrin var mı?”

Flidais gözlerinde alev alev bir öfkeyle bana döndü. “Neden benden şüpheleniyorsun?”

Nedenler listesi çok uzundu ama şüphelerimi dile getirmenin bir faydası olmazdı. Bu yüzden kelimelerimi dikkatlice seçtim, üzerine alınmasını veya önemli bir şeyi benden gizlemesini istemiyordum.

“Ben bir şeyden şüphelenmiyorum ama bir sürü şeyi merak ediyorum. Eski Yol’u kullanmamıza engel olmak için Windsor Kalesi’ni patlatanın kim olduğuna dair bir fikrin yoksa o zaman aşırı zeki biriyle karşı karşıyayız. Tuatha Dé Danann içinde sen kullandıktan bir saat sonra bu boyuttaki Eski Yol’u patlatabilecek kim var? Ya da daha doğrusu, Tír na nÓg’da seni takip eden ve bu yolu kullandığını gören biri var mıydı?”

Flidais son cümlemi duyunca kaşlarını çattı. Takip edilme ihtimali Flidais için çok rahatsız ediciydi. Gözlerindeki meydan okuma ateşi söndü ve bakışlarını kaçırıp söylediklerimi düşündü.

“Sanırım Ogma olabilir. Bir süredir tasarımlarını anlamak mümkün değil.”

Bunu duyunca tüylerim diken diken oldu ama aklıma gelmeyen bir şey değildi. Granuaile nefesini tuttu çünkü bu ihtimali hiç düşünmemişti.

Flidais devam etti. “Ama son zamanlarda Midhir de ortalıklarda gözüküyor. Bu gibi şeyleri sever. Geçen gelişinde sarayda

utandırdığın Fae lordunun patronudur, koruculardan sorumlu olan lorddan bahsediyorum. Sen ona ne demiştin?”

“Lord Kabasakal.”

“Evet.”

“Gerçek ismi, ne?”

“Bilmiyorum. İronik olan, sen dalga geçene kadar kimse- nin adama çok fazla dikkat etmemiş olması. Şimdi herkes ona Kabasakal diyor.”

“Lanet olsun. Şimdi kalıp dövüşmekten başka çaremiz yok.”

“Yapılacak en iyi şey bu, Druid, özür dilerim. Sarayda her zaman Siodhachan’sın ama dışarıda başka isimler kullandığını biliyorum. Hâlâ Atticus’u mu kullanıyorsun yoksa yeni bir ismin var mı?”

“Atticus olur.”

Belki de ismini Swoony McMushypants olarak değiştirmeliyiz.

Granuaile gülmemek için kendini zor tuttu ve neşesini gizlemek için öksürdü, Flidais ise gülmemek için dudaklarını büzüyordu. Demek ki Oberon’un yorumunu duymuştu.

“Pekâlâ, nerede savaşmamızı tavsiye edersin?” diye sordum. Köpeğim bir şey söylememiş gibi davrandım. “Sanırım kale- nin yakınında değil. Orası birazdan İngiliz güvenlik güçleriyle dolacak. Aslında, bahse girerim şimdi uydu kameraları buraya odaklanmıştır ve daha sonrasında görüntüleri izleyen, bizim kim olduğumuzu çok merak edecek. Belki de dalların altında kalmamız ve bir süre görünmez olmamız daha iyi olur.”

Flidais gözlerini kısıp gökyüzüne baktı. “O uyduları duydum. Kalleş yaratıklar.” Kelime seçimini sorgulamadım, Granuaile ve Oberon da bir şey söylemedi. Bilgisayar veya cep telefonu kullanmamış birine uydunun ne olduğunu anlatacak değildik. Flidais’e göre uydular büyümlü varlıklardı, tıpkı Fae’nin insanlar için büyümlü olduğu gibi. “Evet. Ormana geri dönelim ve kendimize uygun bir yer bulalım.”

Biz sırtımızı Windsor Kalesi’ne dönerken uzaktan helikopterlerin ve sirenlerin sesleri geldi. Home Park’tan Windsor Ormanı’na doğru koşmaya başladık. Dalların altına girince kamuflejimizi kapattık ve ormanın ortasındaki açıklığa geri döndük. Üç marihuana bitkisi bu ormana ait olmadıklarını bilmelerine rağmen tedirgin bir biçimde büyümlüye devam ediyor ve kendilerini kopartıp tütürecek sakallı yerel hippiyi bekliyordu.

Plan nedir, Atticus?

“Aslında, hâlâ üzerinde çalışıyorum.”

Flidais savaş arabasını ve geyiklerini ağaçların altında gözükmür bir yerde bıraktı, bu işe karıştığını ve ava dâhil olduğunu belli etmek istiyordu. Birlikte açıklığın kuzeydoğusundan ormana girdik, önce hepbirlikte ilerledik ama yüz metre sonra ayrılmaya karar verdik.

Flidais, “Ama bunu yapmadan önce bir şeyden faydalana biliriz,” dedi. Bunu söylerken Granuaile’e baktı ve Granuaile hemen alarma geçti.

“Ah... aklında ne var?” diye sordu.

Flidais, “Kamufraj bağını nasıl değiştireceğini öğrettin mi, Atticus?” diye sordu. Konudan tamamen bihaber olmasaydım verilecek en iyi cevap ‘evet’ olurdu ama bir şey biliyormuş gibi görünmenin âlemi yoktu.

“Değiştirilebileceğini bilmiyordum. Derimize kazınmuş temel büyülerden biridir.”

“Temel büyüü tabii ki değiştiremezsin ama üzerine bir şeyler ekleyebilirsin. Denememiş olmana çok şaşırdım.”

“Ben sürprizlerle dolu biriyim.” Granuaile görünmez olabiliyorken neden kamufrajdan bahsettiğini anlayamadım.

“Evet.” Tanrıça sırttı ve Granuaile’in kıyafetlerini süzdü. “şimdi fark ettim de, üzerinde biraz çalışırsak, Granuaile ile beni ikiz sanabilirler. Bu durum bize avantaj sağlayabilir, bu yüzden denememe izin ver.”

Benzerliđi daha önce de fark etmiştim. Ogma bile Tír na nÓg’da bizi ziyaret ettiğinde Granuaile’i Flidais zannetmişti.

Gözlerini Granuaile’in üzerinden ayırmayan Flidais, Eski İrlanda dilinde bir bağın sözlerini söylemeye başladı. En başta kamufraj kelimelerini duydum ama bitmesi gereken yerde sözleri bitirmedi, Granuaile’in siyah kıyafetlerine odaklanıp kendi kıyafetlerine baktıktan sonra bağa enerji verdi. Avcı derileri siyahlaştı.

Granuaile ile aynı anda, “Vay canına,” dedik.

Oberon ürperdi. *Tüylerim diken diken oldu! Yakında BBC’de, Windsor’un Kara Druidler’i!*

Flidais kolunu yay kirişinden koruyan sol kolundaki zırhı çıkarttı. şimdi Granuaile gibi kolsuz kıyafetler içerisindeydi.

“Pekâlâ, şimdi saçlar,” dedi. Çünkü arada biraz fark vardı. Renk neredeyse aynıydı ama Flidais’inkiler daha kıvrıkcık ve bukleliydi. Bu şekilde seksenlerin rock müzik fanlarına benziyordu.

Granuaile, “Belki de topuz yapmalıyız,” dedi.

“Evet ama önce saçlarımı düzleştirmem gerek.” Flidais benim veya Granuaile’in aklına hiç gelmemiş bir bağı canlandırdı, saçları şimdi Granuaile’inkiler gibi düz ve hafif dalgalıydı.

Büyük aylar adına, Atticus, düşünsene Hollywood’da ne paralar kazanır! Birkaç kelime söyle ve Oscar gecesine beş dakikada hazır ol!

Granuaile gülümseyerek “Harika,” dedi.

Flidais, “Sen saçlarını istediğin gibi topla, ben seni taklit ederim,” dedi.

Granuaile alışkın olduğu için çevik hareketlerle saçlarını büküp topladı. İşi bittiğinde kafasındaki saçlar çok gergindi ve tepesinde çok düzgün bir topuz vardı. Flidais birkaç saniye inceledikten sonra kendi saçlarına aynısını yaptı.

Granuaile, “Hiç fena değil,” dedi.

Avcı tanrıça, “Tamam, şimdi Atticus’a dönelim,” dedi.

Farkı karşılaştırmam için yan yana durup bana döndüler. Boyları ve vücutlarının yapısı aynıydı, sadece Granuaile’in çilleri birkaç tane daha fazlaydı. Saçları şimdi birbirinin eşiydi. Yakından bakınca Flidais’in kıyafetlerinin farklı bir malzemedен olduğunu görmek mümkündü ama uzaktan bakıldığında birbirine benzeyen iki silüet olacaktı. Yüz hatlarındaki ufak tefek farklar da ancak çok yakından belli oluyordu ama dövüşürken uzaktan bakan kimse ikiliyi birbirinden ayırt edemezdi.

“İşe yarar,” dedim. “Şimdi ne yapacağız?”

“Teker teker yanlarından açığa çıkıp bir bıçak atacak ve sonrasında görünmez olacağız. Bıçaklarımız bitene kadar bu böyle devam edecek. Toplam beş bıçağımız var, değil mi?”

Granuaile başıyla onayladı. Granuaile’de üç tane, Flidais’te iki tane vardı.

Flidais, “O zaman ilk sensin,” dedi. “Onlar aynı kişinin bir oraya bir buraya ışınlandığını düşünecek. Dikkatleri dağılacak. Birinin bu durumdan faydalanması gerekecek.” Kaşlarını havaya kaldırıp bana baktı ve başıyla onayladı.

“Mümkünse Diana’yı hedef al,” dedi. “Bu işte Artemis’ten biraz daha iyidir ve onu yavaşlatmak için yapacağımız her şey işimize yarar.”

Planı onayladık ve beklemek için birbirimizden ayrıldık. Ben aynı yoldan ormanın derinliklerine doğru ilerlerken Flidais soluma, Granuaile ise Oberon ile birlikte sağıma geçti.

Fragarach’ı çektim ve ağaçların arasını doğru düzgün göreceğim bir yerde durdum. Günün ilk ışıkları dalların arasından geçmeye başladı.

Home Park’ın tepesinde bir helikopter geçerken üzerimize kamuffaj yaptım, muhtemelen patlama olduğunda durduğumuz yere doğru gidiyordu. İngiliz güvenliği, Windsor Kalesi’ne yapılan saldırıyı büyük ihtimalle terörist grupların üzerine yıkacaktı. Birinin bir kapıyı yüzüme kapatmak için bunu yapabileceği en çalgın teorilerde bile geçmezdi. Granuaile ile Frogmore House yakınında etkisiz hâle getirdiğimiz iki kişi muhtemelen sorgu-

lanıyor, uydu görüntüleri inceleniyordu. Görüntülerde bir an gözükecek sonra ortadan kaybolacaktık. Bu yüzden çemberi genişletecek ve eninde sonunda buraya da gelecek, belki de buraya gelmek üzere olan Diana ve Artemis'i de göreceklerdi. Bu durum işleri karıştırabilirdi çünkü bu düello için rahat bırakılmamız gerekiyordu.

Kelimesi bile tüylerimi diken diken etti. Bu basit bir düello değildi. Herhangi bir kural veya kod yoktu. Yapabileceğim en kötü şeyin canlarını yakmak ve onları sınırlendirmek olduğunu bilerek üzerime geleceklerdi.

Yenilmez bir düşmanı nasıl etkisiz hâle getirecektim? Morrigan'ın tavsiyesi kulaklarımda yeniden yankılandı: Gaia bizi Olimposlulardan daha çok seviyor. Çözümün birilerini rehin almak olduğunu fark edince hayal kırıklığına uğradım. Rehine olayına girmeyi çok sevmezdim, çünkü çaresizlikten başvurulmuş bir eylemdi ve nadiren işe yarardı. Bacchus'ü tekmeleyip boyut kapısına doğru fırlatırken amacım başka bir şeyden çok kendi canımı kurtarmaktı. Ama Olimposluların neden bunu birini rehin alma olarak gördüğünü anlayabiliyordum. Şimdi elimde çok fazla koz da yoktu: Bir yandan Bacchus'ü geri istediklerini söylüyor ama diğer yandan birkaçı beni yok etmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Oberon veya Granuaile'i alırlarsa avantajlı konuma geçeceklerini biliyorlardı çünkü onları geri almak için her şeyi yapardım. Avantajlı konuma geçmenin veya en azından onları konuşturmanın bir yolu olabilirdi ama bu bile çok zordu. Hoş bir şey değildi ama başarı şansı

Olimposluların birden sağduyulu davranmasını beklemeye göre çok daha fazlaydı. Morrigan'ın, Tuatha Dé Danann'ın veya Olimposlularla savaşmak zorunda kalanların neden hiç onlarla konuşmayı denemediğini düşündüm. Bazı durumlarda bu bir seçenek olmayabilirdi ama büyük ihtimalle şiddet kullanmaktan başka bir yöntemin işe yarayacağını kimse düşünmemişti.

Albion ile dövmeleğim sayesinde iletişime geçtim. Planım belki işe yarar diye elementale depolanmanın ne olduğunu anlatmaya başladım.

BÖLÜM 23

Neyin geleceğini bildiğim için kendime güvenmem gerekirdi ama cesaretim hemen kırıldı. Atticus ve Flidais'in, ve teorik olarak Herne'nin -gelip gelmeyeceğinden emin olmasam da- yanımızda olduğunu biliyordum ve aslında güçler dengelenmişti. Ama en son Olimposluları pusuya düşürmeye çalıştığımda işler beklediğim gibi gitmemişti. Onlarla dövüşecek stratejik silahlara sahip değildim. Kafalarına Scáthmhaide ile sert bir darbe indirmediğim sürece onları etkisiz hâle getiremezdim. Bıçaklarım sadece sınırlarını bozacak ve bize zaten yeterince öfkeliydiler.

Atticus öfkeli olduğimde daha iyi savaştığımı iddia ediyordu. Sebep değil ama etki konusunda haklıydı. Dövüşürken sadece gösterdiğim çabalara değil aynı zamanda nasıl kazanabileceğime de odaklanıyordum -gerçi Atticus, bu ikisi arasında bir fark olmadığını inanıyordu. Savaşta ahlaki değer diye bir şey olmadığını söylüyor, ya avantajlı konuma geçersin ya da düşmanın avantaj kazanmasını sağlarsın, diyordu. Ben aynı fikirde değil-

dim. İnsanlar savaşları gururla da kaybedebilir veya ölebilirdi. Yapabilirsem bunu yapmak istiyordum. Ama bir süre sonra gururumun incinip incinmediğini umursamadığım doğrudu. Öfke beraberinde bir zihin açıklığını da getiriyor, bu olunca zafere giden yollar berraklaşıyordu. Bazı yollar şerefli değildi ama zafere giden yollar daha kısaydı. Tek yapmam gereken birini seçmek ve ilk adımı atmaktı. Ama Olimposlular konusunda henüz içim rahat değildi çünkü bize kızmak için haklı sebepleri olduğunu düşünüyordum. Olimpos'un dryadlarına bulaşmak başarılı bir strateji olsa da -bize, beni toprağa bağlamak için zaman kazandırmıştı- bunun bir bedeli olacağını biliyordum.

Belki de kendime güvensizliğimin sebebi bu yolculuğun başından beri uzaktaki varlıklar tarafından izlendiğimi ve yargılandığımı bilmemdi. Bu varlıklar, şansım yaver gitmezse, bir gün benim düşmanım olabilirdi. Belki de geçen sefer Oberon ile neredeyse öldüğümüz içindi, tam olarak emin değildim.

Kişisel deneyimlerime dayanarak dövüş sporları müsabakalarının ve aksiyon filmlerindeki dövüş sahnelerinin gerçektekinden daha uzun sürdüğünü söyleyebilirdim. Özellikle de işin içine tanrılar karışırsa. Elinizde tuzlu patlamış mısır ve kola ile sinemada film izlerken dövüşler uzadıkça ağır çekimler sayesinde öldürücü vuruşlar ile öfkeli yüz ifadelerine odaklanabilirdiniz. Benim gibi yakın zamana kadar yaptığı en vahşi eylem bir kasaptan et satın almak olan kişilerin, ölüm tehdidiyle burun buruna gelmesini izlerdiniz. Filmin sonunda kahraman ve kötü adam karşı karşıya gelince güçlerinin denk olduğunu

keşfeder ve doğan güneşin önünde uzun ve güzel bir koreografi sizi beklerdi. Bu sırada film müziklerini yapan besteci de notalar oksijensizlikten ölene kadar vurucu orgun tuşlarına basar ve erkekler korusu şarkısına başlardı. Bu sahnelerin en aptalca özelliği ise aktörlerin yanlışlıkla birbirlerini öldürmemek için dövüşü haftalarca veya aylarca prova etmesiydi. Gerçekten birbirlerine zarar verecek olsalar provaya gerek kalmazdı. Tüm gerçek dövüşler gibi çirkin ve acılı olur, görüntü yönetmeni odaklanmadan her şey biterdi. Duygularımız ve adrenal bezlerimiz için başka türlü mümkün değildi.

Tanrıçaların geldiğini onları görmeden duydum. Bu sayede daha fazla endişelenmeme gerek kalmadı. Elimden geldiğince zihnimi boşaltmalıydım. Flidais'in savaş arabasını bıraktığı yerden gelen toynak gürültüsü geldiklerini haber verdi.

Oberon, *buradalar*, dedi. Scáthmhaide'ı sol elime alıp sağ elimle bir bıçağı kavradım. Oberon'un üzerine kamufflaj büyüsü yaptım ve görünmez oldum. Aynı zamanda asanın gümüş ve demirleri üzerine işlenmiş hızımı ve gücümü artıracak bağları çalıştırdım.

“Sen yere yat, Oberon. Oklar tepeden üstümüze inecek. Yakınına girmedikleri sürece onlara saldırma.”

Benim için endişelenme, dedi. *Dikkatlerinin dağıtmak için havlamanın onları ısırmaktan daha etkili olacağını düşünüyorum.*

“Galiba haklısın.”

Birkaç parıltı gördüm ve kendi aralarında fısıldaştıklarını duydum. Sonra tanrıçalar savaş arabalarını bırakıp ellerinde

yaylarıyla yürüyerek ormana girdi. Artemis daha öndeydi ve etrafındaki çalılara dikkat ediyor, bubi tuzakları arıyordu. Diana arkadaydı, bir pusu olabilir diye yukarıyı ve etrafı kontrol ediyordu.

Artemis birbirimizden ayrıldığı yere ulaşınca bunu fark edip Diana'ya da söyledi. Diana yoluna devam etmesini söyledi ve Artemis söyleneni yaptı. Geçip gitmesine izin verdim ve Diana benim yanıma geldiğinde kafasına bir bıçak fırlatıp görünmezliğimi bozdu. Bıçak havada bir yay çizdi ve kaburgalarına saplandı çünkü sağ kolunu yayını ateşlemek için havaya kaldırdığı için yanı açıktaydı. "Ha!" diye bağırdım. Görünmez oldum ve Artemis'in attığı bir ok üzerime gelirken kendimi yere attım.

Flidais ortaya çıktı ve Diana bana doğru dönerken diğer taraftan bir bıçak fırlattı. Benim bıçağımın sapını kavradığı sırada Flidais'in bıçağı sırtına saplandı. Ormanda bir, "Ha!" daha yankılandı. Artemis ikinci okunu atarken Flidais ortadan kayboldu.

İşaret buydu. Ayağa kalkıp görünmezliğimi kapattım ve Diana'nın göğsüne bir bıçak daha fırlattım. Ortadan kayboldum ve kendimi yere attım ama Artemis bu sefer beni hedef almadı. Belki de dikkati dağılmıştı, yakınındaki bir şey yüzünden olabilirdi -muhtemelen Atticus sinsice arkasından yaklaşıyordu.

Diana dizlerinin üzerine çöktü ve Flidais'in ikinci bıçağı hedefi ıskaladı. Ben ayağa kalkıp açığa çıktım ve son bıçağımı karnına fırlattım. Çok acı çekiyor gibiydi ama hiçbir yara

ölümcül olamazdı. Bıçakları çıkartır çıkartmaz ayağa kalkacak ve dövüşmeye devam edecekti. İşini bunu yapmadan bitirmeliydik ve üç adım attıktan sonra bir şey kaburgalarımın altına çarpıp ayaklarımı yerden kesti.

Düşerken karnıma saplanmış siyah tüylü oku gördüm. Diana'yı öldürmek için acele ederken görünmez olmamış veya kendimi yere atmamıştım. Atticus da Artemis'in dikkatini dağıtmayınca oka ben hedef olmuşum. Gerçek hayattaki dövüşüm korktuğumdan bile kısa sürmüştü.

BÖLÜM 24

Artemis'e sinsice arkadan yaklaşıırken Oberon'un zihnimdeki sesini duydum: *Zeki Kızı vurdular.*

“Hayır!” diye bağırdım. Arkasına dönüp ok atan Artemis'in üzerine yürüdüm. Ok atmak için fazla yakın olduğumu görünce avcı bıçağını çekti ve yayını bana doğru fırlattı. Yay benden sekmekten başka bir işe yaramadı ama yerimi belli etti. Artemis ağırlığını diğer ayağına verdi ve sağ tarafını bana döndü, bu arada sol eliyle elini uzatıp bacağındaki kından bir bıçak daha çekti. Öne atıldı, inanılmaz hızlıydı, beni göğsümden, köprücük kemiğinin hemen altından yaralamayı başardı. Muhtemelen gırtlığımı hedef almış ve kamuffajım yüzünden hedefi vuramamıştı. Geri çekildim ve kendime gelmeye çalıştım. Granuaile'e yardım etmek istiyordum ama Artemis'in yanından koşup geçemezdim.

Oberon'a, “Yanımda kal, ben birazdan geleceğim,” dedim.

Tamam.

Artemis beni yaraladığını fark edip dalga geçti. “Bu işte Morrigan kadar yetenekli değilsin.”

“Siz de değilsiniz,” dedim. “Yenildi çünkü buna izin verdi.” Sinirine dokunmuş olmalıydı -belki de dövüş hakkında hep şüpheleri vardı- çünkü hırladı ve öne atıldı. Sol kolunu kaldırdı ve hançerin ucu aşağıya indi, bıçak ön koluyla aynı düzlemde doğaçlama bir zırh gibi duruyordu. Sağ elini de geriye atıp vuruşa hazırlandı. Dövüşü hemen bitirmek için bir riski göze aldım -dövüşün uzaması benim işime yaramazdı- beni yaralamasına izin verirken ölümcül bir darbe alıp anında ölmemeyi arzuladım. Fragarach’ı havaya kaldırdığım kolu saat yönünde çevirirken kılıcımı vücudumla takip ettim, ağırlığımı, gerektiğinde ters yöne dönebilmek için sağ ayağıma verdim. Kılıcım elini bilekten kesti ve Fragarach hareket etmeye devam etti, aşağıya indikten sonra yanımdan geçen Artemis’e doğru savruldu. Hedefi sol bacağından vurdum ama kemiği kesemedim çünkü gücüm aldığım yarayla tükenmişti. Ben dönerken savurduğu sağ elindeki bıçak sol tarafımdan bir parça et koparttı. Benim kanım, Artemis’in irini etrafa saçıldı, ikimiz de kaybettiklerimizden sonra acıyla inledik. Aradaki fark bacağına aldığı darbe yüzünden Artemis’in yere düşmesiydi ama ben ayakta kaldım.

Morrigan belki de dövüşürken kamuffajını hiç kullanmamıştı -yoksa etkili bir biçimde sağ tarafını nasıl hedef alacaklardı? Artemis benim kamuffajımı da seçemiyor, demek ki Minerva veya Atena’dan yardım almıyordu. Bu durum Morrigan’ın kay-

betmek için savaştığı teorisini destekliyordu. Bana söylemek istediklerini söyledikten sonra dövüşmeyi bırakıp kesilmeyi beklediğine dair Einherjar ile bahse girmeye hazırdım.

Artemis aramıza mesafe koymak için yerde yuvarlandı ve buna izin verdim çünkü arkamdan gelen sesin ne olduğuna bakmak istiyordum. Diana Latince küfürler ediyordu. Yerden kalkmış ve bütün bıçakları çıkartmış ama Flidais'in attığı oku yemişti. Oku çıkartmaya çalışırken bir tane de bacağına yedi ve geriye düştü. Havadaki belli belirsiz bir parıltı, Herne ve avcılarının söz verdikleri gibi yardıma geldiği anlamına gelebilirdi ama sanırım uygun zamanı bekliyorlardı. Gündüz vakti hayaletlerin bir şeyler yapması için zor bir zamandı, şimdi ortaya çıkabilmesi bile ne kadar güçlü olduğuna işaret ederdi.

Tek bir bakışta durumu gözden geçirdikten sonra arkama döndüğümde Artemis'in ayağa kalktığını gördüm. Olimposlular çok hızlı iyileşiyordu, sanırım bacağı altmış saniye sonra eskisi gibi olacaktı. Benim sırtım ise o kadar hızlı iyileşmiyordu. Fakat yeni bir kol çıkarttığını da görmüyordum. Sadece kesik yerin kanaması durmuştu, benim yaram ise üzerinde çalışmaya başlasam da hâlâ kanıyordu. Üzerine yürüdüm, sessiz olmaya bile çalışmadım, beni karşılamak için hazırlandı. Sol bacağına daha fazla ağırlık veriyor gibiydi ama dudaklarının kenarındaki titreme, rol yaptığını belli etti. İyiydi ve sadece yüzeyde bir kesik kalmıştı. Bıçağının ucu şimdi yere bakıyordu ve yumruğunu savurursa bıçak da ardından gelerek önüne çıkıncı kesecekti. Zayıf sol yanını gösteriyordu, zarar görmeyen sağ tarafıyla karşı

saldırıya geçebildiği sürece sol yanına bir darbe daha almaya hazırdı. Lanet olsun, bu yemi yutacak değildim.

Üzerine yürüdüm ve son anda kendimi yere bıraktım, güçlü yumruğunun altından geçtim ve bacaklarını yerden kestim. Futbolda kırmızı kart görmenize sebep olacak türden bir süpürme idi. Dengesini kaybedince yere düşerken sağ elini öne uzattı, bu arada ben de sağ elimdeki Fragarach'ı savurup elini bilekten kestim. Bunun işini bitireceğini düşünüyordum çünkü ne yapacaktı, beni tekmeleyerek mi öldürecekti? Hayır. Yuvarlandı, bacaklarıma doğru hamle yapıp ayaklarımı altına aldı, sağ ayağını havaya kaldırıp bir tekme attı ve burnumu kırdı. Başım çok fazla tekila içmişim gibi dönüyor ve gözünün önünde benekler dans ediyordu. Yere düştüm, sanırım birkaç saniyelğine kendimden geçmişim çünkü kendime geldiğimde, ortaya çıkmış ve öfkeli bir Herne'nin bana bağırıldığını duydum.

“Hey, geri zekâlı, her neredeyse! Buna ne yapmamı istiyorsun?”

Başım zonkliyordu ve önümü tam olarak göremiyordum ama kafamı kaldırıncaya Herne ile avcılarının birinin Artemis'i yere sabitlediğini gördüm. Bacaklarını sabit tutmaya çalışıyor ama zorlanıyorlardı. Konuşurken kamufajımı kapattım.

Bacaklarını işaret ederek “Kesin şunları,” dedim. “Ama kafa kalsın.”

“Ben de bunu söylemeni bekliyordum.”

Sendeleyerek ayağa kalktım ve Granuaile'in düştüğü yere doğru yürüdüm. İyileştirme süreci kanamamı durdurmuştu

ama sırtım ve başım hâlâ acıyordu, sonra bunu da kontrol edebileceğimi hatırladım. Arkamdan Latince ve Yunanca küfürler gelirken acıyı yok ettim. Gelen ıslak sesler hayaletlerin metodik olarak Artemis ve Diana'yı uzuvlarından arındırdığını gösteriyordu. Herne'nin diğer avcısı ve köpekleri Diana'yı etkisiz hâle getirmişti, Flidais ise bir kenardan olan biteni seyrediyordu.

“Oberon, hâlâ yaşıyor mu? İyi mi?”

Yaşıyor ama çok acıdığını söylüyor. Oku karnına yemiş, Atticus. İyi gibi.

Rahatlayınca biraz kendime geldim. Çok uzun zaman önce ölen çırağım Tahirah gibi ilk dövüşünde hayatını kaybetmesinden korkmuştum. “Yanında kaldığın için teşekkürler. Söyle kamuflejini ve görünmezliğini kapatsın da ona yardım edelim. Artık güvendeyiz.” Yürümeye devam ettim ve başımı iki yana sallayarak gözümün önündeki benekleri dağıttım.

Ben yakına girince, *pekâlâ, hey, işte buradasın*, dedi.

“Neredesin? Lütfen havlar mısın?”

Oberon havlarken sol yanımda belirdi. Granuaile'in başında dikiliyordu. Granuaile'in kaburgalarının hemen altında ve biraz solda bir ok vardı. Yaranın üzerinde kan birikmişti ve oku tutuyordu. Gözlerinden yaşlar akıyor ve nefes alıp vermekte zorlanıyordu.

“Çok acıyor, Atticus,” dedi. Son kelimeyi söylerken zorlandı. “Bu kadar acıyacağını bilmiyordum.”

Fragarach'ı yere koyup dizlerimin üzerine çöktüm. Oberon bana yer açtı. “Sinirlerini bulup onları kapatmalısın,” dedim.

“Bağı hatırlıyor musun? Acı sinyallerini durdur. Oradaki elektriği kapatırsan normale dönebilirsin.”

Yüzünü buruşturdu. “Bunu unuttuğuma inanamıyorum!”

“Şok insana bir sürü şeyi unutturur. Birkaç saniye öncesine kadar ben de hatırlayamadım.”

“Yaralandın mı?”

“İyileşiyorum, sen de iyileşeceksin.”

“Tamam,” diye fısıldadı. “Pekâlâ, bunu yapabilirim.”

“Kesinlikle.”

Birkaç kez daha kesik kesik nefes aldı, gözlerini kapattı ve sonra kendisine öğrettiğim bağı fısıldadı. Rahatlayarak iç geçirdi ve sulu gözlerle bana bakarken zayıfça gülümsedi. “Ah. Çok daha iyiyim. Teşekkürler.”

“Bir şey değil. Şimdi bunları eritebiliriz.”

“Hayır, baktım, kafası ve sapı sentetik kompozit bir malzemedir. Bağlarını çözemedim.”

“Lanet olsun.”

“Hayır, bu iyi bir şey. Bu iyi bir şey, Atticus.”

“Ne?”

“Buna ihtiyacım var. Ağır yara alıp nasıl iyileşeceğimi öğrenmem gerek.”

“Ama içinde o şey varken bunu iyileştiremezsin.”

“Çıkartırız. Git ve Olimposluları hallet.”

“Çoktan yerdeler.”

“Ama birazdan daha fazlası da gelecek, biliyorsun. En azından Hermes ve Merkür.”

“Ama—”

“Atticus. Çok ciddiym. Bunu ben hallederim.” Sağ eliyle gömleğimi tuttu ve beni dudaklarına doğru çekti. Beni öptü ve şimdi gözleri gözlerime çok yakındı. “İç dengemi kurdum ve yara uyuştu. Artık mide asidi veya başka bir şey akıyor, iç kanamayı durdurdum. Tek istediğim şey beni buradan çıkartman. Bunun için bir planın var, değil mi? Bana bir planın olduğunu söyle.”

“Bir planım var,” dedim. Bunun doğru olduğunu hatırladım.

Gülümsedi, gözlerinin kenarından akan yaşlar kulaklarına doğru indi ve ben çözülmeye başladım. “Elinden geleni yaptığını biliyorum,” dedi. “Bir dahaki sefere daha iyisini yapacağım. Şimdi git.”

Dudaklarından uzaklaşıp ayağa kalkarken oku ve siyah kıyafetindeki kan çemberini yeniden gördüm. Granuaile’i bu hâlde bırakamazdım. Eski içgüdülerim bunun imkânsız olduğunu söylüyordu.

Bozulmuş bira içmiş gibisin, Atticus.

Granuaile bunu duyunca bir kakhaha attı ama diyaframına bir ok saplıyken gülmek iyi bir fikir değildi. “Atticus, git. Ben görünüyorum ve güvendeyim. Benim için endişelenme.”

Eğilip Granuaile’i tekrar öptüm. “Pekâlâ, gidiyorum. Ama sadece kalırsam kışımı tekmeleyeceğin için.”

“Oberon’u da yanına al. Burada kalmak istemiyor.”

“Bu doğru mu?”

Aslında, gitmemi isteyen oydu. Bana da söyledi.

“Bunu yalnız halletmek istiyor. Sorun değil.” Yüksek sesle, “Pekâlâ, şu işi bitirelim,” dedim. Oberon kuyruğunu sallayarak benimle geldi ve sırtını okşadım.

Herne ve avcılarını sayesinde Artemis ve Diana birer Kara Şövalye’ye dönüşmüştü. Sırt üstü yerde yatıyorlardı ama kolları ve bacakları yoktu. Uzuvları yakındaydı ama iyileştirebilecekleri kadar yakın değillerdi. İlk fışkıran irinden sonra Olimposluların etkileyici rejenerasyon yetenekleri devreye girmiş ve kanamayı durdurmuştu, şimdi gövdeler gayet iyi durumdaydı. Morrigan’ın, Herne’nin bize yardım edeceğine dair öngörüsü doğru çıkmıştı. Flidais yanımızda olmasına rağmen Herne gelmeseydi bu iş bu kadar kolay olmazdı. Artemis muhtemelen ben baygınken bacaklarını boynuma dolar ve boynumu kırardı. Herne’ye yardımı için teşekkür ettim, bir şey demedi ve başıyla onayladı. Flidais ile birlikte Artemis’in parçalarını Diana’nın yanına taşımama yardım ettiler. Şimdi aralarında sadece birkaç metre vardı.

İki gövdenin ortasına geçtim ve tanrıçalar bana öfkeli bakışlar attı. Tanrıçalarla dalga geçmedim veya zaferimle böbürlenmedim. Planımı yürürlüğe koyarken yüzüm ifadesizdi. *Druid’in depolamaya ihtiyacı var*, diye haber gönderdim Albion’a. *On parça. Benim olduğum yerde. Büyükleri sona sakla.*

Toprağın büyüü biyolojik karmaşıklığa sahip hayvanlara zarar vermek için kullanılamazdı. Ben toprağın gücünü savaşta kendime avantaj sağlamak için kullanıyordum -hız ve güç ve kamuflaj ve diğerleri- ama bunu beni yemek isteyen bir

düşmanın veya böceğin üzerinde doğrudan kullanamazdım. Karşı koyulmaz bir kanundu ve derime dövmelenmişti. Fakat Olimposluların ölümsüzlüğü bana ilginç bir açık kapı bırakıyordu. Toprak tarafından doğrudan zarar görmeleri mümkün değildi; kafaları kesilse bile, oksijensiz kalsalar bile yaşarlardı. Bu yüzden ben -veya Albion- onlara, diğer yaratıklara yapamayacağımız bir şey yapabiliydik.

Kolların ve bacakların altındaki zemin fokurdamaya ve değişmeye başladı. Jeologların Londra Kili dedikleri şey yüzeye çıktı ve uzuvların etrafını, içinde küçük fosiller olan koyu kahverengi bir bulamaç ile sardı. Üzerine bir katman tebeşir çekildi ve üstüne çakıl taşları serpiştirildi, Albion bunları birleştirdi ve sert bir kayaya dönüştürdü.

Diana, “Bu nedir?” diye sordu. Başını yana çevirdi ve depolama sürecini seyretti.

“Kaderin,” dedim. “Beni ve arkadaşlarımı avlamayaçağınıza söz verene kadar toprakta kalacaksınız. Poseidon veya Neptün’ün depremleri bile sizi topraktan çıkartamaz. Karanlıkta kalacaksınız, ne sesinizi duyan olacak ne de öleceksiniz, ben sizi serbest bırakana kadar. Bu arada benim ölmem için dua edin.”

Kil gövdeleri de kuşatmaya başladı ve bunu hissedince suratları ekşidi.

Artemis, “Ben, seni ve arkadaşlarını avlamayacağım,” dedi.

Kaşlarını havaya kaldırıp durumu gözden geçirdim. “Teşekkür ederim. Diana?”

Bana meydan okudu. Üzerime tükürmek istedi ama ıskaladı. “Senin kafanın peşine düşmeyi asla bırakmayacağım.”

Dişlerimin arasından havayı içime çektim. “Vay canına, ‘asla’ çok uzun bir zaman dilimi. Artemis, teklifin için teşekkür ederim ama sana henüz inanmıyorsam beni suçlayamazsın. Belki daha sonra sana inanabilirim. Sen ve ben yakında tekrar konuşacağız.”

Kil şimdi omuzlarını geçmişti ve boyunlarına çıkıyordu. Diana bana öfkeli bakışlar atmaya devam ederken Artemis gözlerini devirdi ve endişelendi. “Ben çok ciddiyim, Druid. Yemin ediyorum.”

“Tekrar teşekkür ederim ama şimdi güvenilir biri değilsin.” Granuaile’i vurup beni öldürmeye çalıştıktan sonra ikisini de serbest bırakamazdım. “Sizi şimdiye kadar üç kez yendik,” diye hatırlattım. “Bir kez Hollanda’da, bir kez İngiliz Kanalı’nda, bir kez de burada. Böyle olmak zorunda değil. Yerin altındayken sarhoş bir tanrı bozuntusu ve son gördüğümde gayet sağlıklı olan beş dryad için buna değip değmeyeceğini düşünün. Son birkaç gün kendimi korumak için yaptığım şeyler hariç size doğrudan hiçbir zaman saldırmadım ve kendimi affettirmeye niyetliyim. Sizin için aynısını söyleyebilir miyiz?”

Albion’a, *işi bitir*, dedim. Kil tanrıçaların kafalarını da kuşattı. Dünyayla bağlantıları kesilene kadar bana küfrettiler. Yerin altına girdiklerinde -hiçbir şekilde yerin altından çıkartılamayacak birer kaya parçası olarak- tepemde uçan kanatların sesini duydum. Hugin ve Munin bir daldan bana bakıyordu.

“Evet, geleceğinizi biliyordum. Aleyhime bahis oynayan Einherjar’a söyle kaybettiler, Odin. Hayatta kalmayı başardık.” Kuzgunlar gakladı ama anlamlı bir şey söylemedi.

Flidais bir kahkaha attı. “Bu çok komikti, Atticus. İyi iş çıkarttın. Granuaile ne durumda?” Şimdiye kadar neden endişeli olduğunu belli etmediğini merak ettim.

“Yaralı ama biz konuşurken iyileşiyor.”

“İşimiz bitmedi mi?”

“Pek sayılmaz. Beni açıklığın kenarına kadar takip eder misin? Sen de gelir misin, Herne?”

Flidais, “Kesinlikle,” dedi. Herne de onayladı.

“Güneşin altında durmak hoşumuza gitmez ama misafirlerimiz için buna katlanabiliriz.”

Güneş şimdi yükselmeye başlamıştı ve çayırın kenarına gittiğimizde Windsor Kalesi’nin enkazı görünüyordu. Home Park’ın üzerinde helikopterler uçuyordu ama bulunduğumuz yere hâlâ uzaktaydılar.

“Çok uzun sürmez,” dedim. “Odin bizi izliyorsa eminim ki Olimposlular da izlemiştir.”

Bilekleri kanatlı çocuklar bizi çok fazla bekletmedi. Yarım dakika sonra güneyden inişe geçtiler ve on metre ötemizde havada durup mesajlarını iletiler.

Merkür, “Jüpiter ve Zeus’tan acil bir mesaj getirdik,” dedi.

Gözlerimi kıstım ve güneşten korunmak için gözlerimi elimle siper ettim. “Benimle konuşmak istiyorsanız aşağıya inin. Size bakarken boynum tutulacak.”

Aşağıya indiler ama ayaklarını yere basmadılar, bana hâlâ tepeden bakıyorlardı.

“Zeus ve Jüpiter, tanrıçaların serbest bırakılmasını istiyor.”

“Hayır,” dedim. “Bunu tekrar yapmayacağız. Gökyüzünün tanrılarıyla bu kadar uzaktan anlaşma yapmam. Yüz yüze görüşmek istiyorum.” Merkür’e kasıtlı olarak sırtımı döndüm ve Hermes’e odaklandım. “İyi niyetli bir anlaşma yapmak için Zeus ve Jüpiter’i buraya getirmeni istiyorum, iki tarafa da zarar verilmeyecek. Aksi hâlde toprak, Olimposlulara düşman olacak ve bir daha asla bu boyuta adım atamayacaksınız. Beni anladın mı, Hermes?”

Yunanlı tanrı başıyla onayladı ama bir şey demedi. Merkür ilgisizliğime daha fazla dayanamadı. “Jüpiter’e mesajları Hermes değil ben iletiyorum, Druid.”

“Oberon, benim için bir riski göze alır mısın? Şu Romalının bacağına işe ve kaç.”

Neden?

“Burada sen de misafirsin.”

Anlamadım ama umarım daha sonra lezzetli bir biftekle ödüllendirilirim.

“Bunu biliyorum Merkür ama Hermes’e saygım var. Öncelikle, senin gibi pire torbası değil.”

Merkür’ün beti benzi attı, teninin rengi şimdi dispeptik bir sarıydı. Dişlerini sıkarak “Ne demek istedin?” diye sordu. Pire torbası derken ne kast ettiğimi bilmiyor ama böyle çağrılmaktan da hoşlanmıyordu. Öfkelenmekle meşgulken Oberon

yanına gitti ve bir bacağına havaya kaldırdı. Merkür'ün sağ bacağına fıskıran sidik bileklerine doğru akıp kanatlarını da ıslattı. "Ne?" diye haykırdı. İrkildi ve ne olduğunu görmek için yana döndü.

"Şimdi kaç!"

Oberon bir kez havladı, çevik bir hareketle Merkür'ün caduceusunun bulunduğu taraftan kaçtı. Caduceus kaburgalarını sıyırdı ama zarar veremedi.

Merkür, "Sen!" diye bağırdı. Köpeğimi kovalamaya başladı ve Oberon'un peşinden gitti. Silahını tekrar savurdu ama Oberon bu sefer kendini sağa atıp kurtardı.

Lanet olsun! Sanki daha önce kimse üzerine işlememiş gibi davranıyor.

"Herne?" dedim. "Bir misafire saldırdı." Merkür'e el salladım, sınırı aştığını fark edemedi üç hayalet tepesine bindi ve uçmasına engel oldu. Köpekler bileklerine saldırdı ve dişleriyle kanatları parçaladı. Merkür çığlık atarak yere düşerken tüyleri bir kuşunkiler gibi etrafa saçıldı. Hermes, Merkür'ün yardımına koşmak ister gibiydi ama araya girdim. "İletecek bir mesajın var, hatırladın mı?"

Bunu duyunca duraksadı ve yerden yükseldi. Herne ve avcılarının Merkür'ü parçalara ayırışını seyrederken hırladı. Albion benim işaretimle görevini yerine getirdi ve uzuvların üzeri top-rakla kaplanmaya başladı.

Hermes'in gözlerinin altındaki torbalar kırmızılaştı, müzikal ses tonunu kullandı. "Bunun hesabı sorulacak, Druid."

“Sence kim hesap soruyor, Hermes?” Merkür’ü işaret ettim, üzeri kil ile kaplanıyor ve paketleniyordu. “Bana haddimi bildirmeye çalışan bütün Olimposlulara aynısı olacak. Onları sonsuza kadar toprağın derinliklerine gömeceğim, ne iyileşebilecek ne de ölecekler. Bunu yapmayı istemiyorum, eminim ki Olimposlular da istemiyordur. Henüz geri dönüşü olmayan bir noktaya gelmedik. Lütfen Zeus ve Jüpiter’e gidip buraya gelmelerini söyle. Böylece birlikte uyum içerisinde veya en azından birbirimize saldırmadan yaşayabilelim.”

Hermes kenarları kırmızı gözlerini Flidais’e çevirdi. “Tuatha Dé Danann bunu onaylıyor mu?”

Flidais diplomatik ve resmi bir cevap vermeden önce boğazını temizledi. “Şiddetten memnun değiliz ve Olimpos’a hakaret etmek istemiyoruz ama bizim bakış açımıza göre Druidler sadece kendilerini müdafaa etti ve buna hakları olduğunu düşünüyoruz.”

Hermes duyduklarına inanamayarak burnundan soludu. “Beş dryadı ağaçlarından ayırdılar. Sizce bunu kendilerini müdafaa etmek için mi yaptılar?”

“Bacchus’ten kaçmak istiyorsak bunu yapmak zorundaydık,” dedim. Flidais’in bütün detayları bildiğinden emin değildim. “Bu yüzden, evet, kendimizi müdafaa içindi ve dryadlar Olimposluların istediği gibi zarar görmeden geri verildi.”

Hermes beni umursamadı ve Flidais’e odaklandı. “Sen ne diyorsun?”

“Ben sadece şunu söyleyeceğim: Druidler bu dünyada toprağın hizmetkârıdır, Tuatha Dé Danann ettiği eski yeminler

yüzünden mümkün olduğunca Tír na nÓg'da kalır. Bu yüzden Druidler'in canlı ve özgür olmasını istiyoruz. Bilmem ifade edebildim mi?"

Neredeyse, "Gerçekten mi?" diyecektim ama yüz ifademi, desteklerini en başından beri bekliyormuş gibi değiştirdim. Aslında, Flidais ve Manannan ile birlikte olaya karışmış olsalar bile, tarafsız kalmalarını bekliyordum.

Yunanlı tanrı bir kez daha burnundan soludu ve Merkür'ün durduğu -ya da birkaç saniye öncesine kadar durduğu- yere baktı. Toprak tanrısı yutmuştu ve çılgınları artık duyulmuyordu.

"Sadece konuşmak istiyorum," dedim.

Hermes gökyüzüne yükselip güneydeki Olimpos'a doğru uçmadan önce, "Konuşmanın sonu hoşuna gitmeyebilir," dedi.

BÖLÜM 25

Hermes babasına beni şikâyet etmeye gidince Flidais'e döndüm. "Söylediklerinden çok etkilendim. Tuatha Dé Danann gerçekten canlı ve özgür olmamızı mı istiyor?"

Flidais, "Belki hepsi değil," diye itiraf etti. "Ama önemli konumlarda olanlar bunu savunuyor. Brighid'in isteği de bu yönde."

Demek ki Flidais hâlâ Brighid'in müttefikiydi. "Bunu duyduğuma sevindim. Brighid'e minnettar olduğumu ilet." Böylece kadına borçlu kalmadan teşekkür edebilirdim.

"İletirim, şimdi ne yapacağız?"

"Keşke Perun burada olsaydı."

"Öyle mi? Neden?"

Ben açıklayınca Perun'u getirmeye gitti. Loki diyarını yok ettiğinden beri Brighid'in izniyle Tír na nÓg'da saklanıyordu.

"Ona nasıl ulaşacaksın?" diye sordum. "Eski Yol şimdi kalenin enkazı altında."

"Bu civardaki tek geçit orası değil."

“Öyle mi?”

“Herne'nin meşesi iki vazifeyi birden yerine getirir. Tír na nÓg'a bağlıdır ama aynı zamanda bir Eski Yol'a uzanır. Sence eski meşeler söküldükten sonra İngiliz krallarını yerlerine yenilerini dikmesini neden teşvik etmiş olabiliriz?”

“Ne? Bunu siz mi yaptınız?” Bu, büyük bir olaydı. “Demek istediğim, neden bana daha önce söylemedin?”

Sırıttı, beni kınamıyordu. “Dövüşmek istiyordum. Böyle olması gerekiyordu. Olimposlulara bir ders verilmeliydi. Ama şimdi istiyorsan gidebiliriz.”

Daha öncesinde bu fırsatı hiç düşünmeden değerlendirirdim ama şimdi kışımızı birkaç saatliğine veya günlüğüne değil de sonsuza kadar kurtarabilirdik. “Hayır, bu işin nasıl sonuçlanacağını merak ediyorum. Ama Granuaile ve Oberon'u yanına alabilirsin. Ok konusunda yardıma ihtiyacı var.”

Granuaile buna itiraz etmedi ve topallayarak Flidais'in savaş arabasına doğru yürüdü. Sallanıyordu ve bitkindi ama sözüne sadık kalıp her şeyi kontrol altına almayı başarmıştı. Granuaile'e bir öpücük verdim ve en kısa süre içerisinde iyileşmesini diledim. Oberon ise beni terk etmeyi reddetti ve ona karşı gelecek durumda değildim.

Granuaile'i Goibhniu'ya emanet eden Flidais, gökyüzünden Zeus ve Jüpiter inmeden yanımıza geri döndü. Goibhniu oku çıkartmak için önce okun başını kesmek zorundaydı. Flidais arabasından Slav fırtına tanrısı Perun ile birlikte indi. Perun bir süredir Flidais'in sevgilisiydi.

Perun kendine gelmiş gibi görünüyor ve dövüşmek için sabırsızlanıyordu. Giyim tarzı da eskisine göre daha vahşiydi. Belden sıkılmış tuniğinin V yakası göbek deliğine kadar iniyor, kırmızı tüylü bir halıya benzer kılları dışarı fıskırıyordu. Pantolonunu, baldırına kadar çıkan mavi botlarının içine sokmuştu. Yetmişlerden kalma bir süperkahramana benziyordu. Gülümsedi ve beni kucakladı. Perun tarafından kucaklanmak bir ayı tarafından çiğnenmek gibiydi. Nefesim kesildi ve sırtımdaki yaranın acısıyla bir çığlık attım, bu şekilde kucaklanmaya neden izin verdiğimi merak ettim. “Atticus! Seni görmek ne güzel. Flidais beni buraya neden getirdi?”

“İyi yarı ve ürkütücü birine ihtiyacımız var.”

“Öfkeli bir suratla insanları korkutman mı gerek?”

“Kesinlikle.”

Bana gülümsedi. “Bunu yapabilirim. Eğlenceli olabilir. Bak.” Kollarını göğsünde birleştirdi ve etrafındaki atmosfer karardı. Kaşlarını çattı ve normalde mavi olan gözlerinde beyaz şimşekler dolaşmaya başladı. Her yerini kastı ve daha büyük göründü.

Ah! Her ne yaptıysan, Atticus, özür dile! Çok korktum.

“Ben bir şey yapmadım, Oberon. Performans sergiliyor.”

Emin misin?

Perun’un görsel felaket vaadi sona erdi. Sırtı ve gökyüzü hemen aydınlandı. “İyiydi, değil mi?”

Hevesle onayladım. “Harikaydı.”

Perun, Herne ile tanışmaya giderken adamın tanıdığım en iyi tanrılardan biri olduğunu düşündüm. En azından öfkelen-

mediğinde öyleydi. Yaklaşan psikolojik savaşta bana avantaj sağlayacaktı. Zeus ve Jüpiter geldiklerinde kas ve şimşek gücü bizim yanımızda da varsa bizi bunlarla korkutmaya çalışmazdı. Bence Greko-Romenlerin bir fırtına tanrısının bizim yanımızda olduğunu görmeye de ihtiyacı vardı. Perun'a saygı duyacaklar ve belki de bizi biraz daha fazla ciddiye alacaklardı. Perun olmazsa Olimposlular hiç konuşmadan bizi etkisiz hâle getirmeye çalışabilirdi.

Zeus'un popüler kültürde neşeli ve babacan bir figür olarak betimlenmesi beni rahatsız ediyordu. Bu imajın aptalca çocuk filmlerinden geldiğini biliyordum ama bir konuda daha fazla yanılmazlardı. Zeus hiçbir zaman babacan değildi. Babasını öldürmüş, kız kardeşine tecavüz etmiş ve sonrasında onunla evlenmiş, kutsanmış ensestin, kutsanmamış ensestten daha iyi olduğuna karar vermişti. Bir sürü ölümlü kadınla birlikte olmuş ve bunlara 'ilişki' denmişti, fakat bazı hikâyelerde kadınların ırzına geçtiğinden bahsedilirdi. Bir defasında kuş fetişi olan bir kız için kuğuya dönüşmüş, bir defasında da yerdeki bir çukurun içine düşen bir kadının üzerine işemişti. Eylemleri göz önünde bulundurulacak olursa iğrenç ve adi bir adamdı. Çocuk filmlerine ait bir tanrı değildi. Krakenleri serbest bırakan türden bir tanrı değildi.

Tepemizde fırtına bulutlarının toplanması bize gökyüzü tanrılarının, Hermes'ten haberi aldığını belli etti. Güneyden bir roket gibi gelen haberci tanrı, tepemizde güvenli bir mesafede durdu.

“Zeus ve Jüpiter geliyor,” dedi. Sonra bir sinekkuşu gibi yana kaçtı.

Olimposlular görkemli bir giriş nasıl yapılır çok iyi biliyordu. Kulakları sağır eden bir gökgürültüsü duyduk, Oberon ciyaktı ve on metre ötemize iki yıldırım düştü. Zeus ve Jüpiter karşımıza dikilirken fırtına bulutları kaynamaya ve gökten şimşekler düşmeye devam etti. Gerçi mavi gökyüzünü hâlâ görebildiğimiz için garip bir durumdu.

Artık Yunanlılar ve Romalılar arasındaki farklara alıştığım için ikiliyi birbirinden ayırt edebiliyordum. Cinsel sapıklığın taçsız tanrısı Zeus beline polyester malzemedden bir örtü sarmıştı ama bunun dışında çıplaktı ve karşımıza çıkmanın heyecanıyla ereksiyon olmuştu. Yağlanmış ve çenesinin altında toplanmış beyaz sakalı karnına kadar iniyordu. Saçlarında hâlâ siyahlar vardı ve yağlı bukleler hâlinde sırtına düşüyordu. Jüpiter de aynı şekilde giyinmişti (ya da aynı derecede çıplaktı) ama beyaz sakalı bakımlı ve yağsızdı. Saçları doğal olmayan bir siyahlığa sahipti, sadece şakaklarında beyazlar göze çarpıyordu. Belki de Sadece Tanrılar İçin Saç Kremi’ni kullanıyordu.

Gözlerinde tehditkâr bir parıltı vardı ve ikisi de bana odaklandı.

Jüpiter, “Bu kadar yeter, Druid,” diye kükredi. “Bacchus’ü ve diğerlerini serbest bırak.”

Olimposlular havadan sudan sohbet etmeyi veya önce kendilerini tanıtmayı seven tipler değildi. Ortaya çıkıp taleplerini dile getirmek gibi bir huyları vardı.

“Geldiğiniz için teşekkür ederim, Zeus ve Jüpiter. Ama burada kötü adam ben değilim.”

“Panteonumuzdan tanrıları tutsak etmedin mi?”

“Evet, ama sürekli sorun çıkarttıkları için. Bizim anlamsız mücadelemizden daha önemli şeyler var. Loki ve Hel ve dünyanın sonundan bahsediyorum. Michael Stipe ne derse desin, onlar gelince kendinizi iyi hissetmeyeceksiniz. Bir süreliğine başlarınızı Olimpos’tan dışarı çıkartsanız iyi olur. Loki beni bulup öldürürse Ragnarok başlayacak. Ve buna engel olması gereken Norse tanrılarından bir kısmı vaktinden evvel terk-i diyar etti. Gerçek tehdit Loki. İki fırtına tanrısının diyarını yok etti. Rusya’dan Perun ve Finlandiya’dan Ukko.”

Olimposlular Perun’a döndü ve Perun başıyla onayladı. Bu bilgi alışverişi beni şaşırttı çünkü Olimposluların bunu zaten biliyor olması gerekirdi fakat belki de yakın zamanda yaşananlara çok fazla önem vermemişlerdi.

“Loki, Hel ve Muspellheim’in gücünü de arkasına alıp Ragnarok’u başlatırsa,” diye devam ettim. “Olimpos da dünyayla birlikte yanar. Bu yüzden dünyanın, benim ve sizin yardımınıza ihtiyacı var. Farklılıklarımızı bir kenara koyup ortak bir düşmana karşı savaşmaya ne dersiniz? Odin bizimle, bunu temin edebilirim.” İsim vermenin artık bir zararı olmazdı.

Jüpiter’in öfkeli yüz ifadesinin yerini, endişeyle çatılan kaşlar aldı. Zeus’un sırtıtışı da benzer bir değişime uğradı. En azından beni dinliyorlardı. Fakat cevap verdiğinde Jüpiter’in ses tonunda bir değişim yoktu.

“Panteonlarımızı tamamlayana kadar farklılıklarımızı bir kenara koyamayız,” dedi.

“Pekâlâ, bu sorunu çözebileceğimizi düşünüyorum. Konuşalım ve herkes kazansın. Ama önce şu fırtına bulutlarını yok edebilir misiniz?” Gökyüzünü işaret ettim. “Çok garip duruyor ve ilgi çekiyorlar.”

Zeus, “Kimin ilgisini çekecek?” diye sordu. Windsor Kalesi’ne ve bir leşin üzerine üşüşmüş sinekler gibi uçan helikopterlerin bulunduğu tarafa baktı. “Ölümlülerin ne düşündüğü umurumda değil.”

Oberon, *ah, çocuklar, çok geç, alev topu geliyor*, dedi.

Köpeğim kuzey gökyüzüne odaklandı. Bakışlarımı o yöne çevirince kalbinde fosforlu bir beyazlık olan tanıdık turuncu bir meteorun bulunduğumuz yere doğru geldiğini gördüm. “Ah, lanet olsun!”

BÖLÜM 26

Oberon'a, "Arkama geç ve dikkat çekme," dedim. Loki ortamıza inip her yeri alevlere boğmadan önce, "Onu öldürmeyin yoksa Ragnarok başlar!" diye bağırdım. Kimin geldiğini fark etmelerini sağladım. Soğuk demir tılsımım beni ve Oberon'u korudu. Perun, Flidais'i koruyacak kadar çabuk düşünemedi ve Flidais bu saldırıyı beklemiyordu. Ağır hasar aldı ve alevlerin içinde çılgılık atmaya başladı. Perun ve Olimposlular alevlerden etkilenmedi ama Loki'nin niyetinden hiç hoşlanmadılar. Hermes gökyüzüne uçarak alevlerden kaçtı. Zeus ve Jüpiter gökyüzündeki fırtına bulutlarından Loki'nin tepesine yıldırımlar yağdırdı ama Loki'nin alev gibi, yıldırımdan da etkilenmediğini bilmiyorlardı. Perun ise bunu biliyor ve uzun süredir karşısına çıkarsa Loki'yle nasıl başa çıkacağına dair planlar yapıyor olmalıydı. Rüzgârı çağırırdı ve mum aleviymiş gibi Loki'nin alevini söndürdü.

Çılgın piç bir kahkaha attı ve kılıcını kılıcından çıkarttı. Hâlâ ereksiyon hâlindeki Zeus nefesini tuttu ve bunu tekrar yapma-

sını istedi. Jüpiter adama bir tokat attı ve önceliklerini gözden geçirmesini söyledi. Demek ki ikilinin arasında bir gerginlik vardı.

Perun doğru taktiği uyguluyordu. Şimdi Loki'yi yok etmekten çok, etkisiz hâle getirmek önemliydi. Ama avantajını kullanmak yerine Flidais'in yardımına koşmuştu. Ben olaya müdahale edemedim Herne arkadaşlarını çağırdı. Loki'nin alevleri, açıklığın kenarındaki ağaçları da kavurmuştu ve bu ağaçlar Windsor Ormanı'nın bir parçasıydı. Bu yüzden artık Loki de Herne'nin öldürülecekler listesindeydi.

“Kral'ın Ormanı için!” diye bağırdı. Herne ve avcıları kendilerine güvenerek köpekleriyle birlikte öne atıldı. Loki sırttı ve eliyle gelmelerini işaret etti.

“Hah! Hah! Hah!” dedi. Yüzünü uğursuz bir gülümseme aydınlattı. Bu, iyiye işaret değildi. Silahlı hayalet süvarilerin saldırısının yüz ifadesini değiştirmesi gerekirdi. Arkasında omuzları iki metre yüksekliğinde devasa bir köpek belirdi, açıklığa havlayıp ortaya çıktığı gibi birden kayboldu.

“Herne, bekle!” diye seslendim. Ama çok geçti. İngiltere için ilk vuruşu yapmaya hevesli bir avcı, Loki'nin kılıcını karşılamakla hiç uğraşmadı çünkü diğer silahlar gibi içinden geçip gideceğini düşünüyordu. Fakat Loki -Ölümler Kraliçesi Hel'in babası- sıradan bir kılıç kullanmıyordu. Kılıç avcının formuyla buluşunca bir kot pantolonun yırtılmasına benzer bir ses duyuldu. İsimsiz avcı ve atı ikiye ayrıldı, etrafa mavi ektoplasma saçtıktan sonra da solarak ortadan kayboldu. Loki hayaleti sa-

dece yaralamamış, varlığına tamamen son vermişti. Herne ve diğer avcılar için de çok geçti çünkü Loki'nin yakınına fazla girmişlerdi fakat kendilerini savunmayı başardılar ve sadece atlarının tepesinden düştüler. Kuralların birden değiştiğini algılayamayan hayalet köpekler ise saldırıya devam etti. Loki'nin yanlarını ısırıldı ve kılıç köpekleri ancak teker teker hedef alabiliyordu. "Lanet olasıca köpekler!" diye haykıran Loki beyhude tekmeler savurdu.

Oberon, *hey, bunu duydum*, dedi.

Loki kılıcını birkaç kez daha savurduktan sonra işlerini bitirdi ama kanı akmıştı ve hafifçe topallıyordu. Kendine güveni biraz sarsıldı, Herne ile geriye kalan avcılar yerlerinden kalkıp ihtiyatlı bir biçimde Loki'nin üzerine yürüdü. Loki yaklaşan savaşıllara baktı ve sinirlendi. Şimdiye kadar her şey istediği gibi gitmiş fakat buraya hayaletlerle savaşmaya gelmemişti. Hel kılıcının üzerine gerekirse namevrlere karşı da etkili olmasını sağlayacak bir büyü yapmış olmalıydı.

Loki geri adım attı ve Herne ile arasına biraz daha mesafe koydu, bakışlarını bana çevirdi. Parmağını havaya kaldırıp beni işaret etti.

"Sen, cüce makinesi" dedi. Polonya'daki suçlamasını tekrarlardı. Doğruydı, aylar önce dikkatini dağıtmak için öyle olduğunu söylemişim ve bu yalan, düşündüğümünden daha etkili olmuştu. Cüceleri dinleseydi veya kızıyla konuşsaydı gerçeği öğrenebilirdi. Hel babasını memnun etmek için her şeyi yapardı ama Loki sorunları kendi tarzında ve kendi istediği zaman

çözmeye kararlıydı. Parmağıyla sağımdakileri işaret etti. “Zeus, Jüpiter. Siz cücelerin dostu değilsiniz.” Sanırım benimle ilgili argümanları bir araya getirmeye başlamıştı. Loki, “Sen kimsin?” diye sordu. Bu bir soru muydu yoksa bir sonuca mı varmıştı bilmiyordum. “Öğreneceğim, yakında!”

Oberon, *hilebaz tanrı senin hileni fark etti*, dedi.

Herne ve geriye kalan avcılar yeterince ihtiyatlı davranmıştı. Windsor yanyıyor ve adalet istiyorlardı. Silahlarını havaya kaldırıp hücum ettiler ve Loki'nin devasa kılıcı, Herne'nin tepesine indi. Boynuzlu hayalet vuruşun etkisiyle dizlerinin üzerine çöktü ama kalıcı bir hasar almadı. Fakat kılıç ters tarafa savrulurken hayaletlerden biri ortadan kayboldu, kılıcın büyüğü ruhani formunun bağlarını çözünce parçalandı.

Herne bunu gördü ve yeniden saldırıya geçmek için kılıcını havaya kaldırdı. Olimposlular izlemekten başka bir şey yapmadığı için yardımına ben koştum. Loki'yi henüz öldüremedim ama adama zarar vermek konusunda bir sıkıntım yoktu. Herne bu deli tanrı tarafından sonsuzluğa gönderilmeyi hak etmiyordu. Kılıç indi ve Herne kenara çekilerek vuruştan kaçtı, bir takla atıp yerinden kalkarak silahını Loki'nin bileğine doğru savurdu. Harika bir stratejiydi ve işe yarayabilirdi ama devin etrafından mavi dumanlar yükseldi ve draugar formunu aldı, Hel'in yaşayan ölü askerleri açığa çıktı. Ve Ölüler Kraliçesi de onlarla birlikte babasının yanında yerini aldı. Loki kadar uzun boyluydu, hastalıklı ve çürümüş kokusu burunlarımızı sızlattı. Sağ tarafı görsel bir şölenken sol tarafı bir cesedi andırıyordu.

Bize hiç bakmadan sağ elini Loki'nin omzuna koydu ve Eski Norse dilinde konuşmaya başladı. "Gel, Baba, konuşmamız gereken şeyler var." Loki ile birlikte toprağın içine girerek ortadan kayboldu ve bizi bir düzine mavi draugar ile baş başa bıraktı. Herne küfretti ve ben de aynısını yaptım. İkilinin sohbet etmesini istemiyordum ama edecekler ve Loki benim kim olduğumu öğrenecekti. Hepsi, birisi Ukko'yu Loki ve Garm'ın üzerine saldığı içindi. Garm iyileşmiş ve Loki'nin izini sürmüş, Hel'e Loki'yi Midgard'da nerede bulacağını söylemişti.

Herne, "Kan ve bok ve elli yedi kesik penis adına!" diye kükredi. Kılıcını en yakındaki draugarın boynuna doğru savurdu. "Dostlarım öldürülürken bunun hesabını kimse vermezse beni İskoçya'nın bütün erkekleri becersin!" Bu şekilde küfürler ederek kafaları kesmeye devam etti ve ben de yardımına koştum. Draugar modern silahlı değildi ve bizim silahlarımıza karşı korumaları yoktu ama sayıca üstün oldukları için her tür yardıma ihtiyacımız vardı. Oberon birkaç tanesini yere düşürüp işlerini bitirmemize yardımcı oldu.

Draugar ayaklarımızın altında çürürken şaşkınlıkla Olimposlulara döndüm. Biz dövüşürken kıllarını bile kıpırdatmamışlardı. Zeus sapık bir zevkle gözlerini kapattıktan sonra bana iğrenç gülümsemesini gösterdi. "Az önce ortaya çıkan uzun boylu kadın kimdi? Yarıları fena değildi."

Herne, "Lanet olsun," diye fısıldadı.

BÖLÜM 27

“O, Hel’di,” dedim. “Loki’nin kızı. Ve artık bir araya geldiklerine göre Ragnarok her an başlayabilir.”

Jüpiter, “Ve sonrasında ne olacak?” diye sordu. İlgilenmeli mi, ilgilenmemeli mi karar verememişti. “Sen Hel ve Muspellheim ile ilgili bir şey söyledin ama efsaneye aşina değilim. Norse’un eski kâbusları modern dünyayı neden ilgilendirsin?”

“Pekâlâ, sana neler olduğunu anlatayım.”

Perun, “Konuşmadan önce yer değiştirmemiz gerek,” diye araya girdi. Flidais’in yanındaydı. “Masum insanlar geliyor.” Doğuyu işaret etti, şimdi dört uçak bulunduğumuz yere doğru geliyordu. Silüetleri sabah güneşini arkalarına almıştı.

“Doğru,” dedim. “Ormanın içine biraz daha girelim. Sizin için bir sakıncası var mı?” Olimposlulara bakıp bir kaşımı havaya kaldırdım.

Zeus ve Jüpiter birbirine baktı, başlarıyla onayladı.

“Tamam, bana biraz zaman verin.”

Ormanın kıyısındaki alevler yayılırsa güvenlik güçlerinin yanı sıra itfaiye de bölgeye gelecekti. Ayrıca, tabii ki, ormanın yanmasına izin veremezdim. Herne'nin Vahşi Avı bu ağaçlar için ölmüştü ve yakın gelecekte hayalet avcılarının yok olmasına çok üzüleceğimi biliyordum. Toprağı hareket ettirmekte benden daha yetenekli olan Albion'dan yardım alarak tozu ve toprağı, yanan ağaçların üzerine serptim, alevleri kontrolden çıkmadan söndürdüm. Ben bunu yaparken Zeus ve Jüpiter de sonunda yardım etmeye karar verdi, fırtına bulutlarını bizi gizleyecek yoğun bir sise dönüştürdü. Tepemizde pervaneler dönmeye başlarken sis etrafımızı kuşattı. Şimdi bizi bulmak için yere birilerini indirmek zorundaydılar ve bu olana kadar biraz daha vaktimiz vardı.

Olimposluları avcı tanrıçaların gömülü olduğu yere götürdüm ve Albion'a Merkür'ü yakında bir yere taşıması için sessizce emir verdim. Perun ve Flidais de bizimle geldi, gerçi Flidais yaralıydı ve ancak Perun'un yardımıyla yürüyebiliyordu. Yanıkları eninde sonunda iyileşecekti ama kişisel deneyimlerime dayanarak çok sıkıntılı anlar geçirdiğini söyleyebilirdim.

Helikopterlerin gürültüsü yüzünden sesimi yükseltmek zorunda kaldım. "Pekâlâ," dedim. Helikopterlerin uzaklaşmasını ümit ettim. "Norse tanrılarını neden umursamanız gerektiğini sordunuz. Önce Zeus'un çok çekici bulduğu Hel ile başlayalım. Hel'in emrinde draugar denilen yarı-ruhani formda zombilerden bir ordu var, kafalarını kesmediğiniz sürece öldürülmeleri çok zordur ve bazı kaynaklar şimdi modern

silahlara erişimleri olduğunu söyledi. Ölümlere hükmedebiliyor, bu yüzden ordusunun öldürdüğü herkes ordusuna katılabilir. Kısa süre içerisinde durdurulamaz bir orduya dönüşebilirler ama daha fazlası da var. Muspellheim'in oğulları alev devleri, Loki'ye benzer ama onların kapatma düğmesi yoktur. Ateşi ve magmayı sever, bunu herkesle paylaşmak isterler. Ve buz devleri de onlara katılacak, bu yüzden zombi felaketinin yanı sıra bir de elemental kıyametle karşı karşıyayız. Ve bir de dünya yılanı Jörmungandr var, muhtemelen bir yerden çıkıp okyanusu boka bulayacaktır. Kara elflerle uğraşmak zorunda kalabilir veya kalmayabiliriz. İnsanların onlara karşı hiç şansı yok. Belki sadece Chuck Norris. Ama insanların nasıl olduğunu bilirsiniz. Paniğe kapılıp birbirlerini vurmaya başlarlar çünkü yaşananlardan düşmanlarını sorumlu tutacaklar. Ya da kıyamet günü moduna girecek, anarşinin tek kural olduğunu düşünerek insanlara akla hayale gelmeyen şeyler yapacaklar. Bir geri zekâlı nükleer bir füze fırlatırsa dünyanın fişi çekilir. Her yer kan gölüne döner. Bütün insanlar ölünce -ya da en azından büyük bir kısmı ölünce- onların inançlarına bağımlı olan size ve diğer tanrılara ne olacak?"

Zeus, "Hah!" diye patladı. "Hel ve Loki'yi öldürürüz, hiçbir şey olmaz."

"Kim öldürecek Zeus? Güçleriniz Olimpos ve dünya dışında bir yerde işe yarıyor mu? Hermes ve Merkür'ün diğer boyutlara gidip gelebildiğini biliyorum ama bu boyut ve inananlarla bağları kesilince ölümsüz olacaklarından emin misin?"

Zeus, Hermes'e baktı ve hırsızların tanrısı omzunu silkti. Saldırıya devam ettim. "Burası ve Olimpos dışında bir yerde yıldırım kullandın mı? Bunu yapsan bile Loki'nin yıldırımını çok sevimli bulduğunu fark etmedin mi?"

Zeus bana öfkeli bir bakış attı ama bir şey söylemedi. Jüpiter araya girdi. "Pekâlâ, onları sen öldür."

"Loki'yi öldürmek o kadar kolay değil, kendiniz gördünüz, Hel için de aynısı geçerli. Onlarla kendi diyarlarında dövüşmek istemem çünkü orada ben daha zayıf olacağım, onlar daha güçlü olacak. Yapmayın. Siz zeki tanrılarsınız. Yapmamız gereken şey Odin ve diğer iyilerden yardım almak, onlar harekete geçince doğru tarafın bu savaşı kazandığından emin olmak. Bakın, ben Fenris'i çoktan öldürdüm. Sözde Odin'i öldürecek ve dehşet saçacaktı. Ya Poseidon ve Neptün de Jörmungandr'ı bulup yok ederse? Bu durumda Hel ve Loki endişelenmeye başlar. Karanlık deliklerine girip yumruklarını havada sallarlar. "Güçlü varlıkların beklenmedik ittifakı, canınız cehenneme!" diye bağırlar. Sonra biz de birlikte dondurma veya başka bir şey yeriz. Hepimizin bir geleceği olsun diye işbirliği yapmaya ne dersiniz?"

Jüpiter, "Sanırım Bacchus hariç hepimiz demek istiyorsun," dedi.

"Hayır, Bacchus ile birlikte var olabileceğim bir dünyada yaşamayı çok isterim. Ciddiyim. Biliyorsunuz, iki bin sene birlikte yaşadık. Sadece yakın zamanda ölmem gerektiğine karar verdi ve ben onunla aynı fikirde değilim."

“Sebebini açıklar mısınız?”

“Memnuniyetle. Doğruyu söylemezsem bir keçinin oğlu olayım. Bacchantlardan birkaçı benim korumam altındaki bir şehre saldırdı. Birkaç tanesini öldürdüm çünkü masum insanları yok ediyorlardı. Bacchus üzerine alındı -muhtemelen bir Druid olduğum içindir çünkü Romalılar Druidler'den nefret ederdi ve sonrasını biliyorsunuz. Bacchantları Arizona'daki bölgeme girmeseydi hâlâ aynı dünyada mutlu mesut yaşıyor olacaktık. Ama ben ona birkaç isim taktıktan sonra beni öldürmeye yemin etti ve işte buradayız. Tek istediğim rahat bırakılmak, bunu yaparsanız ben de aynısını yapacağım. Ben iki bin sene sizi rahat bıraktım ve iki bin sene daha aynısını yapabilirim. Şimdi iyi niyetimi göstermek için Merkür'ü size geri veriyorum.”

Albion'dan Merkür'ü dışarı çıkartmasını istedim ve dediğimi yaptı. Yerden beş kaya çıktı, tebeşir ve kil tabakası Merkür'ün parçaları üzerinden ufalanarak düştü ve eriyerek yok oldu. Fakat şimdi patron benmişim gibi bir manzara ile karşı karşıyaydık.

Jüpiter homurdandı ve Merkür'ün parçalarına baktı. Merkür'ün gözleri nefretle yanıyordu. “İyi niyet? Şimdi sizinle pazarlık mı yapıyoruz?”

“Evet. Bir tür barış antlaşması. Windsor Antlaşması da diyebiliriz. Beni dinleyecek misiniz?”

Jüpiter, “Devam et,” dedi. Tepemizde uçan Hermes yerdeki Merkür'ün parçalarının yanına indi. Uzuvarları gövde ile birleştirip iyileştirme sürecini başlattı.

“Tanrıçaları ve Bacchus’ü serbest bırakırım, tek istediğim şey bana veya dostlarıma kin gütmeyeceklerine dair bir yemin. Bu yemini bütün Olimposlular ederse ben de ederim. Binlerce yıldır kendimi kontrol edebildiğimi ve kin gütmediğimi gösterdim, şimdi sizden de aynısını istiyorum.”

“Biz intikam peşinde koşmayacağımıza dair yemin edersek gelecekte kafana eseni yapabilirsin.”

“Hayır. Geçmişteki günahlarımın affedilmesini istiyorum, geleceğe dair bir dokunulmazlık istemiyorum. Yeminimi bozar ve sizinle uğraşırsam o zaman beni cezalandırırsınız. Gerçi öyle olsa bile işler bu kadar kötüye gitmeden konuşmayı yeğlerim. Ama aynı şekilde, Olimposlular yeminlerini bozarsa, ortadan kaybolduklarında şaşırmayın. Şimdilik kötü senaryolara odaklanmayalım. Zaten başımızda yeterince dert var. Neleri düzeltebileceğimize odaklanalım. Panteonunuz yeniden tamamlanacak ve Loki’nin gezgin korku gösterisi sayesinde heyecanlı bir meydan okuma sizi bekleyecek. Norse’a yardım edersiniz iyi karma puanları kazanacaksınız. Ayrıca, dünyanın bu kısmındaki savaşı kazanırsak, Yunanistan ve İtalya’daki halklarınız kurtulacak, tabii ki siz de. Burayı kaybetsek bile sizin için sıkıntı olmaz.”

Cevap vermeleri için duraksadım fakat Jüpiter benimle konuşmadı. Düşünceli bir biçimde sakalını sıvazladı ve Merkür’e döndü. “Söylediklerini duydun. Neyi riske attığımızı biliyorsa. Özgürlüğün ve benzer bir yemin karşılığında, Druid ve dostlarının suçlarını affedip onlardan intikam almayacağına yemin eder misin?”

Şimdi yeniden tek parça olduğu için -ve belki de kendini neyin beklediğini test ettiğinden- Merkür'ün yemin etmekle ilgili bir sorunu olmadı. Merkür yemin edince Zeus da Hermes'e döndü ve soru sorar gibi çenesini havaya kaldırdı. Bunu yapınca yağlı sakalı önce havalandı sonra bir kamçı gibi göbeğine çarptı. Hermes istemeyerek de olsa başıyla onayladı. Bir haberci için fazlasıyla ketumdu.

Jüpiter, "Pekâlâ, Druid," dedi. "Şimdi anlaştık. Romalıların hepsi için yemin edemem ama onları ikna edebileceğimi düşünüyorum."

Zeus, "Aynısı Yunanlılar için de geçerli," dedi.

"Harika. İsterseniz önce Pan ve Faunus'u ikna edin. Şu anda boyut değiştirmeme engel oluyorlar."

Jüpiter, "Hayır," dedi. "Boyut değiştirirsen tanrıçaları ve Bacchus'ü oldukları yerde terk edebilirsin."

"Ben sözlerimde samimiyim ve aramızda barış olsun istiyorum. Sözlerimden dönmeyeceğim. Ama aynı zamanda panteonunuzdan biri yemin etmeden önce bana saldırmaya kalkarsa kaçış yolumun olması gerek. Bunu bir iyi niyet gösterisi gibi düşünün. Kaosa bir son verin ve ben de tanrıçaları size vereyim."

Zeus, Hermes'e döndü. "Pan şimdi nerede?"

Haberci tanrı önce gözlerini devirdi, sonra gözleri bir kumar makinesinin mandalları gibi yerine geri döndü. "Bu adada." Enteresandı ve mantıklıydı. Hermes istediği zaman panteondan birinin nerede olduğunu bilebiliyor, mesajları da bu sayede iletiyordu. İsteddiği an istediği kişinin yerini belirlemesi sürpriz

olmazdı. Eğer öyleyse, belki de Olimposlular Tír na nÓg'dan biriyle işbirliği yapmıyordu. Tabii, Romanya'daki pusu hariç. Granuaile'i takip edip beni bulabilirlerdi.

“Onu hemen buraya getir.” Kendine gelmeye çalışan ama henüz uçabilecek duruma gelmemiş Merkür'e bir bakış attıktan sonra ekledi. “Ve Jüpiter onaylıyorsa, Faunus'a da haber ver. Acele etsinler.”

Jüpiter, Faunus'un getirilmesini onayladı ve Hermes sislerin arasına daldı. On saniye birbirimize baktık, buna katlanmak çok zordu çünkü Zeus'un ısrarcı ereksiyonu herkese bakıyor gibiydi.

“Bu, dört saatten fazla böyle kalıyorsa bir doktora görünsen iyi olur,” dedim. Söyler söylemez pişman oldum.

İki gök tanrısı birden, “Ne?” dedi. Başımı iki yana sallayarak önemli olmadığını belli ettim.

Jüpiter, “Buraya gelmelerinin ne kadar süreceğini merak ediyorsan,” dedi. “Birkaç dakikadan fazla sürmez.”

Zeus, “Bu, doğru,” dedi. “Hermes bu gibi şeylerde çok hızlıdır.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Belki de Olimposluların geri kalanını da buraya getirir ve bu anlaşmayı bugün bitiririz.”

Zeus omzunu silkti. “Yeniden tam bir panteon olup olmamıza bağlı. Artemis geri dönene kadar onları çağırmam.”

“Ben de, Bacchus ve Diana geri dönene kadar onları çağırmam.”

“Pekâlâ, haklısınız. Ama sözlerimi tutarsam ve bir anlaşmaya varırsak bunu yapacak mısınız?”

Zeus, “Ben yapacağım,” dedi. “Loki ve Hel’e karşı bu savaşın bir parçası olmak istiyorum.”

Jüpiter sesli olarak bir şey söylemedi ama başıyla onayladı.

Hermes önce yanında Pan ile geri döndü. Pan toplantımızı komik bulmuş gibiydi. Hermes sislerin arasında tekrar kayboldu ve Faunus’u getirdi.

Pan’ı İngiltere’de kaosa bir son vermeye ikna etmek biraz zaman aldı. Pan bunu intikam almaktan çok ortalık karışsın diye yapıyor ve bundan keyif alıyordu, Olimpos’un güneyinden birkaç dryadın kaçırılmasını hiçbir zaman dert etmemişti çünkü Arkadya civarında takılmayı seviyordu. İnsanları becermekten hoşlanırdı ve Fanus sayesinde fantezilerini gerçekleştirmek için bir bahanesi olmuştu.

Yunanlı hafifçe gülümseyerek “Tamam,” dedi. Saçlarının arasından çıkan boynuzlar bazı sanatçıların resmettiği gibi kıvrımlı koç boynuzları değildi, daha küçüktü. Diğer keçi kısımlarıysa anatomik olarak doğrudu. “Aynısını yapmaya söz veriyorsan, huzur ve barış içinde yaşamak mı istiyorsun?”

“Evet,” dedim.

Faunus’u ikna etmek biraz daha zor oldu çünkü dryadlar onun sevgilileriydi.

Latince konuşarak, “Sağlıklarında hiçbir sorun yok,” dedim. “Ayrıca, Bacchus seni Avrupa’ya kaos saçmaya ikna etmeseydi, ben de onları kaçırmak zorunda kalmayacaktım. Seni kişisel anlaşmazlığına alet etti ve her ne kadar verdiği kararları tasvip etmesem de sana veya dryadlarına karşı kin beslemiyorum. Ben

mümkün olduğunca az zarar vererek Bacchus'ten kurtulmak için ne gerekiyorsa onu yaptım.”

“Üç ay boyunca dryadlarımı merak etmek yeterince zarar vericiydi,” diye köpürdü.

“Bunun için üzgünüm ama sen de bana çok zor zamanlar geçirttin ve intikamını aldın sayılır. Birbirimizi affedip barış içinde yaşasak olmaz mı?”

Faunus yumruklarını sıktı ve hemen cevap vermedi. Jüpiter'e baktı ve gözlerinde sert bakışlardan başka bir şey görmedi. Omuzları çöktü, “Olur,” dedi.

Rahatlayınca benim de omuzlarım çöktü. Ne kadar gergin olduğumu yeni fark ediyordum. “Teşekkürler. İzin verirseniz, bir test edeyim.”

Windsor Ormanı eski bir ormandı ve Tír na nÓg'a çok uzun zaman önce benden başkası tarafından bağlanmıştı. Elimi bir akça ağacın üzerine koydum ve odaklandım, boyut değiştirmemi sağlayacak bir bağ aradım. Bağ güçlü ve canlıydı, beni istediğim yere götürmeye hazırdı. Rahatlayarak iç geçirdim.

“Harika,” dedim. “Tanrıçaları geri getiriyorum, beni ve dostlarımı avlamaya bir son vermelerini isteyeceğim. Bunu reddederlerse onları serbest bırakamayacağımı biliyorsunuz.”

İki gök tanrısının da bununla bir sorunu olmaması beni şaşırttı. Jüpiter, “Söz konusu olan kendi kelleleri,” dedi.

Albion'dan önce Artemis'i getirmesini istedim. Taşlar ve kil tabakası yüzünden çekilince ava bir son vermeye dünden daha hevesliydi.

Hiçbir şey söylemeden, “Gurur ve küstahlık ile haddimi bilemedim,” dedi. “Daha mütevazı olmalı ve bir başkasının intikamını alacağıma kendi sorumluluklarıma odaklanmalıydım. Köpeklerimi ve dolayısıyla itibarımı kaybettim.”

“Güzel söyledin,” dedim. Yeminden bahsettim ve Zeus’un önünde söz vermesini istedim. Ereksiyon hâlindeki Zeus öne çıkıp kendini gösterdi. Artemis beline sardığı kumaşı zorlayan şişkinliği görünce yüzünü buruşturdu ama yemini etti. Albion’dan kadını tamamen serbest bırakmasını istedim ve toprak ufalandı. Hermes, Merkür’e yaptığı gibi parçalarını bir araya getirdi. Romalı haberci şimdi tamamen iyileşmişti ama hâlâ uçamıyordu.

Diana ikna olmaya niyetli değildi. Teklifi hemen reddetti, beni öldüreceğine ve cesedimi kargalara yedireceğine yemin etti, kemiklerime neler yapacağından bahsetti. Artemis teklifi değerlendirmesini söyledi ama Diana dinlemedi. Jüpiter üzerine eğildi ve Olimpos’un iyiliği için ava bir son vermesini istedi. Diana, Faunus’u becermesini söyledi. Muhtemelen Hollanda’da kadınla dalga geçip kafasını tekmelediğim içindi. Ben kendimde değilken Flidais’in kadına neler söylediğini de bilmiyordum.

Yüzü moraran Jüpiter başını bana çevirdi. “Ona ne istiyorsan yapabilirsin, Druid,” dedi. “Onunla daha fazla tartışmayacağım ama Bacchus’un serbest kaldığını görmek istiyorum.”

Düşünceli bir biçimde başımla onayladım, beni mantıklı biri gibi gösterdiği için içimden Diana’ya teşekkür ettim. “Belki de

zaman verirsek teklifi değerlendirecektir. Buraya, bir ay sonra gelip, fikrini değiştirip değiştirmediğini soralım mı?”

Jüpiter, “Asil bir teklif ama bence çok cömert,” dedi. “On yılda bir gelmemiz daha uygun olur.”

“Ben bu gibi durumlarda cömert olmayı yeğlerim.”

“Nasıl istersen.”

Atticus bir gün Jüpiter’in, ‘Nasıl istersen’, demesinin aslında ‘Seni seviyorum’ anlamına geldiğini öğrenir.

Neredeyse bir kahkaha atıyordum. “Tanrım, şimdi olmaz, Oberon.” Küfürler eden Diana tekrar taş, toprağa ve kile bulanırken gülmek hoş olmazdı.

Hayal kırıklığında marine edilmek üzere toprağın içinde yerini aldı. Albion’dan kadını uzaklara bir yer götürmesini ama toprağın altında tutmasını istedim, böylece kimse toprağı kazıp kadını yerinden çıkartamazdı.

“Ve işte Bacchus’e geldik,” dedim. “Bence şimdi konuşacak durumda değildir. Deliliğinin etkisinde, kan dökme arzusunun her şeye baskın geldiğine eminim.”

Jüpiter kaşlarını çattı. “Nereden biliyorsun? Ortadan kaybolalı haftalar oldu.”

“Onu zamanın yavaşladığı bir yere gönderdim. Bizim için haftalar geçmiş olabilir ama onun için bir saniye bile geçmedi. En son göğsüne bir tekme attığımı biliyor. Onu buraya çektiğinizde -ve bunu siz yapacaksınız- çok öfkeli olacak. Onu kontrol edebilir misiniz?” Jüpiter sorun olmayacağını söyledi. “Ve bunu başararsak -gerçi çok tehlikeli bir varsayımda bulunuyorum ama-

Olimposluların geri kalanını Loki ve Hel'e karşı işbirliği yemini etmek üzere buraya çağırarak mısınız?"

Zeus hevesle başıyla onayladı ve Jüpiter daha soğukkanlıydı.

"Her ihtimale karşı -gitmek zorunda kalırsam- sizinle nasıl bağlantıya geçeceğim?"

Hermes kafasını kaldırdı ve iyileşmeye başlayan Artemis'in yanından kalktı. "Bir Druid olarak rüzgârı çağırabiliyorsun, değil mi?"

Fragarach'ı kullanarak bir şeyler yapabiliyordum. "Bir yere kadar, evet."

Hermes, "O zaman batı rüzgârını çağır," dedi. "Benim ve İris'in ismini söyle, yanında eserken bizimle konuşabilirsin. Batı rüzgârı tanrısı ve İris'in eşi Zephyrus seni duyacak ve mesajını bize iletacaktır."

"Anladım." Başımı yana çevirip Flidais ve Perun'a baktım. "Ben bunu yapmadan gitmek isteyebilirsiniz. Patlamak üzere bir bomba gibi, tehlikeli olabilir."

Flidais başını iki yana salladı. "Tuatha Dé Danann adına şahitlik etmek istiyorum."

"Pekâlâ," dedim. "Jüpiter, tam şurada bir boyut kapısı açacağım." Parmağımla dikey bir çember çizdim, bir sirk hayvanının içinden geçebileceği bir halka gibiydi. "Bacchus buraya doğru elini uzatmış olacak." Elimi öne doğru uzatarak nasıl olacağını gösterdim. "Sen uzanıp sağ kolundan tutarak onu buraya çekmelisin çünkü sol kolu kırıldı. Sakın bacağına veya vücudunun başka bir kısmını diğer tarafa geçirme yoksa sen de yavaş zaman

dilimine yakalanabilirsin. Bunu en kısa süre içerisinde yapmanı istiyorum çünkü boyut kapısı açık kaldığı sürece toprağı emiyor ve kapıyı hemen kapatmam gerek. Tamam mı?”

“Sen nasıl diyorsan.”

Başlamadan önce herkesin konumunu gözden geçirdim. En son istediğim birinin beni kapının öteki tarafına atmasıydı. Ama arkama geçmeye çalışan kimse yoktu.

“Oberon, lütfen patilerini şu ağacın üzerine koy. Kaçmamız gerekirse hazır olmanı istiyorum.”

Ben hazırım! Arjantin’de bir plaja gitmeye.

“Ben de.”

“İşte başlıyoruz,” dedim. Bu boyut ile Bacchus’ü içine attığım zaman adası arasında bir bağ kurdum. Kenara çekildim ve ağaca doğru yürüdüm, gerekirse kaçmaya hazırdım. Jüpiter uzandı ve öfkeyle kükreyen zincirlerinden kurtulmuş yeşil damarlı vahşi hayvanı bizim boyutumuzda çekti.

BÖLÜM 28

Romalılar delilik tanrısı laftan anlamayınca şaşırmış gibi yaptı. Bacchus, Jüpiter'i Merkür'ün üzerine fırlattı -ya da fırlatmayı denedi- çünkü Jüpiter dengesizdi ve Bacchus'ün kolunu sıkı sıkı tutuyordu. Jüpiter kolu bırakmadı ve Merkür yoldan çekilirken Bacchus'ü yere yatırdı. İkili sislerin içine düşerken ben boyut kapısını kapattım. Bacchus böğürmeye devam ederken Jüpiter sakinleşmesini söyledi, sonunda Jüpiter rakibinin üzerine çıktı.

Ama bu sadece başlangıçtı çünkü Bacchus başını yana çevirdi ve beni gördü. Yüzü farklı renklere büründü -pembe, yeşil, kahverengi, mor- ve dişlerini açığa çıkarttı, ses tellerinin bu kadar yüksek desibellere çıkabildiğini bilmezdim. Helikopterler uzaklaşıyor ama sesleri hâlâ geliyordu ama Bacchus onların seslerini de bastırdı.

Tılsımım göğsüme çarptı ve üzerime ne büyü yaptığını merak ettim. Sırayla, Artemis, Merkür, Hermes ve Zeus'un kafaları bir yumruk yemiş gibi yana döndü ama öncekinden

farklı görünmüyorlardı, sadece biraz kızgın gibiydiler. Jüpiter, Bacchus'ün başının arkasına bir kafa attı ve çenesini toprağa yapıştırdı, durmasını söyledi. Fakat Bacchus durmadı. Başını diğer tarafa çevirdi ve Flidais ile Perun'u gördü, üzerlerinde yıldırımlara karşı koruma sağlayan fulguritlerden başka bir şeyleri yoktu. Aynı delilik büyüsunü diğerleri gibi bu ikilinin üzerine de gönderdi. Ve olan oldu: Flidais ile Perun delirdi, herkesi ve birbirlerini öldürmeye çalıştı. Perun yıldırımları çağırdı, Hermes ve Faunus'a saldırdı. Flidais, Diana'ya saldırdıktan sonra geri aldığı bıçaklarını çekti ve Perun'dan başlayarak saldırıya geçti. Gücü yerinde olsaydı Perun'un işini bitirirdi ama yaralıydı, bir bıçağı Perun'a sapladı ama Perun bir tokat atarak Flidais'i yere serdi. Flidais ayağa kalktı ve Zeus'u gördü, kendini kaybetmiş çılgın bir boğa gibi üzerine hücum etti, gözlerinde delilik vardı ve ağzının kenarından tükürükler saçıyordu. Perun ile savaştığını çoktan unutmuştu, karşısına ilk çıkana saldırıyordu.

“Bacchus'ün tam bir baş belası olduğunu söylemiştim!” diye bağırdım. Jüpiter beni duymuş gibi yapmadı çünkü hâlâ Bacchus'ü kontrol altına almaya çalışıyordu. Bacchus'ün gözleri yine üzerime odaklandı ama sonra sağımda bir yere kaydı.

Bir an için neye baktığını merak ettim ama sonra amacının ne olduğunu anladım. Sağıma döndüm ve emrettiğim gibi üç adım ötede Tír na nÓg'a bağlı ağaca patilerini dayamış köpeğimi gördüm.

“Ah, hayır. Oberon, benimle kal—”

Köpeğim irkildi ve patilerini ağaçtan çekti, ağaç ile teması olmazsa köpeğimi başka bir yere götüremezdim. Dişlerini aralarken gözlerinde bir şey değişti, kulakları başına yapıştı ve bana kükredti.

“Oberon? Oberon, bana cevap ver. Ben Atticus.”

Cevap vermedi. Köpeğime ulaşamıyordum. Boynundaki demir tılsım Bacchus’un deliliğine karşı koyacak kadar güçlü değildi. Onu gerçekten korumak istesem benimki gibi aurasını da tılsımına bağlardım. Arka bacaklarındaki kasların gerildiğini gördüm ve yüreğim ağzıma geldi.

“Oberon, hayır!”

Gırtlığıma doğru atladı. Ben kenara çekildim ve yanımdan geçip gitti. Köpeğim yere düşerken birkaç saniye içerisinde bir ağaç bulmaya çalıştım ve Oberon tekrar bana doğru döndü.

“Lanet olsun, Oberon!” Bacchus’un etkisinden kurtulur diye en çok hoşuna giden şeyleri ardı ardına sıralamaya başladım. “Sosis! Fino! Biftek! Aperatif! Barbekü!”

Hiçbiri işe yaramadı. Üzerime atladı ve ben ağacı aramıza aldım, ağaç köpeğimi biraz yavaşlatacak ama sadece dişlerini benden birkaç saniye uzak tutacaktı. Zeus, Flidais’i bir kenara fırlatmış olmalıydı çünkü bir çığlık atarak arkamda bir yere düştü. Ayağa kalkınca muhtemelen benim peşime düşecekti çünkü en yakında ben vardım, ya da Oberon’u hedef alacaktı. Bacchus her şeyi berbat etmişti ve Jüpiter hâlâ kontrolü sağlamış değildi.

Kabul edilebilir bir risk olarak sağ tarafımı ağacın gövdesine dayayıp güvenceye aldım ve sol kolumu çenemin hemen altında

tuttum. Oberon'u çok uzun süre beklemem gerekmedi, gırtlığıma saldırma içgüdüleriyle kolumu dişledi ve beni yere yatırdı. Dişleri derine indi ve etlerimi parçaladı, kolumu önünden çekmek için başını sağa sola salladı. Birazdan kolumdan kurtulacak ve ölümcül darbeyi indirecekti. Mantıklı düşünebilmek için kolumdaki acıyı kapattım.

Sağ elimi ağacın gövdesi üzerine koydum ve Tír na nÓg ile bağ kurdum. Bu arada kolumu yana atarak Oberon'un başını ağaca temas etmesi için gövdeye doğru ittim. Benimle zaten temas hâlindeydi. Flidais'in yaklaştığını duydum, artık savaş narası atmıyor âdeta uluyordu.

Oberon'un başı gövdeye çarpar çarpmaz Tír na nÓg'a geçtim, Flidais ve Perun'u Olimposluların merhametine bıraktım. Önce sessizliği fark ettim. Fae boyutunda çığlık atan tanrılar yoktu. Boyut değiştiren Bacchus ile bağı kesilmiştir diye Oberon ile konuşmaya devam ettim. Bacchus'ü Zaman Adası'na gönderdiğimde ben boyut kapısını kapattıktan sonra Bacchantları kendine gelmişti.

“Oberon, dur! Ben Atticus! Oberon, hayır!”

Gözleri berraklaştı ve durdu. *Atticus?*

Rahatlayarak gülümsedim. “Evet, benim. Şimdi beni bırakabilirsin.”

Ne? Öğk! Çenesini açtı ve kanlı kolum aşağıya düştü. Ne oldu? Sen kanıyorsun! Büyük ayılar adına, bunu sana ben mi yaptım?

“Evet, ama sorun değil, senin hatan değildi. Bacchus seni delirtti.”

Ama ben sana mı saldırdım?

“Endişelenme dostum, iyileşeceğim. Yara şimdiden kapanmaya başladı.”

Oberon ağzındaki kanı tükürmeye çalıştı. *Bunu ağzımdan çıkartmam gerek. Yakınlarda su var mı?*

“Şuraya gidebiliriz.” Oberon’u ağzını temizlemesi için Zaman Adaları’nın tepesinde durduğu nehre götürdüm. Yol boyunca benden özür dilemeye devam etti, köpeğimi rahatlatmak için elimden geleni yaptım. Kolumdaki deriyi hemen kapattım ve iyi olduğumu söyledim ama altındaki kasların iyileşmesi biraz zaman alacaktı.

Flidais ve Perun’un Olimposlular tarafından öldürülmemiş olmasını arzuladım. Umarım birbirlerini de öldürmezlerdi. Ama hayatta kaldıkları sürece bu durum benim işime gelirdi. Hem Zeus hem de Jüpiter artık bana inanacaktı. Jüpiter bana borçluydu çünkü Bacchus’ü kontrol edeceğini söylemiş ama edememişti. Şimdi istediğim yere gidebilirdim, Bacchus’ün beni rahat bırakacağına dair yemin etmemiş olması önemli değildi. Diğer Olimposluların yardımını olmadan beni asla bulamazdı.

Tabii ki, bu kadar büyük bir bedel ödemek zorunda kaldığı için Herne’ye üzüliyordum. Yapabileceğim bir şey olup olmadığını merak ediyordum. Belki de Manannan Mac Lir bir şeyler yapabilirdi.

Tír na nÓg’un merkezine gidince Granuaile’i Goibhniu’nun dükkânında dinlenirken bulduk. Ok çıkmış, yara sarılmıştı. Tavana bakıyor, iyileşme sürecine odaklanıyordu.

Merhaba demeden, sanki yatakta dinlenmesine sebep olacak bir şey yaşanmamış gibi, doğrudan yanına gittim. “Sonunda gelmeyi başardım.”

Beni görünce yüzü aydınlandı, bunu görünce ne kadar şanslı olduğumu hatırladım.

“Atticus! Seni gördüğüme sevindim. Artık endişelenmeme gerek yok.”

“Henüz değil. Bacchus sayesinde Flidais ve Perun keçileri kaçırdı, muhtemelen bir süre dikkat çekmesek iyi olur. İyileşebilen için uzaklarda bir yere gitmemiz gerek. Yeni Dünya’da bir yer veya Pasifik’te bir ada işimizi görür. İçinde Eski Yol olmayan bir yer olmalı. Bir tercihin var mı?”

Düşünürken gözlerini devirdi sonra bakışlarını bana çevirdi. “Japonya’ya ne dersin? Oraya hiç gitmedim ama hep gitmek istedim.”

“Anlaştık.”

Biraz Kobe bifteği de yer miyiz? Amerika’da Kobe olarak etiketlenenlerin gerçek olmadığını duymuştum.

“Olabilir. Bakarız.”

Etrafıma bakıp “Goibhniu nerede?” diye sordum.

“Oku çıkarttıktan sonra ortadan kayboldu. Morrigan’ın öldüğünü duymamıştı ve ben söyleyince hayal kırıklığına uğradı.”

“Ah, onu anlayabiliyorum.”

Ses tonumdaki bir şey Granuaile’in yüzüme odaklanmasına sebep oldu. “Benimle bir şey konuşman gerek, değil mi?”

Ciddi bir yüz ifadesiyle, “Evet,” dedim. “Konuşacağım. Ama önce Japonya’da bir yere yerleşelim.” Neler olacağını düşününce ani bir kahkaha attım. “Hal onu Tokyo’dan aradığımda çok şaşırarak. Ama önce kulübeye gidip kıyafetlerimizi ve eşyalarımızı almalıyım. En kısa süre içerisinde geri döneceğim.”

Granuaile’in alınına bir öpücük kondurdum ve Oberon’un da başını öptüm, sonra Goibhniu’nun dükkânını terk edip başka bir boyuta geçtim. Kulübeye eninde sonunda gidecektim ama önce ziyaret etmem gereken yerler vardı.

BÖLÜM 29

Lord Kabasakal'ı uzun süredir ziyaret etmek istiyordum. Avlanmamı ve suikastları organize edenle ilgili elimdeki en iyi ipucu bu adamdı. Fakat gerçek ismini bilmiyordum, Tír na nÓg'da ismini sorarsam bundan haberi olabilirdi. Bu yüzden oynanacak en iyi kumar, Midhir'in peşine düşmekti. Ya bütün bunların arkasındaki adamdı ya da bana Kabasakal'ı nerede bulacağımı söylerdi.

Midhir gerçekten bu işin arkasındaki dâhiyse Oberon'u veya Granuaile'i yanıma almak istemiyordum çünkü ikisinde de bendeki büyülü korumalar yoktu ve Midhir gerçekten de birini semendere dönüştürebilecek kadar iyi bir büyücüydü. Oberon ile Granuaile, Goibhniu'nun yanında güvende olacaklardı.

Colorado'daki kulübeye gitmek yerine İrlanda'da Brí Léith'e geçtim, burası Midhir'in eski sidiydi. County Longford'daki modern köyün hemen yakınındaydı. İnsanlar bugün bu tepelere 'peri tümsekleri' diyordu, bazıları sebebini bilmesede buraya

karşı batıl inançlar besliyordu. Aslında Tuatha Dé Danann'ın sid dediğimiz yerlerinin her biri Tír na nÓg'a açılan bir Eski Yol'du. Bunlar en kadim Eski Yollar'dı.

Miletliler demir ile Tuatha Dé Danann'ı yendiğinde -çok zeki olduklarını düşünüyorlardı- "Toprağı böleceğiz. Siz İrlanda'nın yerin altında kalan kısımlarını alabilirsiniz," demişti. Tuatha Dé Danann da daha epik bir dil ile, "Pekâlâ," demişti. Fakat son- suza kadar yerin altında yaşamamış, buraları toprağın gücünü almak için kullanmış, Tír na nÓg boyutunu yaratarak toprağı bu boyuta bağlamıştı.

Şimdi yerin altındaki eski yerlerin hemen hepsi göçmüş ve Tuatha Dé Danann geride arkeologların ilgisini çekecek kadar kalıt bırakmamıştı. İrlanda'nın elementali Fódhla bu yerlerin hepsini hatırlıyordu. Göçmüş bir sidi eski hâline getirmek elemental için çok zor bir şey değildi. Sid eski hâline geri dönünce de bir Druid içindeki gizli Eski Yol'u kullanabilirdi.

Tír na nÓg'dan Midhir'in diyarına geçmek yerine bu dolam- başlı yolu kullanmak istiyordum. İçteki bağlar beni kalesinin veya şatosunun veya evine her ne diyorsa oranın dışına götü- recekti, oraların korunduğuna emindim. Eski bir sid ise uzun zaman önce terk edilmiş ve unutulmuş bir yerd, beni kalenin içine çıkartabilirdi. Eski oyukların göçmesinin bir sebebi de buydu, Tuatha Dé Danann insanların şans eseri buralara gi- rip evlerinde belirmesini istemiyordu. Benzer bir şey Aenghus Óg'un başına gelmişti çünkü göçen mağarası 1960'larda arke- ologlar tarafından bulunup yeniden açılmıştı. Birkaç kişi şans

eseri Tír na nÓg'a geçmelerini sağlayacak yoldan yürümüş ve Aenghus sonrasında bu zavallıları acıkmış bir yaratığa vermek zorunda kalmıştı. Geri dönmelerine ve herkese Fae'yi anlatmalarına izin veremezdi.

Bir süre durup manzaranın, güneşin ve havanın keyfini çıkarttım. Eve dönmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Fódhla-İngiltere'nin Albion'u gibi İrlanda'da şiirsel bir isme sahip olan elemental adını, adanın koruyucu tanrıçalarından birinden alıyordu- beni karşıladı ve Brí Léith'i eski hâline getireceği için çok memnun oldu. Yüzeyi biraz değişmişti ama yerin altında hâlâ bir boşluk vardı, giriş tepenin güneyinde belirdi. Fódhla'dan içeriyi aydınlatmak için tepede küçük bir delik açmasını istedim ve bunu birkaç saniye içinde yaptı. Kimsenin beni izlemediğinden emin olduktan sonra üzerime kamufraj yapıp içeriye daldım.

Doğru yolu bulmak biraz zaman aldı. Her sid zordu ve yollar öyle karmaşıktı ki kazayla doğru yoldan geçmek imkânsız olmasa da oldukça zorluydu. Zemine büyümlü spektrumda bakınca doğru yolda iki adım attıktan sonra nereye gitmem gerektiğini gördüm. Elemental doğru yolu bulmama yardımcı olamayacağı için kendi başımın çaresine baktım. Üç saat boyunca içeride dolaştım ve bazen geldiğim yöne geri gitmek zorunda kaldım, bu süre içerisinde sırtım ve sol kolum da iyileşmeye devam etti. Sonrasında kuzeye doğru üçüncü adım açığa çıktı ve sonra dördüncü adım buldum ve böyle devam ettim. Fragarach'ı çektim, gücümü ve hızımı artırdım. Diğer tarafta beni bir tür savunmanın beklediğini düşünüyordum. Yolda ilerledikçe te-

peden gelen ışık solmaya başladı ve sonunda kendimi zifiri karanlıkta buldum, içerisi şimdi çok serindi. Muhtemelen Tırna nÖğ'da rutubetli bir yerdeydim, belki de Midhir'in kalesinde bir mahzende ydım. Olduğum yerde dondum kaldım ve gümüş tılsımımı kullanarak gece görüşümü açtım. Daha parlak hâle getirebileceğim bir ışık kaynağı yoktu.

Küf ve bakırimsı bir şeyin kokusunu aldım, bir şey bana acı bademleri hatırlattı. Endüstriyel toprağın beyaz gürültüsü gitmişti, arkadan elektronik cihazların veya motorların sesi gelmiyordu. Ama doğa da yoktu, rüzgârı veya suyu veya ayaklarımın dibinde gezinen böcekleri hissetmedim. Ama yakında bir şey nefes alıp veriyordu. Belki de sayısı birden fazlaydı. Yerini tespit edemedim çünkü akustik garipti, ses sanki her bir yönden yankılanıyordu. İçinde bulunduğum yer taştan ve oldukça büyük bir odaydı.

Ayağımın altında taştan veya fayanstan zemin olmalıydı çünkü büyü gücümle bağlantım kesilmişti. Şimdi ayı tılsımına kalmıştım ama kamuflejimi kapatmadığım için onu da tüketiyordum. Büyülü görüşümle birlikte kamuflejimi kapattım çünkü karanlık beni yeterince gizliyordu ve ileride büyü gücüne ihtiyacım olabilirdi. Zaten büyümlü görüşüm de beni neyin beklediği konusunda şimdilik bir işe yaramıyordu. Belki ufak bir ışık kaynağı bulur da etrafımı daha iyi görürüm diye gece görüşümü açık bıraktım. Belki bininci kez büyücüler ve cadılar gibi küçük bir ışık kaynağı veya ateş topu çağırabilmeyi arzuldım. Gerekirse gömleğimi yırtıp Fragarach'a dolayarak meşale

gibi kullanabilirdim. Başka seçeneğim olmadığı için etrafımı dokunarak keşfe çıktım ve karanlığın içinde uyuyan her ne ise onu uyandırmamayı ümit ettim. Bir tuzağa düşmemek için dua ettim. Kendimi Poe'nun *Kuyu ve Sarkaç* isimli eserindeki Engizisyon kurbanı gibi hissediyordum.

Önce sol ayağımı öne uzatıyor ve parmaklarımda yere dokunarak ayağımın altında bir şey olduğundan emin oluyor, sonra adımımı tamamlıyordum. İlk birkaç adımda başıma bir şey gelmedi ve ilerlemeye devam ettim. Ama sonra sağ bacağımı yerden kaldırıncaya büyümlü bir hareket sensörünü tetiklemiş olmalıydım ki odayı çevreleyen yüksek bir raf boyunca bütün mumlar hep birden yandı. Mum ışığı genelde yumuşak olurdu fakat bu kadar çok mumun birden zifiri karanlıkta yanması beni birkaç saniyeliğine kör etti. Gece görüşümü kapattım ve odada yalnız olmadığımı anladım. Işık, mumların altındaki göğüs seviyesindeki rafta uyuyan çok sayıda küçük yaratığı da uyandırmış veya kör etmişti.

Simsiyah gözleri ve kafalarıyla orantısız büyüklükte ağızları olan kanatlı soluk yeşil figürler kıpırdandı. Tüysüz ve zayıftılar, kalın bacakları ve normalden daha uzun kolları vardı. Elleri büyük ve üç parmaklıydı. Avuçlarında -henüz hepsininkini göremesem de- bir ağız daha vardı. Bunların isminin ne olduğunu bilmiyordum ama onlara çokağızlar ismini taktım çünkü üç ağızlarına ne attıklarını umursamayan tiplerdi. Goibhniu, bunların eskiden diş perileri olduğunu iddia etmişti ama insanlığın bu korkunç yaratıkları çocukların dişleriyle nasıl ilişkilendirdi-

ğine bir anlam veremedim. Bence ne oldukları gayet aşikârdı. Dagda ile bir gün birlikte olduğu korkunç bir yaratığın yırtıcı dölleriydi.

Birçok panteonda azgın figürler vardı, bunlar insanları hem güldürür hem de korkuturdu. Yunanlarda Zeus ve Pan vardı; Hindularda Indra'ydı; İrlandalılar için ise Dagda'ydı. Dagda'nın namı, birçok pagan tanrısı bile, Hristiyan katiplerin ellerinden çıkanlarla lekelenmişti. Bazı yerlerde aşırı büyük cinsel organı olan bir hödük gibi resmediliyordu. Bunun sebebi Dagda'nın gerçekten ürkütücü bir organı olması değildi, amaç hem tanrıyla dalga geçmek hem de azgınlığını vurgulamaktı. İrlandalılar için ise su götürmez bir biçimde iyi biriydi, çok büyük güçleri vardı ve cinsel aktiviteleri sapık kişiliğinden değil yeni yaşamlar yaratma arzusundandı. Bazen yarattığı yaşam sıra dışı yetenekleri olan bir oğlan veya kız olabiliyordu. İsim vermek gerekirse, Aenghus Óg, Midhir, ve Brighid gibi. Ama bazen de çok tehlikeli türlerin ortaya çıkmasına sebep oluyordu. Geçen zaman içerisinde bir sürü büyülü korkunç yaratığın doğmasına sebep olmuştu. Çokağızlar bunların en kötüleriydi ve ben herkesin iyiliği için yüzlerce yıl önce yok olduklarını sanıyordum.

Ne yazık ki, birkaç kez gözlerini kırıştırdıktan sonra, beni tanıdılar: Ben yiyecektim ve onlar açtı. Acı badem kokusu pisliklerindendi, duvarların dibinde tebeşirimsi yığınlar hâlinde birikmişti. Sırtlarındaki kanatlar açıldı ve kükremeye vızıltı arası bir ses çıkarttılar.

“Çocuklar, durun,” dedim. Beni dinleyeceklerini düşünmek aptalcaydı. Kükremeler birden durdu ve yarım saniye boyunca ortama sessizlik hâkim oldu. Sonra tiz birer çığlık atıp yüzlercesi birden farklı yönlerden üzerime atladı. Ellerini öne uzatmışlardı ve minyatür ağızlar açılıp kapandıkça keskin sarı dişler açığa çıkıyordu.

Sağ yanım üzerine kendimi yere bıraktım ve Fragarach’ı da yere koydum, cenin pozisyonu aldım ve yüzümle kulağıma doğru gelenleri sol elimle savuşturdum. Üzerime çullandılar ve elleri etlerime kenetlendi, dişleri derime geçti. Giysileri mi yoksa eti mi ısırıkları umurlarında bile değildi. Soğuk demir auram daha büyük ağızlarıyla benden bir ısırık almadan yaratıkları küle dönüştürdü fakat bu bile onları durdurmadı. Etimden elleriyle küçük parçalar koparttıktan sonra yok oluyor, yerlerine yenileri geliyordu. Daha fazlası da geliyordu ve dersini çabuk alan tipler değillerdi. Kardeşleri küle dönüşünce tek gördükleri şey ete giden yolun açıldığıydı. Bazıları yarısı dişlenmiş et parçalarına odaklanırken bazıları da el değmemiş etlerime saldırdı. Bütün sol yanımı kaplamışlardı. Kan, giysi ve küller yırtılmış kaslara karıştı. İyileştirme tılsımımı çalıştırdım ve bütün büyü gücünü çekmesine izin verdim, tedbirli olmaya gerek yoktu. Bu saldırıdan sağ çıksam bile yaraları kontrol altına almazsam kan kaybından ölebilirdim. Acıyı kapatmakla uğraşmadım çünkü sınırlı büyü gücümü başka bir yere odaklamaya gerek yoktu. Ölecek miyim yoksa yaşayacak mıyım karar birazdan verilecekti.

Granuaile ve Oberon'u yanımda getirseydim birkaç dakika içinde yok olurlardı. Bana hayatta kalma şansı veren şey soğuk demir auramdı. Yüzlerce minik ısırık yüzünden saniyeler saatler gibiydi. Sol yanımda her yerimi ısırmışlardı. Ölen her bir periyle yaranın üzerine küller saçılıyor ama sonra yeni dişler aynı yeri ısırıyordu. Varlığım ufak ufak kemirilirken çığlık atmamak için kendimi zor tuttum ve dişlerimi sıktım. Zaten çığlık atsam bile beni kimse duymazdı, duyan olsa bile muhtemelen bana yardım etmeye kalkışmazdı. Ayrıca, ağzımı açmaya korkuyordum, bunu yaparsam çokağızlardan biri ellerini ağzımdan içeriye sokup dilimi kopartabilirdi.

Keskin dişler, kavurucu acı, ısırıklar ve ölümler ne kadar sürdü bilmiyordum ama bir süre sonra kendimi yapış yapış kanlı bir kül tabakasıyla kaplı olarak yerde titrerken buldum. Periler her yerde olduğu için yerdeki ızgaraları daha önce görememiştim, kanım yavaş yavaş ızgaralardan aşağıya akıyordu. Zemin gerçekten de kaygan bir taştandı ve kanın akışını hızlandırmak istercesine eğimliydi. Bakırımı koku da buradan geliyor olmalıydı. Düşüncelerim birbirine girmişti ve durumum daha kötüye gider diye yerimden kıpırdayamıyordum. Fakat bir şeyler yapmak zorundaydım. Ayı tilsimim boşalmıştı ve buradan hemen çıkmazsam bir daha hiç çıkamayabilirdim. Gözlerim kapanıyor ve uyumak istiyordum ama uyursam hiç uyanamayabilirdim. Midhir bu lanet olasıca şeyleri neyle besliyordu? Düzenli olarak beslendikleri belliydi yoksa etrafta bu kadar bok olmazdı. Kurbanlarını Eski Yol'u kullanarak içeriye sokmuş olamazdı

çünkü benden önce yüzlerce yıl kullanılmamıştı. Yine de, burayı korumak için çok sayıda yaratığı görevlendirmişti. Demek ki savunmasındaki bu açığı kapatmak için ne gerekiyorsa yapmıştı.

Sol kolumu sürüyerek yüzümden aldım ve çiğnenmiş dokuları görünce ürperdim. Kan akıyor olsa da -iyileştirme tılsımım yaraların büyük bir kısmını kapatmıştı ve dolaşım sistemim normaldi- bileğimde ve parmaklarımda kemiklerin beyazlığını görebiliyordum. Çiğ çiğ yemek nedir öğrenmiştim.

Buradan çıkmak için Eski Yol'a kadar yürümem mümkün değildi. Sol bacağım da sol kolumla aynı durumdaydı ve kendimden geçmek üzereydim. Ayağa kalkabilsem bile yolumu görmek için büyülü görüşümü açamazdım. Felaketi yaşıyordum, çıkış büyülü spektrumda baksam yakınımda bir yerdeydi ama ben nereye bakmam gerektiğini bilmiyordum. Şimdi ise tek gördüğüm şey kusursuz ve çok kötü bir biçimde becerildiğimdi.

Kafamı tavana çevirdim ve yüzümün bir yanının parçalandığını hissettim. Oberon'un tavsiye ettiği saç tıraşını kafa derimi yemeye hevesli periler yapmıştı.

Tavanda bir kapak veya başka bir çıkış göremedim. Yerden yükselen merdivenler de yoktu. Fakat buradan Eski Yol dışında bir çıkış olmalıydı.

Izgaraların altındaki boşluk? Benim için çok küçüktü. Her filmde olan içine insanların gireceği kadar büyük havalandırma delikleri neredeydi?

Havalandırma, mumları taşıyan rafların altındaki yumruğum büyüklüğünde deliklerle sağlanıyordu. Taşların arasında

âdeta boşluklar vardı. İçeriye yeterince hava girmesine imkân sağlayacak kadar çoktular ama benim veya dış perilerinin geçemeyeceği kadar küçüktüler.

Dikkatimi izgaranın altındaki kanala odakladım. İçine gireceğim kadar büyük değildi ama belki de altında eski toprak vardı. Toprağa erişebilirim kendimi iyileştirebilirdim.

Kanalda kanım dışında akan bir şey daha vardı. Ayaklarımın bulunduğu yerde seyreliyor ve daha hızlı akıyordu. Arkamdan bir yerden, ayaklarımın altından su geliyordu.

Sağ kolumu kullanarak doğrulmak istedim ama başarısız oldum; göğüs kaslarım ve sırtımın bir kısmı çığnenmişti ve yanıyordu. Kendimi sadece sağ tarafımı kullanarak garip bir biçimde kaldırmak zorundaydım.

Su, kayalardan, duvardaki bir delikten geliyordu, havalandırma deliklerinden daha büyük değildi, bu yüzden kaçış şansı vermiyordu. Yine de, ümit veriyordu.

İnce bir şerit hâlinde akan su yaratıkların tek su kaynağıydı, bu yüzden yakınına bir yere pislememeye özen göstermişlerdi. İki yanı da temizdi ve kutsanmış, görkemli çıplak toprağı gördüm. Taşlar duvarların dibine kadar uzanmıyordu. Diğer taraflarda öyle gözükmesinin sebebi her yerin yaratıkların pislikleriyle kaplı olmasıydı.

Burada bir yerde toprak olduğunu bilmeliydim. Toprak olmasa Eski Yol da olmazdı çünkü bağlanacak bir yer bulunmazdı. Şimdi tek yapmam gereken şey ölmeden toprağa kadar sürünmekti. Sanırım beş metre vardı.

Cesaret edebildiğim kadar kendimi çektim ve taşların üzerinde bu mesafeyi katetmem yine de üç veya dört dakika sürdü. Sol yanımdaki sancı yüzünden bana çok daha uzunmuş gibi geldi. Elimden ve kolumdan anladığım kadarıyla sol yanımda dövülmüş biftek veya Hel'in ölü ve çürüyen yarısı gibiydi. Motor fonksiyonların büyük bir kısmı gitmişti, ölü ağırlıktı. Parmaklarımı taşların kenarına soktum ve son bir kez zarar görmemiş sağ tarafıma yüklenerek kendimi toprağa doğru çektim. Sağ elimi toprağın üzerine koyduğum anda enerji, dövmelemeime aktı ve rahatlardım. Kendime gelmek için sudan biraz içtim, acı kaynaklarını teker teker kapattım ve uykuya daldım. İyileştirme şimdi otomatik pilottaydı.

Bir süre sonra uyandıgımda mumlar ya tükenmiş ya da hareket olmadığı için büyü otomatik olarak ışıkları söndürmüştü. Ürperdim ve omurgama yeni bir acı saplandı. Ateşim vardı ve açık yaralarım enfeksiyon kaptığı için üşüyordum. Kurumuş gırtlakımı ıslatmak için sudan biraz daha içtim -bir süredir kendimde değildim- ve sidik torbam patlamak üzere olduğunu haber verdi. Hareket etmek zorundaydım.

Sol kolumu deneme amaçlı kaldırmak istedim ve ne olacağını merak ettim. Fakat kolumu yanımdan kaldırmam mümkün değildi. Bükük bir pozisyonda kilitlenmişti çünkü kaslarımın önemli bir kısmı eksikti. Sol bacağımda aynı durumdaydı, hareketlerim çok kısıtlanmıştı ve bacağımda ağırlığı taşıyamazdı. Bu kadar kası bol bol protein yer ve toprakla bağ kurarsam bir hafta içerisinde iyileştirebilirdim ama bu odada yiyecek yoktu.

Yemek bendim. Kaçana kadar iyileşemezdim, durumum ancak daha kötüye giderdi.

Ayı tılsımımı doldurdum ve isteksizce elimi toprağın üzerinden çektim. Sol yanımdaki acıya katlanmaya çalışarak sağ elimle kendimi beceriksizce havaya kaldırdım. Sağ kanadım sağlamdı, gerçi daha önce hiç kendimi saldırıya açık kanatları olan bir cephe gibi düşünmemiştim. Karanlık, rahatsız edici bir biçimde kasvetliydi.

İnleyip terleyerek oturur bir pozisyona geçmeye çalıştım, dokularım gerildi ve izin verseydim hepsi birer çığlık atardı. Şimdi ağırlığımı birkaç saniyeliğine sağ tarafımdan alabilirdim. Elim yerdenden kaldırdım ve delice kafamın üzerinde salladım, mumlar yeniden yanınca rahatlayarak iç geçirdim. Güzel bir büyüydü, umarım bir ara nasıl yapıldığını öğrenirdim.

Tekrar sağ kolumdan destek alarak -dengesiz ve zayıf da olsam- aşağıya baktım ve nefesimi tuttum. Yaralarımın bir kısmının üzeri kabuk bağlamıştı ama bir kısmı hâlâ açıktı. İyileştirme büyüm küçük yaraları doldurmak için başka yerlerin dokularını kullanırdı ama şimdi çok fazla doku kaybetmiştim.

Bir veya beş inek yiyene kadar durumum daha iyiye gitmezdi. Büyülü görüşümü açıp duvarlara göz gezdirdim. Birbiri üzerine konulmuş büyük ve yassı taşlardan oluşuyorlardı, araları kireçle sıvanmıştı. Arkamdaki pınarın üzerine bakana kadar sıra dışı bir şey görmedim. Taşlardan birinin üstünde büyüünün beyaz parıltısı dikkatimi çekti. Ağır adımlarla taşın yanına gittim ve nefes nefese taş ittim.

Yirmi taş bloku harcından arınıp dışarıya doğru dönerken çatırtılar ve gıcirtılar geldi. Pınarın hemen üzerinde bir merdiven açığa çıktı, ilk peri pisliği yığınına sıyırıp geçiyordu. Odanın içine doğru dairesel bir hareketle giren taşlar uzundu ve üstünde mumların olduğu rafların üzerinde kalıyordu. Taşların bir kısmı dışarı doğru açılırken bir kısmı da içeriye doğru girerek içinden geçebileceğim dar bir geçit oluşturmuştu. Tabii eğer oraya çıkabilirsem. Geçitten doğal ışığın geliyor olması da cesaretlendiriciydi.

Vücudumun sadece yarısı çalışırken bu basamakları çıkmak çok da kolay olmayacaktı ama başka seçeneğim yoktu, yukarıda beni neyin beklediği konusunda da bir şey yapamazdım.

Fragarach hâlâ bıraktığım yerdeydi. Kının deri kayışı kemirilmişti ve kın düştüğü yerde sağlam duruyordu. Büyülü görüşümü kapattım ve belki daha hızlı hareket etmemi sağlar diye gücümü artırdım. Yürümek hâlâ kolay değildi ama toprağın yardımıyla biraz daha hızlandım. Fragarach'ı aldım ve kınına soktum, durup ızgaraların dibinde ihtiyaç giderdim, sonra ayı tılsımındaki enerji azalırken merdivenlerin başına geri döndüm. Durup dinlendim ve ayı tılsımını yeniden doldurdum. Merdivenleri çıkmak için yine tılsımdaki bütün gücü kullanmak zorunda kalacaktım ama başka bir seçeneğim olmadığı belliydi.

Hazır olunca Fragarach'ı elime aldım ve ikinci basamağa doğru uzandım. Elimi basamağın üzerine koydum, dirseğimi de üstüne çıkarttım ve sağ bacağımı bükerek kendimi dikey ama asimetrik bir pozisyona soktum. Bu hareketimle yaralı

sol tarafım şekilden şekle girdi ama acı, dayanabileceğim gibi değildi. Bu işkenceyle mücadele etmek için duraksadım, sonra tek bacaklı bir tavşan gibi merdivenlerde zıpladım. En tepede nefes nefese ve kan ter içindeydim. Şimdi çok kısa bir koridor bir kapıya doğru uzanıyordu. Taşların üzerine düşen güneş ışığını gördüm ve bir havuzun şapırtısını duydum. Koridorda duvardan destek alınca burada ilerlemenin daha kolay olacağını anladım. Gözlerimi kapattım ve gülümsedim, bok çukurundan çıktığım için mutluydum. İleride beni ne beklerse beklesin en azından çokağızların açgözlü elleriyle ölmeyecektim.

Kapının bulunduğu yerde de aşağıdaki odadaki taşların ay-nısından kullanılmıştı. Eşiği geçince kendimi tablolar ve heykellerle süslenmiş bir koridorda buldum, tavana eşit aralıklarla açılmış pencerelerden içeriye güneş ışığı giriyordu. Bir tarafında küçük taştan bir havuz diğer tarafında ise sandalye olan bir duvar bölmesindeydim. Tepemden gelen ışık bu gizli girişi bir okuma bölmesi gibi gizliyor-olmalıydı.

Neyse ki ayağımın altındaki zemin çıplaktı ve burada büyüü hissedebiliyordum. Tuatha Dé Danann'ın evlerinin ortak bir özelliği idi. Birkaç oda hariç sadece tasarımın güzelliği için kasıtlı olarak kendilerini topraktan kesmezlerdi. Toprağın yardımıyla her şeyi birbirine bağlayıp sabit tutabiliyorsanız temele neden ihtiyacınız vardı? Malikânelerinin nadiren ikinci katı olurdu. Olursa da büyü gücüne ihtiyaç duymayan misafirler veya gücü için toprağa gereksinim duymayanlar için ayrılırdı. Demek ki Midhir'i bulmak için bir daha merdiven çıkmak

zorunda kalmayacaktım. Büyü gücü sürekli benimle birlikte olduğu için kamufajımı ve büyüğü görüşümü açtım. Havuzun selkie heykelinin burnunda beyaz bir parıltı vardı ve burnuna bastırdım. Taşlar arkamda kapanarak çukura inen merdivenleri yok etti. Midhir bu merdivenleri yaratıkları beslemek için kullanamazdı çünkü uçarak dışarıya çıkabilirlerdi. Demek ki odaya girmenin bir yolu daha vardı ama şimdi çok da ilgimi çeken bir şey değildi.

Çıkan sesler kimsenin dikkatini çekti mi diye koridora göz gezdirdim. Herhangi bir şey görmedim. İki yönde de bubi tuzağı görmüyordum ama yine de öne doğru ihtiyatlı bir adım attım. Hoplayarak ilerlemek çok fazla ses çıkartıyordu. Sanırım hoplayarak sessiz ilerlemek diye bir şey yoktu. Sol tarafım işe yaramaz durumda olduğu için sağa döndüm, Fragarach'ı elime aldım ve duvardan destek alarak ilerledim. Duvarlar bölmeden sonra pürüzsüz bir alçıydı, belirli aralıklarla bir sanat eseri araya giriyordu. Karşıma çıkan ilk kapı kullanılmayan bir yatak odasına aitti. Kapıyı geçip sola bakınca kemerli bir girişten bir oturma odası veya kütüphaneye geçilebildiğini gördüm. İçki kitaplarla dolu odanın ardında mutfağa çıkacakmış izlenimi veren daha büyük bir oda vardı. Oraya kadar gidip yiyecek bir şey var mı diye bakmayı çok isterdim ama koridoru geçmeden önce bakmam gereken bir kapı daha vardı. Arkamda, içinde ne olduğunu bilmediğim bir oda bırakmak istemiyordum.

Burası bir başka yatak odasıydı, daha büyük bir yerdi. Çim zemin düzenli olarak sulanıyor olmalıydı ve çok yüksek tavanın

bir tarafındaki uzun cam panelden içeriye güneş ışığı süzülüyordu. Tavana yakın bir yerde dövme demirden bir avize vardı ve ben içeriye girer girmez hareket algılayan büyü devreye girip mumları yaktı. Midhir -adamı kolundaki Druid dövmelerinden tanıyıştım- avizeden baş aşağı sarkıyordu, büyüsunü etkisiz kılmak için demir zincirlere bağılıydı. Gırtlığı kesilmiş ve kan yüzünden aşağıya akmış, altındaki çimenler koyu kırmızı bir renge bulanmıştı. Kendine iyileştirme büyü yapamayan ve toprakla bağı kesilen Midhir kan kaybından ölmüşü.

“Tanrılar adına,” dedim. “Şimdi boka bastım.”

Bunu Midhir’e yapan her kimse, aynısını bana da yapabiliirdi. Demir tılsımım ve auram olmasına rağmen büyü yapabiliyordum ama beni de bu kadar demire bağılayıp toprakla bağıımı keserlerse çaresiz kalırdım.

Vahşi gözlerle koridora baktım ve bir bubu tuzağının devreye girmesini bekledim. Ya Midhir ile aynı sonu paylaşacak ya da onun ölümünden sorumlu tutulacaktım. Ama saniyeler geçti ve alarmlar çalmadı. Kimse kamufajlı olarak arkama geçip kafama bir şeyle vurmadı. Aklıma ölüm sessizliği deyimi geldi.

Dakikalar geçtikçe paniğim azaldı ve dünyanın eski bir tanrının cesedini bulduğumdan habersiz olduğunu anladım. Eninde sonunda öğreneceklerdi, Midhir’in cesedi bulununca Brighid’in köpekleri odada benim kokumu alacaktı.

Koku izlerini takip etmek için köpek formuna geçmeyi düşündüm ama ağır yaralı olduğum için bundan vazgeçtim. Köpek olarak bu kadar iyi hoplayamayabilirdim. Ayrıca, neler olduğuy

öğrenilince, Brighid'in köpekleri gerçek katilin kokusunu da alacaktı.

Daha fazla yaklaşmak ve katil zanlısı gibi görünmek akıllıca değildi ama yatağın üzerinde duran zincirleri gördüm. Daha yakından bakmam gerekiyordu çünkü zincirlerin altında kıyafetler vardı ve bu kıyafetleri bir yerden tanıyordum. Birkaç kez hopladıkdan sonra yatağın üstünde birinin yattığını gördüm. Küller ve bu şatafatlı kıyafetler sadece Lord Kabasakal'a ait olabilirdi.

Küllerin gerçekten Lord Kabasakal'a ait olup olmadığını bilmem mümkün değildi, belki de zekice kendisini ölü gibi göstermişti. Ama Midhir'in ölümünün sahte olmadığı belliydi. Bu kadar güçlü bir büyücüyü bu hâle ancak Tuatha Dé Danann'dan biri getirebilirdi.

Sadece tahmin yürütüyordum ama Midhir ve Kabasakal'ın ölümleri avlanmamda rolleri olduğunu gösteriyordu. Kehanet büyülerıyla Granuaile'i izlemiş veya bunu yapanla konuşmuş, sonra vampirler, kara elfler ve Fae katiller ile iletişime geçip onları Eski Yolları kullanarak bizim yanımıza göndermişlerdi. Romanya'da Olimposlulara bizi nerede tuzığa düşüreceklerini söyleyen de bunlar olmalıydı. Belki de Ukko'ya Loki'yi nerede bulabileceğini söylemiş, bu sayede Loki'yi serbest bırakarak sonun başlangıcını hızlandırmışlardı. Eğer tahminlerim doğruysa bu sonu hak etmişlerdi.

Ama gerçek patron Midhir veya Kabasakal değildi. Daha çok yönetici asistanı gibiydiler, emirleri veren ile gerçek dün-

ya arasında bir yalıtım malzemesi görevi görüyorlardı. Ben Granuaile ile kaçmayı başarınca iplerin kimin elinde olduğunu söyleyebilecek iki kişi saf dışı bırakılmıştı. Kafamın içinde bir jeton daha düştü. Perun'un diyarı Loki tarafından yok edildiği sırada Faunus da Avrupa'ya kaos saçmıştı. Kabasakal, ben Fae Sarayı'na gelir gelmez Faunus'a bir mesaj gönderip bize uygun bir hikâye anlatmış olabilirdi. Muhtemelen porsukağacı adamları peşimize salan da Kabasakal'dı ama tabii ki esas emirleri başkası veriyordu. Ama esas patron her kimse Kabasakal'ın ve Midhir'in kalemini kırmıştı.

Aklıma birden mutfak ve protein ihtiyacım geldi. Yatak odasında durmanın bana bir faydası yoktu ama bir şeyler yersem biraz daha kendime gelebilirdim. Midem bunu düşününce guruldadı. Karnım doyarsa beynim de daha iyi çalışabilirdi.

Oturma odasına benzeyen kütüphane benim favori odalarım-dan biriydi. Topallayarak odaya adım atınca sağ köşede bir ağaç gördüm, gövdesi tavandaki bir delikten dışarıya çıkıyor, dalları odanın üstünü kaplıyordu. Zemin yeni kesilmiş çimenlerden oluşuyordu. Ağacın her iki yanında ceviz ağacından raflar başlıyordu, garip olan rafların içinde çizgi romanlar ve mangaların olmasıydı. Odanın ortasında Alan Moore'un V for Vendetta'sının bir kopyası cevizağacından alçak bir kahve sehpasının üzerinde duruyordu. Oda raflardan bir çizgi roman seçip çimenlerin üzerinde okumanız için davet çıkarıyordu ama benim için ağacın gövdesine yaslanmak daha çekiciydi. Beni rahatsız eden ise V for Vendetta'nın konulduğu yerdirdi. Sehpanın kenarında bir yerde duruyor olsaydı

okuyan tarafından gelişigüzel bırakıldığını düşünebilirdim. Tam ortaya yerleştirilmişti, sehpanın kenarları kitabın etrafında âdeta bir çerçeve gibiydi ve dikkati kitabın kapağına çekiyordu. Belki de bir mesajdı. Eğer öyleyse, mesaj kimeydi? Midhir'in cesedini bulana mı? Midhir beni avlayanın kim olduğu bilinmesin diye öldürüldüyse bu mesaj bana mıydı? Ya da Midhir'in ölümünün benimle hiçbir ilgisi yok muydu? Belki de Midhir'den intikam alınmıştı ve zamanlama tamamen tesadüftü. Yine de, bir yerlerde bir tuzak olduğuna dair şüphelerim attı.

Köşeden bir sonraki odaya bakmak için hoplayarak ilerledim. Burası özel bir yer olmalıydı çünkü zemini diğerlerinden farklı olarak mermerdi. Tavan yüksekti ve duvar resimlerinde bir sürü çıplak vücut görüyordum. Fakat benim görüş açım -ne kadar geniş olsa da- odayı çevreleyen mermer sütunlar tarafından engelleniyordu. Bir tür eğlence odası olmalıydı; ortası açıktı ve hizmetkârlar sütunların arkasında bekleyip arada bir koşup boşları alabilir, tabakları ve bardakları tazeleyebilirdi. Geniş olmaktan çok, uzun bir odaydı. Bulduğum yerden tam karşıda bir kapı olduğunu görebiliyordum. Üzerinde yuvarlak pencereler olan çift kanatlı bir kapıydı, restoranlarda garsonların elleri dolu olduğunda dirsekleri veya omuzları ile açabildiği türdendi. Benim ihtiyacım olan da buydu. İçi protein dolu bir buzdolabı. Ya da dışarıya güvenli bir çıkış. Şimdiye kadar çıkışa işaret eden tabelalar görmemiştim ama mutfak kapısını görünce ağzım sulandı. Ayı tılsımından güç aldıktan sonra ölü mermer zemine adım attım.

Kararlı bir biçimde hoplayıp dengemi sağlamak için ilk sütunun yanına gittim. Çıplak ayaklı olduğum için odada acınacak hâlde bir alabalık çırpınıyormuş gibi sesler çıkartıyordum. Sütunun dibinde durdum ve odanın ortasına göz gezdirdim. Anladığım kadarıyla, burası büyük seks partilerinin verildiği türden bir yerdi. Ev sahibi buraya 'zevk bahçesi' veya 'haz salonu' ismini vermiş olmalıydı.

Odanın kenarlarında kanepeler, divanlar ve dolgun minderler göze çarpıyor, geniş mermer merdivenler ortadaki geniş çukura iniyordu. Etrafı çevrili çukurun birbirinden ayrılmış bölmeleri arasında yürüyüş yolları vardı ve en ortadaki yuvarlak sahnede bir striptizci direği yükseliyordu. Sahne dört parçaya ayrılmıştı, ilki yüzmeye uygun doğal bir havuza, ikincisi görkemli bir spa'ya, üçüncüsü ise erimiş jelatine benzeyen kırmızı bir sıvıyla doldurulmuş sığ bir küvete sahipti. Erimiş jelatin jöleli güreşler için kullanılıyor olmalıydı, muhtemelen zamanla küçük bir sevişme yerine dönüşmüştü. Bana en uzaktaki dördüncü çeyrek de görsel bir şölen için hazırlanmıştı ve çamur güreşleri için kullanılan bir çukura sahipti. Çukur boş değildi ama içinde güreşçi veya Fae yerine Dubringer Moor'da Eski Yol'u koruduğunu gördüğümüz mantikor vardı. Üç kalın çelik zincirle odanın üç sütununa bağlıydı. Olduğum yerde dondum kaldım ve mantikora baktım; gözleri kapalıydı ve başını patileri üzerine koymuştu. Belki de uyurken gelmiştim. Ya da ölüydü. Kırmızı kürkü altında kaburgalarının ana hatlarını görebiliyordum ve Almanya'da yarattığı gördüğümüzden beri üç gün

geçmişti, bu süre içinde açlıktan ölmüş olması çok muhtemel değildi ama olabilirdi. Üç gündür buraya zincirliyse susuzluktan ölmesi daha olasıydı. Bir sorunu olmalıydı, yoksa şimdiye kadar çoktan sesimi duyar veya kokumu alırdı.

Peri gözlükleriyle baktım ve hâlâ aurası olduğunu gördüm; ölse aurası olmazdı. Uyuyor ya da uyuyor numarası yapıyordu. Ya da baygındı.

Her şeyin ötesinde, Midhir ve Kabasakal'ın avlanmamıza karıştığını gösteriyordu.

Ayrıca ölümcül bir tehdit olduğu gayet açıktı: Odada küçük kül yığınları vardı, sayısız periyi öldürdüğünü gösteriyordu.

Sağduyum ve hızlı hareket edemeyişim, zincirli olsun veya olmasın, yaratığın önünden geçmek için başka bir yol bulmamı tavsiye ediyordu. Bu yüzden geriye döndüm ve on dakika boyunca etrafı araştırdım, sonunda tek çıkışın Midhir'in seks odasından olduğunu anladım. Selkie heykelli havuzun diğer tarafında kullanılmamış birkaç yatak odası daha vardı. Bir ara duvarlardan birinin bağlarını çözüp içinden geçebileceğim bir delik açmayı düşündüm ama büyümlü spektrumda duvarların üstünde kötü bir aura vardı. Ya bir koruma büyümlü ya da tuzaktı ve hangisi olduğundan emin değildim. Sadece Tuatha Dé Danann'ın yapabildiği türden karmaşık bir bağlamaydı ama bunu yapan Midhir miydi yoksa onu öldüren mi bilmiyordum. Bağlar, Aenghus Óg'un Tempe polis dedektifi Darren Fagles'in zihnindekiler gibi birbiri üzerine bükülüyordu. Çözmeye çalışırsam en azından bir alarm çalardı ama daha vahşi bir şey

olursa hiç şaşırırmazdım. Kulağa delice gelse de yapılacak en iyi şey, uyuyan mantikorum yanından geçmekti. Sessizce yanından geçebilirdim ama alarmlar çalınca bir şey gelirse onu yenip yenemeyeceğimi bilmiyordum.

Geldiğim yöne geri döndüm, mermerlerin üzerine adım atmadan önce ayı tılsımımı tekrar doldurdum, sonra ilk sütuna kadar tek bacaklı pogo dansımı yaptım. Mantikor yerinden kıpırdamamıştı. Hâlâ çamurun içinde hareketsizdi.

Zamanım olmadığı için -kamufajımı açık tutarken büyü gücüm tükeniyordu- üç sıçrayışta bir sonraki sütuna ulaştım ve durup mantikora baktım. Hâlâ hareketsizdi.

Şimdi geçmem gereken daha büyük bir açıklık vardı. Odanın uzunluğu değil kısa genişliği boyunca ilerliyordum ve burası çok büyük bir yerdi, sütunlar köşelerde kümelenmişti. Yanında durduğum iki sütunun benzerleri otuz metre ötemdeydi ve bu sütunların arkasında. Ya da sol tarafındaki kuzey duvarında-mutfak kapısı vardı. Daha ötede, doğu duvarının üzerinde, gizemli odaya açılan kapı vardı. Tek bacaklı ve tek kollu bir adamın destek almadan gitmesi için uzun bir mesafeydi ama başka seçeneğim yoktu. Derin bir nefes alıp tanrılara dua ettim, ilk sütundan kendimi itip öne atıldım, dengemi kaybetmemeyi ümit ettim.

Yolu yarılacağımda mantikor uyandı. Gözleri iyice açıldı ve hemen beni aradı. Kamufaj altındaydım ama kusursuz bir görünmezlik sayılmazdı, berrak olmayan ana hatlarımdan yerimi belirleyebilirdi. Seslerimi de duyacağına şüphem yoktu. Ucu

siyah dikenli kuyruk, arkasında uğursuz bir kobra gibi yükseldi ve benim bulunduğum tarafa zehirli dikenler fırlattı. Bazıları su havuzuna bakan ve vücudumu kısmen de olsa koruyan kırmızı deri koltuğa saplandı, diğerleri öbür tarafa gitti. Ama bir tanesi sağ koluma saplandı ve daha önce hissetmediğim kadar yoğun bir acı hissettim.

Diş perilerinin sol tarafımı yemesinden daha kötüydü. Tanrının Çekiçleri'nin beni böbreğimden bıçaklamasından daha kötüydü. Kara ellerin Yunanistan'da beni ateşe vermesinden daha kötüydü. Sınırları kavuran ve motor fonksiyonları kapatan korkunç bir acıydı. Bir çığlık atarak mermerin üzerine düştüm. Fragarach elimden kaydı ve zeminde birkaç kez sekerek benden uzaklaştı.

İyileştirme tılsımımı çalıştırdım ama çok geç olmasından korkuyordum. Kaslarım istem dışı olarak kasıldı ve buna bir son veremedim, kolumun üzerindeki dikenini de çıkartamadım. Sol tarafım zaten işe yaramazdı ve sağ elim ile sağ dirseğime ulaşmam mümkün değildi. Başım sert bir biçimde seğirmeden önce dikenini gördüm; etrafındaki deri ve et hem eriyor hem de kararıyordu. Asit değil baz tabanlı bir şey gibiydi, sanki toksin iki işi bir arada görerek etrafını da temizliyordu. Şimdi şekil değiştirmeye yarayan dövmelemin bulunduğu yeri mahvediyordu -insan formuma geri dönmemi sağlayan dövme bozulmak üzereydi. Hayvan formlarından birine geçecek kadar uzun süre yaşarsam -kötü bir fikir değildi çünkü susamuru veya köpek olarak uzanıp dikenini dişlerimin arası-

na alabilirdim- bir daha insan formuma geri dönemezdim. Kapana kısılmıştım.

Zaten çok zor bir durumdaydım. Kimse nerede olduğumu bilmiyordu. Kimse son anda yanıma koşup bana mantikor sokmalarına karşı kullanılan panzehri vermeyecekti, zaten böyle bir panzehir de yoktu. Acılar içinde ölmeden önce bir çözüm bulmak zorundaydım ve şimdi Midhir'in seks salonunda toprakla bağım da kesilmişti. Zehir tehlikeli biyolojik bileşenlerin bir karışımıydı. Soğuk demir auram buna karşı bir işe yaramazdı. Kavurucu alkali derimi yakıyor ve eritiyor, kapsaisine benzer bir inflamatuvar sinirlerimi ateşe veriyor ve yumuşak dokuyu şişiriyor, etkisini hızla gösteren bir tetanos kaslarımı kilitliyordu. Aslında tetanos olamazdı yoksa bu kadar kolay karşı koyamazdım; esas sorun çıkartan başka bir moleküldü. Mantikoron kurbanlarını akla hayale gelebilecek en büyük acılar içinde felç ediyordu. Böylece mantikor, çığlıklar atan kurbanlarını canlı canlı mideye indirebiliyordu.

Deri koltuk dikenlere karşı beni koruyordu ama zaten mantikor yeni dikenlere atmaya veya çamurdan kalkmaya gerek görmemişti. Çıkarttığım sestem hedefi vurduğunu anlamıştı ve tek ihtiyacı olan buydu. Ve uyuyor numarası yaparak benimle sabırlı bir biçimde oyun oynamıştı. Kolay hedef olacağım bir yere gelene kadar beni beklemişti.

Bir şeyler başarmak istiyorsam farklı bir zihin haritasına odaklanmalıydım, Dante'nin işime yarayacağını düşündüm. Druidler büyülerini yapabilmek ve elementallerle iletişim kur-

mak için farklı diller öğrenmek zorunda olduğu gibi bilinçlerini farklı parçalara bölebilmek için edebi metinleri de ezberlerdi. Bu sayede boyut değiştirirken başkalarını da yanımıza alabilirdik. İşin esası düşünceler ve dünya için bir şablon oluşturmaktı, sonrasında bunun içine kendimizi veya bir başkasını sokabilirdik. Granuaile şimdiye kadar Whitman'a odaklanmıştı ve boyut değiştirirken yanına bir kişiyi alabiliyordu. Ben orijinal Yunanca *Odise'*ye, Latince *İlyada'*ya, Shakespeare'in bütün eserlerine, Dante'nin *İlahi Komedya's*ına, Dostoyevski'nin *Karamazov Kardeşler'*ine ve bir sürü Eski İrlanda hikâyesine odaklanabiliyordum. Bu, benim için maksimumdu çünkü insan zihni bir şeyler kaybetmeden yedi şeyden fazlasına odaklanamazdı. Ama zihin haritalarının başka işlevleri de vardı, özellikle de bu gibi durumlarda. Beyniniz veya vücudunuz mutsuz olduğunda mutlu olabileceğiniz bir yer anlamına da gelirdi. Mantikorum zehrinin acısıyla boğuşmayı esas zihnime bırakabilirdim. Dikeni yerinden çıkartmak için ise başka bir zihne bürünüp soğukkanlı bir biçimde düşünmeliydim. Büyü gücüm sona ermeden bir çözüm bulmalıydım.

Diken düz bir iğneye benzemiyor ama uzunluğu boyunca içinde küçük zehir keseleri barındırıyordu. Bunlar nabız gibi atıyor ve etimin içine mantikorum şeytani bokunu boşaltıyordu. Zehir çözemeyeceğim kadar yoğunlaşmadan dikeni çıkartmalıydım; zaten şimdi bile zehre ayak uydurmakta zorluk çekiyor, sağ tarafımdaki kasların kilitlenmesine ve diyaframımın donmasına ancak engel oluyordum. Purgatorio'nun Canto V'ine

odaklandım, hayati sistemlerime verilen hasardan ve çektiğim acılardan soyutlandım.

Là 've 'l vocabol suo diventa vano,
arriva' io forato ne la gola,
fuggendo a piede e sanguinando il piano

Evet, araf denilen yerde ruhlar acılar içinde yanar ve potadan geçtikten sonra tekrar bütün olurdu. Dikeni koltuğun arkasına bağlarsam sorunu çözebilirdim. Bu sırada gözlerimi kırpamadığımı, hareket edemediğimi, nefes borumun kapandığını ve organlarımın iflas etmek üzere olduğunu görmezden gelmeliydim.

Quivi perdei la vista e la parola
nel nome di Maria fini', e quivi
caddi, e rimase la mia carne sola

Zihnime mısıralar dolarken sakın sular ile acımın kavurucu dalgaları yan yanaydı, amacıma odaklanıp doğru bağı kurabilmek için gırtlığımdaki şişen dokuları umursamayıp kolumdaki dikenini çıkarttım. Diken birkaç metre uçup koltuğa saplandı. Acı bir anlığına azaldı, tıpkı bir yanığın üzerine buz konulması gibiydi ama kısa süre sonra geri döndü, sol tarafımdaki parçalanmış kaslar kasıldı ve dokular şişmeye devam etti. Şimdi yeterince büyü gücüm olursa toksin ile savaşabilir ve zehri bileşenlerine ayırabilirdim ama gücüm azalıyordu ve toprağın enerjisi mermer

zeminin altındaydı. Dante'ye sadık kalıp Canto IX'a geçtim, mermerden ve kırılan taşlardan bahseden bir kısma geçtim; tam arzu ettiğim gibi bir şeydi.

Mermer zeminin üzerinde yatak odalarının duvarlarındaki koruma büyüleri yoktu; sadece mermerdi ve yeterince güç uygularsam çözülebilirdi. Belki de Midhir zevk salonundan kimsenin kaçmaya çalışacağını düşünmediği içindi. Elimizi uzattım, parmaklarımızın bükülme arzusuna karşı koydum ve zihnimi elimin altındaki süt beyazı taşa odakladım. Mermer içinde çok az silis olan kalsiyum ve magnezyumlu bir taşı -önce mikroskobik bir kısımda kalsiyum- magnezyum karbonatın bağına çözdüm, sonra bu makroyu elim büyüklüğünde bir alana uyguladım. Sesim gitmişti ve bağı tamamlarken öksürdüm, en baştan başlamak zorunda kaldım. Nefesini tuttum ve acı neredeyse zihnimin sakin kısmını da ele geçirdi ama Dante gelmeye devam etti.

Titreyip yüzümü buruşturarak tekrar denedim ve makro bu sefer işe yaradı. Elimin altındaki mermer ufalandı ve minerallerine ayrıldı, taşı parçaladım, kalsiyum ve karbon ve magnezyum etrafa saçıldı. Makroyu bir kez daha uygulamak zorundaydım çünkü ilki yeterince derine inmemiştir ve ayı tılsımım tükenmek üzereydi. Vücudumun savaşmasını sağlayan büyü gücü olmayınca zehir damarlarıma doldu ve beni yok ettiğini hissetmeye başladım, hem yanıyor hem de felç oluyordum. Kaslarım istem dışı seğirdi ve acıyla inledim; karaciğerim ile dalağımın birlikte bir düet haykırdığını duyabiliyordum, artık kanı filtrelemekte zorlanıyorlardı. Ufalanmış mermeri dar delikten çıkartıp bir

kenara fırlattım ve aynısını bir kez daha yaptıktan sonra parmaklarım kilitlendi. Bu sırada diyaframım da kasıldı, demek ki son nefesimi de almıştım.

Ve toprak elimin altında belirdi, şimdi tek yapmam gereken elimi tersine çevirmek ve parmaklarımın toprağa değmesi için bileğimi döndürmekti. Böylece dövmeleme güc çekebilecektim. Ama kasların bükülmeyi reddetti ve elim bükülmüş vaziyette kaldı. Bileğimi saat yönünde çevirmeye çalışırken zorlandım ve titremeye başladım. Pazı kasımın kasılması elimin deliğe girmesine engel oluyor, avucum mermerin kenarına değiyordu.

Tekrar denedim ama yapamadım. Bileğimi hiç düşünmeden hafifçe döndürmek çok basit bir hareketti fakat şimdi bunu yapmak bütün irademi kullansam da imkânsızdı. Fakat sırtımdaki zarar görmemiş uzun kaslardan birkaç tanesini biraz daha esnetebilirdim. Sol omzumu mümkün olduğunda öne devirdim ve önce işe yaramadığını düşündüm. Yan yatıyordum ve elim deliğin içindeydi, gözlerim kararmaya başladı. Fakat yerçekimi sonunda ağırlığımı kendine çekti ve irademin yapamadığını basit fizik kuralları yaptı. Dövmelerimin kenarındaki zarif düğümler toprağa değdiği anda büyü gücüm geri döndü, ihtiyacım olandan fazlasına erişince acıyı kapattım ve zehirle savaştığım enerjiyi aldım, kilitlenen kaslarımı açtım. Diyaframım kendine gelince görkemli bir biçimde havayı ciğerlerime çektim. Birkaç kez daha nefes alıp verdim, şimdi titreyerek yerde yatıyordum ve vücudum yavaş yavaş rahatlıyordu. Sessizce bir kahkaha attım. Gerçi enfeksiyonu tamamen safdışı bırakana kadar anlamsız bir

kahkahaydı ama en azından bir şey beni öldürene kadar nefes almaya devam ediyordum.

Zihnime bir ses doldu, kulaklarımda yankılanan bir şey değildi, davetsiz parmaklarını zihnime geçirdi.

Hırrr. Sen hâlâ yaşıyor musun?

Boynumu yana çevirdim ama yakında kimseyi görmedim. “Kim var orada?” diye seslendim.

Ses cevap verince kulağımın duyduğu ile beynimin algıladığının aynı şey olmadığını fark ettim. Kulaklarıma gelen ses, kedilerin insan sesleri çıkartmaya çalıştığı *Youtube* videoları gibiydi ve bu videodaki kedi oldukça büyüktü. Ama kafamın içindeki ses İngilizceydi, rahatsız edici bir vibratoya sahipti, tehditkâr bir mırlama gibiydi.

Burada bizden başka kimse yok, geri zekâlı. Etrafına bakarsan içeride başkasının olmadığını görürsün.

“Sen mantikor musun?”

Bunu anlamamı bekliyordum. Şimdi bana neden ölmediğini açıklar mısın?

“Neden sen neden burada olduğunu açıklamıyorsun?”

Apaçık ortada olanı sorup duruyorsun. Ben odaya gireni öldürmek için buradayım.

“Buna gönüllü mü oldun?”

Hırrr. Zincirlerime atıfta bulunup benimle dalga geçiyorsun. Sinir bozucu bir yorum.

“Fırlattığın zehirli dikenler tarafından vurulmak da sinir bozucu, mantikor, bu yüzden... şikâyet etme.”

İsmim Ahriman. Senin ismin ne?

Odysseus, Polyphemos'a isminin Hiçkimse olduğunu söylediğinden beri, bir avcıya gerçek ismini söylememek bir kural hâline gelmişti. "İsmim Werner Drasche," diye cevap verdim. İkimiz de buradan çıkamayabilirdik ama çıkacak olursak kadim yaşamemecinin peşine düşecekti, böyle bir durum hangisi ölürse ölsün benim işime yarardı. Ahriman'ı tek başıma alt edecek durumda değildim.

Zehirli iğnemi yedikten sonra sağ kalanların sayısı çok fazla değildir. Sen bunu nasıl başardın?

"Çok çabuk iyileşiyorum, apaçık ortada değil mi?"

Arzu ettiğim kadar çabuk iyileşmiyordum. Tehlikeyi henüz atlatmamıştım, sadece bir kanepenin arkasıdaydım. Tahminime göre kanepeler ile en yakındaki sütun arasında en az on metre vardı. Bu on metreyi çok hızlı geçemezdim ve Ahriman isterse beni kolaylıkla vururdu, hem de birden fazla dikenle. Fragarach düştüğü yerde duruyordu ve onu almak için durmam gerekiyordu. Ya da bütün yolu sürünerek geçebilirdim. Yeterince yavaş ilerlersem kamuffaj beni görünmez kılabilirdi. Fakat bundan bile şüpheliydim.

Zaten herhangi bir şekilde hareket edecek gücüm yoktu. Mermerin üzerine yatıp toksinin bağlarını çözmekten başka bir şey yaparsam karaciğerim isyan ederdi. Hâlâ açtım ve acilen bir şeyler içmem gerekiyordu ama mutfak başka bir boyutta olsa erişmek daha kolay olabilirdi.

Neden buradasın?

“Karşılıklı soru cevap şeklinde gitmeye ne dersin?”

Hırrr. Pekâlâ. Ama teker teker, önce sen. Neden buradasın?

“Bu malikânenin sahibi Midhir’i ziyarete geldim ve onu ölü buldum. Seni buraya kim hapsedti?”

Öfkeli bir kükreme geldi. *İrlanda tanrılarından biri ama hangisi olduğunu bilmiyorum. Üzerinde şekilsiz bir cübbe vardı ve sesi biraz garipti.*

Bunu duyunca ağızım açık kaldı. Şiir tanrısı olduğu için Brighid aynı anda üç ses birden çıkartabiliyordu. Ben bunları düşünürken Ahriman bir sonraki sorusunu sordu.

Midhir’i ziyaret eden herkesi öldürmem gerek. Bu İrlanda tanrısının senin de ölmeni istediğini düşünüyorum. Tuatha Dé Danann’ın gazabına maruz kalmak için ne yaptın, Werner Drasche?

“Keşke bilseydim. Sanırım onları bir şekilde tehdit ediyorum ama sebebini bilmiyorum. Onlara bir şey yapmadım, keşke beni rahat bıraksalar. Söylesene, seni buraya hapseden kişi baştan aşağıya örtülüyse ve sesi garipse bir İrlanda tanrısı olduğunu nereden biliyorsun?”

Hırrr. Bunu bana tanrı söyledi. “Şimdi bana ve Tuatha Dé Danann’a hizmet ediyorsun,” dedi. Ama ben kelimelere itibar etmem. Sözlerini beni yakalayarak vurguladı. Hareketsiz kalmam için üzerime toprak büyüü yaptılar ve kuyruğumu ahşap bir kutuya soktular, kırılması zor bir kutuydu. Sonra birkaç dev-sanırım onlara Fir Bolg diyordu- beni kelepçeledi ve zincirledi. Zor durumda olmama rağmen iki tanesini öldürdüm ama işte buradayım.

Enteresandı. Granuaile ile mantikorun kiralık asker olduğunu düşünmüştük ama bu gizemli tanrı yarattığı esir etmişti.

Bir süre bu boyuttaydım ve belirli bir ağacı korumam gerekiyordu, yakınına giren herkesi öldürecektim. Ve birileri geldi. Bir erkek, bir kadın ve bir köpek az kalsın boyut kapısından geçiyordu. Adamın kılıcı ve kını dikkat çekiciydi -kını şimdi arkasına saklandığın kırmızı koltuğun yanında durana çok benziyordu. Merak ediyorum, sen o adam mısın?

Yaratığa doğruyu söylemenin bir sakıncası olmazdı; hâlâ benim Werner Drasche olduğumu düşünüyordu. Gerçeği söyleyerek belki güvenini kazanabilir, belki de yarattığı bir şekilde kandırabilirdim. “Evet, o bendim. Seni hangi koşul altında serbest bırakacağını söyledi?”

Serbest kalmam için tek şart seni öldürmem. Keşke koltuğun arkasından çıksan da şu işi bitirsek ama muhtemelen bir süre daha orada kalacaksın. Arkadaşların nerede?

“Başka bir yerdeler. Bak, Ahriman, bu tanrı şimdiye kadar izlerini gizlemek konusunda çok yetenekliydi. O kadar zeki bir tanrı ki bu işe bulaştığından bahsetmeyesin diye diğerleri gibi seni de öldürecektir. Beni öldürürsen çok uzun süre yaşayamazsın, görevin sona erince ölürsün. Bu yüzden özgür kalmak konusunda neden birbirimize yardım etmiyoruz?”

Mantikorun gırtlığından kahkaha ile mırlama arası bir ses çıktı. *Böyle bir şey teklif edeceğini biliyordum. Merhamet de denebilirsin. Benimle işbirliği yapma şansın yok. Hayır, Werner Drasche. Sen avsın ve öyle kalacaksın. Senin için kaçış yok.*

Koltuğun arkasında kalırsan bir korkak gibi öleceksin, kaçmaya çalışırsan seni dikenlerimle vuracağım. Öncesinde kaç dikene maruz kaldın?

“Sadece bir tane.”

Ben de öyle olduğunu düşünmüştüm. Çıkarttığın seslere göre zar zor hayatta kaldığını söyleyebilirim. İki tanesi işini bitirir.

Buna itirazım olmazdı. “Sen burada beklerken seni kim besliyor?”

Beni buraya hapseden İrlanda tanrısı arada bir gelip ihtiyaçlarımı görüyor.

Demek ki saat işliyordu. Midhir’i öldüren tanrı beni bu durumda bulursa işim hemen biterdi. Zaten yakın gelecekte işimin bitmesi de çok olasıydı.

Ahriman devam etti. *Ama bana her gün yiyecek ve içecek vermesine gerek yok, birkaç gün bunlardan mahrum da kalsam sadece canım sıkılır. Başkalarının acı çektiğini görmek ise beni kendime getiriyor. Zehrim sayesinde. Bu arada acı çekişine şahit olmak çok eğlenceliydi ve birçok insandan daha uzun sürdü. Aynı acıyı tekrar hissetmek için hayatta kalmama sevindim.*

Bunun ardından cıvık sesler çıkarttı. Sanırım bir yerlerini yalıyor ve bunu yaparken kendini beğenmiş görünmeyi başarıyordu.

“Sen hiç Wheaton Kanunu’nu duydun mu, Ahriman? Şöyledir: Pislik olma. Zor bir kuraldır ve itiraf etmeliyim ki ben de bu kuralı birkaç kez bozdum ama sanırım her varlığın inancı veya besin zincirindeki yeri ne olursa olsun uyması gereken bir kuraldır.”

Ahriman göğsünden gelen pes bir kıkırdamayla karşılık verdi.

Hırrr!

Bundan sonra başka bir soru sormadı ve benim yerimden çıkmamı beklemeye başladı.

Fiziksel bir enkazdım, akrobatik hareketlerle kaçamazdım. Büyülü bir çözüm bulmam gerekiyordu.

Kırmızı koltuğa minnettardım. Bu koltuğu çok seviyordum ve manevi değeri hak ediyordu, hayatta kalırsam bir benzerini satın alıp anıt hâline getirecektim. Belki de birkaç bağlama ile yavaşça hareket ederken koltuğu da yanımda götürebilirdim.

Riskliydi. Buna uygun bir bağ yoktu. Bir şeye ya bağlanırdınız ya da bağlanmazdınız. Deriyi karşı duvara bağlayacak bir bağ kurarsam koltuğun ne kadar hızlı gideceğini bilemezdim -ya da ben bağı birden kaldırırsam nereye kadar gideceğini. Bağı doğru zamanda bozmazsam mantikorun karşısında savunmasız kalabilirdim.

Sağ elime baktım, hâlâ deliğin içindeydi ve ufalanmış taşları kavriyordum. Mermerden bir duvarın beni başka bir şeyden daha iyi koruyacağına karar verdim. Çıplak toprağa ayak basarsak bir elementalden benim için bir duvar oluşturmasını isteyebilirdim. Fakat elementaller güçlerine erişilse bile her daim toprakta kalırdı ve ölü taşlar konusunda bana yardım edemezdi. Çok zaman alacak olsa da koltuğun arkasından çıkıp kumar oynamaya göre duvar çok daha güvenli bir seçenektir. Ve vücudum mantikorun zehrini temizlerken uğraşacak bir

şeyim olurdu. Yüzükoyun döndüm, yere düştüğüm zamanki pozisyonumu aldım.

Önümdeki delikle işe başlayıp bağları çözen büyüyü değiştirdim. Şimdi etkilenen alan ince bir taş bloka dönüşüyordu, kalınlığı tırnağım kadardı ve uzunluğu on beş santimetreydi. Deliğin ufalanmış kenarından başlayarak sütunlara doğru uzanıyordu. Bunu iki kez daha doksan derecelik açılarla tekrar ettim, işimi bitirdiğimde mermer bir blok oluşturmuştum ve sadece deliğe bakan tarafı içi kemirilmiş gibi duruyordu. Bu bağı bir makro hâline getirdim ve ikinci operasyona geçtim.

Mermer fayansın yüzeyine bakarken sağdan üçüncüyü seçtim ve bunu zeminin mantıkora bakan tarafına bağladım. Sonuçta, fayans titreyerek yerden kalktı ve şimdi sağlam tarafı odanın ortasına doğru bakıyordu. Alt kısmı ise zeminin geri kalanıyla birleşmişti. Fayansı oluşturmak için bileşenlerini kullandığım yerde toprak açığa çıktı. Tır na nÓg'da temellere beton dökülmezdi. Yerden aldığım mermerler beni koruyacak bir duvar oluştururken benim de büyü gücü çekebileceğim toprak alan genişliyordu.

Fayans oluşturma makrosunu yerden bileşenleri kesen bir makroya bağlayarak hepsini tek bir parça hâline getirdim. Şimdi daha hızlıydım ve bir sonraki fayans yerini alırken sııttım. Bunu ardı ardına tekrarladım, bir yandan toprağı açığa çıkartırken bir yandan da yerden sadece on santimetre yüksekliğinde bir duvar oluşturmaya devam ettim.

Bu duvar koltuğun kenarından açığa çıkınca fayansların üzerinden zehirli dikenler geçti. Belki de Ahriman'ın harekete içgü-

düsel tepkisiydi. Dikenler arkamdaki duvardan sekince mutlu oldum. Birkaçı kamufflaj kullanarak aradaki boşluğu geçmeye çalışıyor olabilirim diye yükseğe fırlatılmıştı. Mantikor çılgık atmamı bekledi ama benden ses gelmedi ve mermer fayanslar yükselmeye, sütuna doğru ilerlemeye devam etti. Kükremesi odaya dolarken sesini de zihnimde duydum.

Hırrr. Bu saçmalık da neyin nesi?

“Amontillado Fıçısı’nın farklı bir versiyonu. Düşmanına Poe gibi davran.”

Açıkla, Werner Drasche.

“Bana istersen Montresor diyebilirsin. Sabırlı olursan açıklamaya gerek kalmayacak.”

Cevap olarak tabana doğru birkaç diken fırlattı. Ahriman dikenleri tavandan sektirip bana atmaya çalışıyordu ama çok keskin oldukları için seksi duvar resmine saplandılar, zehirlerini plastere boşalttılar. Ahriman hayal kırıklığıyla kükredi. *Aşk Salonu’nda iktidarsız öfkeye şahit oldum.*

Duvarım ilk sütuna ulaştı ve şimdi harç olmadan ustalık yapmanın zamanı gelmişti. Önce elimin etrafındaki mermerin bir kısmının daha bağınyı çözdüm, böylece yerden söktüğüm kısma bitişik bir kenar oluşturdum. Cılız tuğlalar ya da dolgun fayanslar olarak da isimlendirilebilecek yeni bir makro üzerinde çalışmaya başladım. Fayansların şimdi iki kenarı açıkta olduğu için yeni fayanslar için iki yönde kesim yeterliydi, sonra her birini duvarın temeli üzerine bağladım. Bağlı kurduğum anda yerden kalkan karolar duvarın üzerine eklendi ve duvar on san-

timetre daha yükseldi. Fayanslar koltuğun yanından açığa çıktığı anda Ahriman ne yapmaya çalıştığımı anladı ve harekete geçti. Zincirler gerildi ve tüyelerine sürtündü, çamurun içinde çıkarttığı sesler bana mide-bağırsak hareketlerini hatırlattı. Niyetini belli etmekten rahatsız değildi, mümkün olduğunca eğik bir açıyla koltuğun üzerinden zehirli dikenler fırlattı. Şansını artırmak için yerinden kalkmıştı ve fena değildi. Dikenlerden biri harap olmuş sol yanımın birkaç santimetre ötesine düştü. Ne kadar yaklaştığını belli etmeme gerek yoktu. Duvarı inşa etmeye devam edip acı içinde çığlık atmazsam başarısız olduğunu anlayacaktı.

Bir süre sonra pes etti ve odada gezindiğini anladım, zincirlerin takırtısına çamurda çıkarttığı sesler eklendi. Duvarı inşa etmek için yeri kemirmeye devam ettim, mantikorun atış sahasından kurtulmak için öngördüğümde daha yüksek bir duvar inşa ediyordum. Mutfak kapısına doğru ilerlerken beni dikenleriyle vurmasını istemiyordum.

Tanrım, mutfakta yiyecek bir şeyler olması için dua ettim.

Zehrin son parçalarını da çözdüm ve omzumdaki yaranın üzeri kapandı ama dövmelemlerim kendi kendine iyileşmedi. Yakıtım azalıyordu. Duvardan memnun kalınca yerde sürünmeye başladım, sadece sağ kolumu ve sağ bacağımı kullandım. Ahriman hareket ettiğimi anladı ve kendini kaybetti. Konuşmadı, kükredi ve zincirlerinden kurtulmaya çalıştı, gerçi zincirleri daha önce test etmiş olmalıydı ve serbest kalamayacağını biliyordu. Ortalığı ayağa kaldırıyordu ama ben ağır ağır

sürünmeye devam ettim. Fragarach'ı yerden alınca kılıcı kullanamayacak durumda olduğumu fark ettim. Sürünerek kaçışım, en görkemli anlarımdan biri değildi.

Ahriman son kez konuşurken mutfak kapısını açtım ve seks salonunu terk ettim. Yarı insan sesi zihnime girdi, her bir kelime tehditkârdı.

Ben burada ölebilirim, Werner Drasche. Ama serbest kalırsam seni avlayacağım.

“Nasil istersen,” dedim. Kapıyı arkamdan kapattım. Bir şekilde kaçır ve yaşamemici yerine beni bulursa bunun yakın zamanda olmamasını ümit ettim çünkü mantikorla savaşılabilmek için tamamen iyileşmem gerekiyordu.

Kendimi toparlamak için atılacak önemli bir adım da bir şeyler yemekti. Büyü gücümü artırıyor olabilirdi ama zar zor hareket ediyordum, kan şekerimi büyüyle yükseltmez veya midemin gurultusunu topraktan aldığım güçle dindiremezdim. Mutfak zemininde de fayanslar olduğu için başka bir enerji kaynağı bulana kadar ayı tılsımına mahkûmdum.

Mutfak tıka basa doluydu ve bir fırsatını bulursam Brighid'e bir meyve sepeti hediye edip hiçbir açıklama yapmamaya yemin ettim.

Tír na nÓg'da elektrik olmadığı için yiyecekler buz kutularında tutuluyordu. Bunlar goblin pazarında bulabileceğiniz büyülü kutulardı. Midhir'de bunlardan üç tane vardı ve bir de tezgâh gözüme ilişti. Peri hizmetkârlar modern paslanmaz çeliğe tahammül edemeyeceği için içerideki çatal bıçak ve çanak çömlek bronz, bakır veya camdı.

İlk buz kutusunda sadece bir kanadı yerinde olmayan kızartılmış bir tavuk buldum. Büyük bir keşifti. Tavuğu aldım ve fayansların üzerine koyup parçalamaya başladım.

Artık mideme bir şey girdiği için geleceği düşünebilecek durumdaydım. Mantikor ile konuşmamızdan bir anlam çıkartmaya çalıştım. Buraya gelen her kimse tam bir patrondu. Etraftaki cesetlere ve kül yığınlarına bakılacak olursa, içeride sadece ben ve Ahriman ses çıkarttığımızı göre, malikânede yaşayan herkesin ölmüş olması muhtemeldi. Bu doğruysa, ön kapıdan girsem çokağızlar tarafından kemirilmeme gerek kalmayacaktı. Gerçi Midhir'e ne olduğunu öğrenmek istiyorsam Ahriman ile eninde sonunda karşılaşmak zorunda kalacaktım.

Tuatha Dé Danann'ın nasıl düşündüğünü biliyordum ve buradaki kıyım, düşmanım için bir katliam değildi. Her şeyi kendini korumak için yapmıştı. Hatta stratejik bir geri çekilmeydi. Druidler ölmediğine göre geri çekilip Midhir ve Lord Kabasakal gibi yarım kalmış işleri bitirmenin vakti gelmişti. Artık Olimposlular bize yardım ettiği için boyut kapıları çalışıyordu ve dünyada kapana kısılmazdık.

Bildiğim kadarıyla diğer panteonlarda böyle bir güce sahip kimse yoktu. Bu işin arkasında kim varsa yeni bir plan yapacak ve biz paranoyamıza bir son veremeyecektik ama en azından vampirlerden intikam almayı başarmıştık ve kara elflerin de Ljósálfar'dan korkmak için haklı sebepleri vardı. Artık istediğimiz yere gidebilirdik. Ya da en azından ben tamamen iyileşince gidebilirdik.

Ağzım tavukla dolu olmasına rağmen yüzüme hafif bir gülümseme yayıldı. Ne kadar kötü durumda olursam olayım canlı olmak güzeldi. Yakın zamanda ölmeyi düşünmüyordum.

Bütün tavuğu mideye indirdim ve bir jambondan arda kalanları da yedim, sonunda midem isyan etmeye başladı. Şişmiştim ama kendimi daha iyi hissediyordum, artık ayağa kalkmayı denemenin zamanı gelmişti. Fragarach'ı buz kutusunun sapına taktım ve kendimi yukarı çektim. Çıkışa kadar başka bir sürprizle karşılaşmamayı ümit ettim.

Midhir'in malikânesi çok büyüktü ama her yerine girip çıkmamıştım. Görevim sona ermişti ve ortalıkta dolaşacak gücüm de yoktu, bu yüzden gitme zamanı gelmişti. Odalardan geçerken kül yığınları gördüm, birisi Midhir'in ölümüne tanıklık eden perilerin sağ kalmadığından emin olmak istemişti. Malikânenin ortasında yeşil bir avlu vardı, uzun bir dişbudak avlunun büyük bir kısmını gölgeliyordu.

Ağaç boyutlara bağlıydı ama sadece çıkış yönünde çalışıyordu; kimse dışarıdan Midhir'in dünyasının ortasına ışınlanamazdı. Tír na nÓg yakınında bir yere gitmek istemiyordum çünkü bu hâlde perilerin karşısına çıkamazdım, ayrıca bu işin arkasında kim varsa işimi hemen bitirmek isteyebilirdi. Birkaç gün iyileşmeli ve bir şeyler yemeli -yeni kıyafetler bulmalı- sonra insan içine çıkmalıydım. Colorado, Ouray'daki kulübeme ışınlandım, orada kıyafetler ve yiyeceklerin yanı sıra çok güçlü bir elemental vardı. Granuaile ve Oberon uzun süre ortada görünmediğim için endişelenecekti -çünkü hemen döneceğimi

söylemiştim ama bu durumda karşılıklarına çıkmaya çok hevesli değildim.

Ne yazık ki seçim şansım yoktu. Beni, Goibhniu'nun dükkânında beklemek yerine kulübenin önünde bekliyorlardı.

Granuaile, "Tanrım, Atticus, nerelerdeydin?" diye sordu.

Dediğinin aynısı! Ve büyük aylar adına, sana ne oldu? Saçların korkunç görünüyor.

"Neden buradasınız?" diye sordum.

"Kulübeye gideceğini ve hemen döneceğini söylemiştin. Neredeydin?" Kolumu destek almam için omzuna attı. Saçları bal ve vanilya kokuyordu, dudaklarına çilekli parlaticıdan sürmüştü. Ben muhtemelen çok kötü kokuyordum ve utandım. Üzerindeki soluk mavi bluz ve kot pantolonla harika görünüyordu. Son gördüğümde ok yarasını iyileştirmek için üzerinde farklı kıyafetlerle bir yatakta yatıyordu.

"Bir saniye. Ne kadar zaman geçti?"

Ağzı açık kaldı ve espri yapıp yapmadığımı anlamak için yüzüme baktı. Sorum, Granuaile'i görünüşümden daha çok endişelendirdi.

"Atticus, iki gündür yoksun ve seni çok merak ettim."

"Bu, neden çok aç olduğumu açıklıyor." Ve Goibhniu'nun dükkânını terk etmelerine şaşırılmaması gerekti. Eninde sonunda gitmelerini ve ortaya çıkarsam haber vereceğini söylemiş olmalıydı.

Karnın açsa sana bir şeyler yemende yardımcı olabilirim.

Granuaile, “Nereye gittiğini bilmek istiyorum,” dedi. Kulübe kapısına kadar yürümeme yardımcı oldu. “Ama önce neye ihtiyacın olduğunu söyle.”

Gözlerim doldu, sanırım ağlamak üzereydim. Kendimi kontrol etmek için elimden geleni yaptım. “Aslında, iyi sayılıyım. Ya da iyi olacağım. Yanımda olmana çok sevindim. Artık güvendeyiz.”

“Öyle miyiz?”

“Evet, en azından bir süreliğine. Japonya’ya gitmeyi hâlâ istiyor musun?”

“Sen?”

“İyileşmek için güzel bir yer gibi duruyor.”

BÖLÜM 30

Japonya'da avlanmadan beş gün geçirdik. Huzurluyduk. Ya da en azından kaslarım kendini yenilerken ancak bu kadar huzurlu olabilirdim. Vampirler, kara elfler veya Fae bizi rahatsız etmedi, bu durum Tír na nÓg'daki gizemli düşmanımızın, kiralık katilleri Eski Yollar'dan geçirdiği tezimi destekliyordu. Japonya'da, üçüncü gün, suyun sonsuz şarkısını söyleyen bir havuzun başında, Granuaile'e Morrigan'a gerçekte ne olduğunu anlattım. Tanrılığının sınırlarını keşfettiğini ve bunlardan kurtulmaya çalıştığını; sözünü tuttuğunu ve düşmanlarımıza orta parmağını gösterirken bize bir kaçış yolu gösterdiğini anlattım. Aslında yenilmediğini, ölümünün yaşanmaların kendi seçimi olduğunu söyledim.

Dördüncü gün kozmetik olarak iyi görünüyordum ve Fragarach'ı kullanarak batı rüzgârını çağırdım. Kısa süre sonra Hermes beni ziyarete geldi ve Bacchus'un kontrol altına alındığını, bütün Olimposluların bizi rahat bırakacağını, istediğim za-

man yemin edebileceklerini söyledi. Hem Flidais hem de Perun, delilikten sağ çıkmayı başarmıştı. Flidais, Herne'nin avcılarını geri getirmenin veya yerlerine yenilerini koymanın yollarını arıyordu. Denizlerden gelen habere göre Poseidon ve Neptün, ortak düşman Jörmungandr ile savaşmak için Manannan Mac Lir'e defne dalı uzatmışlardı, böylece Ragnarok öncesi büyük bir avantaj elde etmeyi ümit ediyorlardı.

Bütün bunlar ümit vericiydi ve çok daha kötüsü olabilirdi, bu yüzden bir parça da olsa ümitlendim. Evet, Loki ve Hel muhtemelen şimdi ulaşamayacağımız bir yerde korkunç şeytani planlarını yapıyor, Odin'den gizleniyorlardı. Ama artık Thor'un yerini doldurmaya çalışan sadece ben değildim. Olimposlular da savaşa dâhil olmuştu.

Bu ziyaret dışında günlerimizi Zen tarzında doğal bir ortamda huzur içinde, iyileşerek ve rahatlayarak geçirdik. Geceleri Japon televizyonlarında seyrettiklerimiz bize Amerikan televizyonlarından daha fazla, "S.ktir, bu da neyin nesi?" dedirtti.

Granuaile beşinci gün, çok küçük otel odamızda uzanmış televizyon seyrederken, "Söyledikleri hiçbir şeyi anlamıyorum ama bakışlarımı da alamıyorum," dedi. Salı sabahıydı. Odada sadece uyuyacak kadar yer vardı. "Bu porsuk ve tıraş kremi ile ne yapacaklar?"

"Bilmiyorum," dedim. Kafamı iki yana salladım. Japonca konuşabiliyor ama kot pantolon ve Muppet tişörtleri giymiş ikilinin hızlı konuşmasından bir şey anlamıyordum. "Çılgınca bir şey olsa gerek."

“Fransızcaı unut. Sıradaki dilim Japonca.”

Oberon yatağın dibinde esnedi. *Daha sonra özlü sözler çıkartamayacaksam ben bunu izlemek istemiyorum. Atticus, gidip ormanda biraz yürüyelim. Boyut değiştirmeden geldiğimiz dağ çok güzele benziyordu. Birlikte köpek oluruz ve Granuaile de pis kokan şeyleri koklamadan kedi olma pratiği yapabilir.*

Televizyon şovunun büyüünden kurtulmak için gözlerimi kırıştırdım. “Oberon haklı. Buradan çıkmamız gerek.”

Orada dibine işenecek ağaçlar ve kovalanacak minik hayvanlar vardı!

Granuaile gözlerini ekrandan ayırmamıştı. “Bir saniye, neler oluyor? Şu bir bebek mi? Bir bebek! Atticus, bu bebekle ne yapacaklar?”

“Haydi, gidelim,” dedim. Şalteri kapattım ve ekran karardı.

“Hayır! Bir porsuk ve bir bebek! Neler olacağını görmem gerek!”

“Ne dediğini duyuyor musun? Bunu izlemek çok anlamsız, ne yapacaklarsa yapacaklar. Bizim daha önemli işlerimiz var.”

Bahsettiğim ağaçlar ve minik hayvanlar!

“Oberon’un dediği gibi,” diye onayladım. “Artık tamamen iyileştin ve ben de yüzde seksen iyileştim sayılır. Biraz egzersiz yapalım.”

Ufak odamızı terk ettik ve otelden çıkış yaptık. Tokyo’dan kaçarak Fuji Dağı’na çıktık. Sıklıkla kullanılmış patikaları kullanarak tepeye çıkmaya başladık. Bizimle birlikte yürüyen bir sürü insan vardı, dağın yamacındaki geniş yapraklılarla dolu

bölgede akçağaç ve kayınların arasında kuşlar cıvıldıyordu. Sebebini bilmeden gülümsediğimizi fark ettik. Oberon kuyruğunu salladı ve yanımızda koşarken dili dışarıdaydı. Ara sıra durup izleri kokluyordu.

Aşırı modern Tokyo'nun etkilerinden kurtulmak için manzarayı seyrederek diye tepeyi çıktık. Ağaçlar bir süre sonra seyrelti ve sonra tamamen yok oldu, geriye kayalıklar vardı. Tepeye çıkınca üzerinde kanji olan taştan bir sütun bize tepeye ulaştığımızı haber verdi, sanki biz tırmanılacak daha fazla alan olmadığını görmüyorduk. Fakat bunu görünce ağzım açık kaldı.

Granuaile bu durumu hemen fark etti. "Atticus, ne oldu?"

"Morrigan'ın son hediyesi, hiç aklıma gelmedi."

"Ne? Bundan hiç bahsetmedin."

"Çünkü unuttum. Bir şey -veya biri- Tír na nÓg'daki Zaman Adaları'nda bizi bekliyor."

"Orada sıkışıp kaldıysa bir süre daha bekleyebilir, değil mi?"

"O bekleyebilir ama ben bekleyebilir miyim, bilmiyorum. Sen merak etmiyor musun? Morrigan'ın bizim için oraya ne koyduğunu öğrenmek istemiyor musun?"

Granuaile iç geçirdi. "Tepeden aşağıya koşup hemen boyut değiştireceğiz, değil mi?"

"Evet. Aslında ben koşmaktan çok biraz topallayacağım ve sendeleyeceğim. Ama mümkün olduğunca hızlı olmalıyız."

Granuaile önce manzaranın keyfini çıkartmak konusunda ısrarcıydı, bu yüzden uzun tırmanışın ardından biraz dinlendik. Pasifik Okyanusu, Honshu'nun yeşil kıvrımlarını okşuyor

ve güneşin altında parılıyordu. Şehirlerin bulunduğu tarafa bakmadığım sürece çok uzun zaman önce var olan tehlikeli ama güzel Japonya'yı hayal edebiliyordum. O dönemde Zen ve Shinto'nun huzuru hissedilirdi. Bir de katana veya wakizashilerin bıçağı. Günün kana mı yoksa kaligrafı mürekkebine mi boyanacağına genelde bir kişinin iradesi karar verirdi.

Elementale sevgi ve harmoni mesajı gönderdik, ben Tír na nÓg'a geçmemizi sağlayacak ağaçlıklı bölgeye inerken mümkün olduğunca asil görünmeye çalıştım. Etrafımızı ağaçlar kuşatınca ilk fırsatta patikayı terk ettik ve gözlerden uzak bir yerde boyut değiştirdik.

Tír na nÓg'da belirli bir yere ışınlandık, Manannan Mac Lir'in evine en yakındaki ağacın dibi, Fae diyarında bizim için en güvenli yerdi. Fand ile bizi karşıladılar, Zaman Adaları'nı ziyaret etmek istediğimizi öğrenince de çapaya ihtiyacı olmadan nehirdeki konumunu sabitleyebilecek bir kanoyu kullanmamıza izin verdiler.

Manannan, "Ada bilinen bir yerdir," dedi. "Morrigan'ın oraya bir şey gizlemesine çok şaşırdım."

Morrigan hakkında ilk kez konuşuyorduk. Manannan gözlerime bakmamaya çalıştı ve kadının ölümünden bahsetmek istemediğini anladım. Bu isteğine saygı gösterdim ve konuyu açmadım.

"Gerçekten mi?" diye sordum. "Bunun nesi şaşırtıcı? Akıntının tersi yönde olduğunu biliyorum ama gençken gittiğimde bir şey görmemiştim."

“Göremezsin. Biz oraya birilerini koymaya... Pekâlâ, sen Ogma için İskoçya’dan Dagda’nın kazanını getirdikten sonra başladık. Hatırladın mı?”

“Evet, on altıncı yüzyıldı.”

“Doğru. Yakın zamana kadar Tír na nÓg’da çok fazla takilmazdın, bu yüzden daha önce duymamış olmana şaşırmadım. Tuatha Dé Danann’ın bir kısmı -ben de dâhil- oraya Bağnaz Adası deriz. O dönemde inzivaya çekilmiştik, biliyorsun. Dünyanın geri kalanıyla bağlantıya geçmeye başladıktan sonra insanların bazılarının diğer tanrıların varlığını reddetmesi bizi çok şaşırtmıştı. Bu insanların büyük bir kısmı çok tehlikeliydi ama bazıları o kadar kötüydü ki inanması bile zordu.” Manannan geçmişini hatırlayınca gülümsedi. “Oradaki favori karakterim kırmızı suratlı bir Püritan’dır, anevrizmadan bir adım uzaktır. Onu yakaladığımda tanrının sevgisinin zarafetiyle ilgili ağızdan köpükler saçarak bir vaaz veriyor ama vücut dilinin ve sesinin ağızdan çıkanlarla nasıl bir tezat oluşturduğunu fark etmiyordu. Zaman zaman diğerlerinin de adaya katkıda bulunduğunu biliyorum ama Morrigan’ın bunlardan biri olduğunu bilmiyordum.”

Bu durum merakımı daha da körükledi ama zamanımızın büyük bir kısmını Avrupa’daki kaçış yolculuğumuzu anlatarak geçirdik. Manannan, Midhir’in ölümünün herkesi şok ettiğini söylemediği için Brí Léith’i ziyaret ettiğimden bahsetmedim. Bu bilgiyi gönüllü olarak dile getirecek değildim. Midhir’in öldüğünü tabii ki biliyordu çünkü ruhunu son yolculuğuna

Manannan yolculamıştı. Fakat bu neler olduğu veya neler öğrenildiğiyle ilgili detayları bilmesini gerektirmiyordu. Midhir'in öldüğünü herkese söylemiyor da olabilirlerdi. Sessiz kalmanın daha akıllıca olacağı bir durumdu.

Sabah kahvaltayı hazırlamak konusunda ısrarcıyım, meşhur peynirli ve sarmısaklı omletimi sosis ve patates ile servis ettim. Fand'ın gizlice Jamaika'ya gönderdiği periler Blue Mountain kahvesi getirmişti, bu sayede uzun süredir ettiğimiz en güzel kahvaltıydı. Karnımız doyup ev sahipleriyle vedalaştıktan sonra kanoyu nehre indirdik. Oberon, kanonun, içine bir kurt köpeği girecek şekilde tasarlanmadığını fark etti. Kanoyu az kalsın deviriyordu. *Evet! Bu şeyde ağırlığını bir yana verince her şey hareket ediyor,* diye söylendi. *Bence kurt köpekleri bu tarz yolculuklara uygun değil. Sonuçta, tuzlu suyu seven bir hayvan değilim.*

“En iyisi uzanman ve manzaranın keyfini çıkartman,” dedim. Görülecek çok şey vardı. Bağnaz Adası akıntının ters yönündeydi; zaman orada her yerden daha yavaştı. Dar bir ada da olsa uzundu, sahilin kenarındaki bir sabikalılar arşivi vardı, yeterince zamanları olsa birbirlerini öldürürlerdi. Bir Halife savaşçısının yanında bir İngiliz Haçlı savaşçısı dikiyordu ve bunun farkında bile değillerdi. Kafalarını çevirip düşmanlarıyla yan yana olduklarını anlamaları bir milenyum sürebilirdi.

Adanın dört bir yanında metal direkler yükseliyor, köprüler ve makinelerden karmaşık bir sistem oluşturuyordu. Makinelerin ne olduğunu bilmiyordum ama Goibhniu'nun

bir ilgisi olduğuna emindim. Buradan sonra onu ziyaret etmeye karar verdim.

Adanın kuzeyinde, sahilin kıyısında adanın ortası duruyor ama ağaçların dalları tepesine uzanmıyordu. Sıska bir figür suçlarcasına bir parmağıyla bizi işaret ediyordu, ağzından tükürükler saçarken gözleri nefretle yanıyordu. Morrigan adamı soğuk bir yerden almış olmalıydı çünkü üzerinde kalın kıyafetler ve elinde eldivenler vardı. Sahile yakın bir yerde çok garip duruyordu.

“Tanrım,” diye fısıldadım. “Onu buraya koyarken aklından ne geçiyordu?”

“Kim bu?”

“Ben...” Sesim azalarak yok oldu ama zihnim karmakarıştı. Granuaile kanoyu nehirde durdurdu, Manannan’ın bize öğrettiği bağı kullandı. Tekrar sormadan önce adama bir süre daha bakmama izin verdi.

“Atticus? Kim bu adam?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Bunun sonunun nereye gideceğini bilmiyorum. Demek istediğim, onu görüyorum ve onu oradan çıkartmam gerek ama bu korkunç bir fikir olabilir. Ya da harika bir fikir. Bize yardım eder mi etmez mi ona göre değişir. Ama korkunç bir fikirse senin bu işe karışmanı istemiyorum. Böylesi daha güvenli.”

Granuaile kollarını göğsünde birleştirdi. “Hayır. Öyle olmayacak. Ben kendi başımın çaresine bakabilirim, bunu biliyorsun. Bana kim olduğunu söyle.”

“Beni yanlış anladın. Kendi başının çaresine bakabilirsin ve endişem o değil. Daha çok senin adamı öldürmenden korkuyorum. Saçma sapan bir şey söylerse onu yok etmekten başka şansın kalmayabilir. Hayır, özür dilerim. Bu, özel bir konu. Adamın kafasından neler geçtiğini anlayana kadar bu konuyu özel kabul et.”

Granuaile bir kaşını havaya kaldırdı ve başıyla işaret etti. “Aklından geçenleri uzaktan bakıp mı anlayacaksın?”

Öfkeli yüzüne baktım. “Düşündüğün kadar kolay değil,” dedim. “Hep böyle görünür. Şu anda çok neşeli de olabilir. Bilemiyorum.”

Geri döndük ve Goibhniu’yu ocağının başında özel bir proje üzerinde çalışırken bulduk. Dökme demirden çubuklar, siyah saçları dalgalanan korkutucu bir figürü çevreliyordu.

“Bu?..”

Goibhniu, “Morrigan,” dedi. “Evet. Annem bir anıt yapma çok sevinmedi ama istediği kadar kızabilir. Onun bu hâli beni daha da heveslendiriyor. Morrigan yüzünden hep kâbuslar görürdüm ama onu gerçekten özledim. Gözlerinin olduğu yere yakutlar koyup parıldamaları için arkalarına büyülü Fae ışıkları koyacağım.”

“Harika.”

“Bunu duyduğuma sevindim.” Eldivenlerini çıkarttı ve ellerini bir beze sildi, gülümseyerek elimi sıkmaya geldi. “Hayatta olduğunu görmek güzel, Siodhachan. Olimposlularla başının nasıl derde girdiğini duydum, hayatını dostumuza borçluymuş-

sun.” Başıyla Granuaile’i işaret etti ve dönüp sırtıttı. “Sana da merhaba. Ve Oberon, seni görmek her zaman çok güzel.”

Oberon havladı ve kuyruğunu salladı, Goibhniu kafasını okşadı.

Granuaile’e, “Görünüşe göre iyileşmişsin,” dedi. Sonra beni de cümlesine dâhil etti. “Benimle bira içer misiniz? Yaşananlarla ilgili bir sürü söylenti var ama bir de sizden duymak istiyorum. Ayrıca, iş konuşmamız gerek.”

Vampirler için verilecek ödül den bahsediyor olmalıydı. “Harika olur.”

Granuaile, “Seve seve,” dedi.

Goibhniu, “Güzel, ama sen endişelenme, Oberon,” dedi. “Senin için de yiyecek bir şeylerim var.”

Neden hepsinin başında Goibhniu yok? Bence önceliklerini harika belirlemiş.

Goibhniu’yu demirci ocağından bara doğru takip ettik. İçerisi koyu renkli ahşap paneller ve pirinç ile dekore edilmişti. İçeride az sayıda Fae vardı ama beni görünce hemen dışarıya çıktılar. Olimposlulardan kaçışımızı biraz değiştirerek uzun uzun anlattım ve Goibhniu da bize bira ve kuzu etli yahni sundu. Üçümüz bir aradaydık, Oberon yemeğini tezgâhın arkasında yiyordu. Zeus ve Jüpiter ile beklenmedik bir biçimde barış yaptığımı söyledikten sonra yahniden artakalanı ekmekle sıyırdım.

Goibhniu başını şaşkınlıkla iki yana salladı ve bardağını havaya kaldırdı. “Sláinte, dostum. Herkesi dans ettirmene hayranım.”

Bardakları tokuşturduk. “Bağnaz Adası hakkında ne biliyorsun?”

Gözlerini kırpıştırdı. “İçine konulanları geri almanın çok zor olduğunu biliyorum.”

“Neden?”

“Zaman orada o kadar yavaş ki birini tutup çekmeye çalışırsan muhtemelen kemiklerini kırarsın. Bazıları yüzlerce yıldır gözlerini kırpmadı.”

“Öyleyse neden oraya birilerini koyuyorsunuz?”

“Oraya sadece baş belalarını koyuyoruz, ben onları güvenli bir biçimde dışarıya çıkartmanın yolunu bulana dek.”

“Ah, öyleyse sen onları dışarı çıkartabiliyorsun?”

“Bir saniye. Deney yapmak için birkaç kişiyi öldürdüğünüzü mü söylüyorsun?” Granuaile benimle aynı anda sorusunu sordu ve öfkeliydi. Goibhniu ona değil bana cevap verdi.

“Evet, ama dediğim gibi, onlar baş belaları. Çoğunluğu vikingler, İrlanda sahilini yağmalayıp kadınlara tecavüz eden tipler. Ama düşündüm de oraya birilerini hâlâ koyuyoruz. Sadece şimdi onları öldürmeden dışarıya çıkartabiliyoruz. Çoğunlukla.”

“Çoğunlukla ne demek?”

Goibhniu omzunu silkti. “Zor bir iş. Yukarıya kurduğum düzeneği görmedin mi?”

Adanın tepesindeki garip makineyi hatırladım.

“Onunla içeridekileri alabiliyorum. Zaman baloncuğunun tavanı alçak. Arkalarına aşırı yumuşak bir yatak koyup onları yukarı çekiyoruz. Ama bacaklarını kırmaları garanti çünkü sırt

üştü düşmeleri için bir şeyle vurup dengelerini bozmamız gerekiyor. Bazen başka yerleri de kırılıyor ama çoğunlukla ölümcül yaralar almıyorlar.”

“Oradan benim için birini çıkartabilir misin?”

“Kimi?”

Bizi merakla dinleyen Granuaile’e baktım. “Söylemesem daha iyi,” dedim. “Ama onu adaya Morrigan koymuş.”

Goibhniu’nun gözleri fal taşı gibi açıldı. “Birinin bir gün benden bunu isteyeceğini söylemişti ama şimdi olacağı aklıma gelmedi. Ve sen olacağını sanmıyordum.”

“Bahsettiğim kişiyi biliyor musun?”

“Hayır, bilmiyorum. Bana oraya birini bıraktığını ve gelecekte birinin -kendisinin değil- onu oradan çıkartmak isteyeceğini söyledi. Bu adamı adadan çıkartmam ve sonrasında iyileştirmem için bana içi altın dolu küpler verdi.”

“Ama kim olduğunu bilmiyorsun, öyle mi?”

“Evet. Adamı oradan çıkartmak isteyecek kişinin tanıyormuş.”

Bunu duyunca durup düşündüm. Adamı adaya çok uzun zaman önce koyduğuna göre ölmeyi düşünerek benimle flört etmeye başlayalı da çok olmuştu. Ya da adamın gelecekte işe yarayacağını düşünmüştü.

“Pekâlâ, adanın kuzeyinden yaklaşıp sahili işaret ederek bağırarak kışlık kıyafetler giymiş yaşlı bir adam var. Kaşları epiktir. Adamımız o.”

Goibhniu, “Anlaştık,” dedi. “Birkaç haftaya çıkar. Uzun sürüyor.”

“Hiç yoktan iyidir,” dedim. “Porsukağacı adamlardan ne haber?”

“Ah! Bunun için bir bira daha içmemiz gerek. Haberler iyi.” Bardaklarımızı aldı ve kuzu etlerini mideye indirdikten sonra uyuklayan Oberon’a baktı.

Biracı tanrı, “İlk akşam neler yaptıklarını duydun, değil mi?” diye sordu. Bardakları lavaboya koyup yenilerini aldı. “Roma’daki bütün vampirleri öldürdüler. Birkaç noktadan yapılan organize bir saldırıydı. Sonrasında birbirlerinden ayrıldılar ve yeni hedefler bulmaları bir gün sürdü. Bu sırada, dünyanın dört bir yanındaki vampirler gece uyanıp efendilerinden haber alamadıklarını fark etti. Birkaç tanesi neler olduğuna bakmaya gitti ve ortalık karıştı. Farklı tepkiler verenler oldu. Bazıları daha fazlasını öğrenene kadar kendini evine kapattı ve güvenliği artırdı. Bazıları, şehri ele geçirmek için Roma’ya adamlarını gönderdi. Roma için savaşın doruğa çıktığı söyleniyor, artık vampirlerin güç merkezi değil. Bence bunu hak ettiler. Bu arada diğer şehirler güç merkezi olması gerektiğini iddia ediyor.”

“Hah. Hangi şehirler?”

“İstanbul, Vegas ve Paris, şimdiye kadar duyduklarım.” Neredeyse Selanik’i duymayı bekliyordum çünkü Theophilus oradaydı ama kendini öne çıkartmaması daha akıllıcaydı. Gölgelede olmayı ve insanları uzaktan yönetmeyi seven biriydi. Aslında bu hâliyle Tuatha Dé Danann’a çok benziyordu.

Goibhniu buralarımızı getirdi ve öncekinden farklı bir tür olduğunu fark ettim. “Bu, Ballyshannon Sarı Birası,” dedi.

Bardaklarımızı tokuşturduk ve tadına baktım. “Porsukağacı adamlar sonrasında Roma’da öldürmeye devam etti mi?”

Goibhniu, “Evet,” dedi. Başıyla onayladı. “Hemen hemen her gün saldırıyor, İtalya’yı karıştırıyorlar. Kan emiciler delirdi. Güvenlik sistemlerini geliştirip birbirlerini azarlıyorlar. Biz ise burada oturup patlamış mısırımızı yerken kakkahalar atıyoruz.”

“Sayıları ne durumda?”

“Gece yirmi veya otuz saldırı yapıyorlar ama iki günde bir. şimdiye kadar ölen vampirlerin sayısı yüz altmış iki.”

Dünyanın bütün vampirleri yanında ufak bir rakamdı ama daha önce hiç bu kadar çok kayıp vermemişlerdi. Ve bunu en güvenli gördükleri, türlerinin en güçlülerinin bulunduğu yerde yaşıyorlardı.

“Bayağı bir ödeme yapmam gerekecek. Bağnaz Adası’ndan adamımızı aldıktan sonra sana borcumu ve daha sonrası için de biraz avans getirsem olur mu?”

“Tabii ki, harika olur. Kafaları görmek ister misin, yok edelim mi?”

“Yok edin. şimdi beni ilgilendiren tek bir kafa var ve onun da İtalya’da olduğunu sanmıyorum. Adamlarını göndermiştir.”

Goibhniu, “Kim bu?” diyerek kaşlarını çattı.

“İsmi Theophilus. Eski günlerde bütün Druidler’in yok edilmesinden sorumlu. Roma lejyonlarını kullanmak onun fikriydi. Her şey onun planıydı.”

Tanrının gözlerinde saf bir öfke açığa çıktı ama yüz ifadesi bozulmadı. “Bunu bilmiyorum. Bunu ne zaman öğrendin?”

“Çok uzun zaman önce değil, onu toprağa bağlarken,” dedim. Granuaile’i işaret ettim. “Yine peşimizdeydi. Bu yüzden vampirlere bir ders vermek istiyordum. Meşgul olmaları işime geliyordu. Ama Theophilus’u öldürürsek çok iyi olur. Belli ettiğinden çok daha güçlü bir vampir.”

“Hımmm.” Goibhniu bardağını masaya vurdu ve gözlerini kısıp bana baktı. “Biliyorsun, Morrigan’ın Fen’inde hiçbir işi olmayan yüz kadar porsukağacı adam var.”

Granuaile ne demek istediğini anladı. “Sence onları bize yardım etmeye ikna edebilir miyiz?”

“Büyük ihtimalle. Bence olabilir. Onları nereye göndereyim?”

“Dört gruba ayrılınsınlar,” dedim. “Üç tanesi ismini vereceğim şehirlere bir tanesi de Selanik’e gitsin. Sonrasında atış serbest.”

Granuaile, “Harika,” dedi.

Hevesi beni şaşırttı. “Köleleri ölürse yaşanacak sivil kayıplar seni endişelendirmiyor mu? Böyle şeylerin hoşuna gitmediğini sanırdım. Ahlaki olmadığını söyledin.”

“Normalde öyle diyebilirim ama bu sefer durup düşünmem gerek. Sanırım avlanma zamanları geldi. Sen öldükten sonra olaylara bakış açım değişti.”

Goibhniu, “Bir saniye,” dedi. “Sen öldün mü?”

“Uzun hikâye,” dedim. Elimi havada sallayarak konuyu geçiştirdim ve Granuaile’in bitirmesine izin verdim.

“Onların hayatıyla seninki arasında bir seçim yapmam gerekiyorsa işler karışıyor. Adalet ve onur gibi kavramlar işin içine

karışsa da vampirler ve hizmetkârları söz konusu olduğunda bunları kenara koyabilirim. Onlar gözlerini bile kırpmadan beni öldürür ve fikirlerini değiştirip beni rahat bırakacaklarını düşünmek saflık olur. Hizmetkârlar sadece yaratıkları korumakla kalmıyor, aynı zamanda bir gün yaratık da olmayı istiyor. Ben yaşamı korumayı arzuluyorum, onlar yok etmeyi. Bu, din veya politika konusunda farklı fikirlere sahip olmak gibi değil, şiddet orada kabul edilebilir bir çözüm değildir. Vampirler beni öldürmek istiyor. Gezegeni terk edemeyeceğime göre ilk seçeneğim onlar beni yok etmeden onları yok etmek olabilir.”

Başımınla onayladım ve yüz ifademe hiçbir şey yansıtmadım ama aslında üzülmuştüm. Granuaile'in cömertliği bir zamanlar koşulsuzdu; şimdi ise kanasusamışlıkla şekilleniyordu. Ama savaşlar insanı bu şekilde sertleştirir ve etik değerlere çok fazla yer bırakmazdı. Tam bir Druid olduğundan beri çıracılık dönemindekinden çok daha fazla savaşmıştı. Böyle bir yaranın eninde sonunda açılacağını biliyor ama bir süre güçlerini şiddetle şekillendirilmeden kullanmasını arzuluyordum. Böylece Gaia'ya bağlı olmanın keyfini çıkartabilir ve belki de üvey babasına duyduğu öfke biraz azalır.

Bence özündeki mütevazılık Granuaile'i hem çok güzel hem de çok çekici kılıyordu. Dünyayı korumak konusundaki kararlığı gezegene karşı yapılanları büyük bir suç olarak görmesinden kaynaklanıyor, bunu yapanları cezalandırması gerektiğini düşünüyordu. Bu konularda gençliğimde ben de birçok Druid gibi çok öfkeliydim ve Gaia'nın şampiyonlara ihtiyacı olduğu inkâr

edilemezdi. Ama Sanayi Devrimi sonrasında çok fazla öfkenin ruhumu zehirlediğine karar vermiştim. Dünyanın değişmesine engel olamazdım, değişime ayak uydurup bir denge tutturmalıydım. Granuaile'in henüz bu hâle geldiğini sanmıyordum ama terazi bir tarafa doğru ağır basmaya başlamıştı ve keşke diğer taraf ağır gelseydi.

Sözlerine karşılık vermeden Goibhniu'ya döndüm. “Şimdi Morrigan'ın Fen'ine ne olacak?”

Goibhniu, “Emin değilim,” dedi. “Çok gözde bir yer olduğu söylenemez. Kasvetli bir bataklık, bu yüzden kimse üzerine atlamadı. Eski cadı Scáthach'ı hatırlıyor musun? Eğitimli Cu Chúlainn?”

“Evet.”

“Bahse girerim şimdi oradadır.”

“Hah. Hâlâ buralarda olduğunu bilmiyordum. Ya Morrigan'ın vazifeleri?”

Goibhniu derin bir nefes aldı ve yanaklarını şişirip nefes verdi. “Ölenlerin görevleriyle Manannan ilgileniyor. Şimdiden yarısını üstlendi. Ama kimsenin ölüleri seçmeye veya insanların kanlarını akıtana dek sevişmeye gönüllü olacağını sanmıyorum. İnsanlar tabii ki hâlâ ona dua ediyor ve ara sıra öbür taraftan bir şeyler yapacaktır, tıpkı Lugh Lhámhfhada gibi, ama onu bir daha göremeyeceğiz.”

Belki de Goibhniu'nun alkol oranı yüksek birası yüzündendi ama sözleri bir tokat gibi yüzümde patladı ve Morrigan'ı özlediğimi fark ettim. İrlandalılar için hayatı çok daha dokunaklı

kılan biriydi. İlham verdiği terör, huzura güzelliğini veren şeydi, sebep olduğu acılar ihtişamını artırıyor, sevmeye yetisine sahip olmadığını gördükçe bu yetiye sahip olduğum için seviniyordum. Morrigan'ı arzu ettiği gibi hiçbir zaman sevmemiş veya sevemeyecek olsam da keşke onu biraz daha sevebilseydim. Gerçi bunun farkına varmak için biraz geçti.

“Morrigan'a,” dedim. Duygulandığım için sesim boğuk çıktı.

Goibhniu, “Evet, Morrigan'a,” dedi. Bardağını kaldırdı, benim gibi duygulandı. Granuaile de şaşkın bir biçimde bize katıldı ama Goibhniu ile ağlamak üzere olduğumuzu görmezden geldi. Bunun bir dönemin sonu olduğunu biliyorduk, güneş karşıtı olan karanlık olmayınca eskisi kadar parlak gelmezdi. Dünya biraz daha grileşmişti.

SONSÖZ

Goibhniu, Baġnaz Adası'nın tepesindeki aleti kullanıp adamı oradan çıkartana kadar iki haftamız vardı ve bu süreyi gecikmiş bir ziyareti yapmak için değerlendirdik.

Köpeġime amacımızın ne olduğunu söylemeden üçümüz Massachusetts'teki İrlanda Kurt Köpekleri Bakım Merkezi'ne gittik. Oberon'u bulduğum yerdi ve evlat edinecek uygun bir köpekleri daha olmasını ümit ediyordum.

Oberon çok uzun zamandır yalnızdı ve verdiğim sözü unutmamıştım.

Ana binanın iki yanında yüksek tel örgüler yükseliyor, ardında yeşil çimenler uzanıyordu. Bu geniş çimenlik İrlanda kurt köpekleri için devasa bir oyun yeriydi. Yedi tanesi biz yaklaşırken havladı ve ileri geri koştu. Oberon kuyruğunu salladı ve havlayarak cevap verdi.

Hey, burayı hatırlıyorum! Vay canına! Şu köpeklere bak, Atticus! Onlarla oynayabilir miyim?

“Umarım. Önce Granuaile’in bakıp içlerinden birinin size göre olup olmadığına karar vermesi lazım.” Durduğumuzda Granuaile bana baktı ve bir öpücük gönderdi.

“Bana şans dile,” dedi. Ve içeriye girdi.

Uygun?

“Hem Granuaile’e hem de sana eşlik edecek dişi bir köpeğe ihtiyacımız var. Ama burada uygun birini bulamayabiliriz.”

Oberon heyecanla havaya sıçradı. Konuşurken hoplayıp zıplamaya devam etti. *Büyük ayılar adına, Atticus! Şaka mı yapıyorsun? Sonunda bana bir eş mi alacaksın?*

“Belki, Oberon, belki. Onu ben almayacağım. Senin gibi zeki bir köpek bulabilirse, Granuaile alacak. Bu arada, onun da seni sevmesi gerek. Zarif bir köpek olacaksın ve onun kalbini kazanacaksın. İkinizle de iyi geçinemezse onu almayız.”

Oberon’un hevesi uyarılarıma ve talimatlarıma rağmen solmadı. O kadar hızlı dönüyordu ki başım döndü, sonunda kuyruğunun hevesi dengesini bozdu ve yere düştü. Hiçbir şey olmamış gibi yerinden hemen kalktı ve köpeklerin yapamıyor olması gereken akrobatik hareketler sergiledi. Tekrar yere düştü. Ayağa kalkamayacak kadar kendinden geçmiş olmalıydı ki çimenlere sürtünerek sürünmeye başladı.

Bu, hayatımın en güzel günü! Senin aklına gelen en iyi fikir! Sosisten bile güzel! Bir saniye. Öyle mi? EVET! Sanırım öyle!

“Adil olmak gerekirse Oberon, sosis benim fikrim değildi. Ben sadece seni beslemeyi düşündüm.”

Ama bu çok daha iyi, Atticus, çok daha iyi!

“Bir eş için sosisten vazgeçerim mi diyorsun?”

Evet, tabii ki, kim vazgeçmez?

Bu itirafı üzerine biraz daha utandım. “Seni çok uzun süre beklettim, dostum, üzgünüm. Ve unutma, bugün kusursuz kızı bulamayabiliriz ama bakmaya devam edeceğiz. Bundan sonra birinci önceliğimiz bu.”

Harikasin! Oberon ayağa kalkmak için döndü ve sonra üzerine atlayıp beni yere düşürdü.

“Ah!” diye haykırdım. Hem şaşkın hem de neşeliydim. “Lanet olsun, Oberon, kalk üzerimden!”

Bu, çok heyecan verici ve çok mutluyum. Olması gerektiği gibi teşekkür etmeliyim! Kıpırdama! Kaçmak istedim ama ağırlığını göğsüme bastırdı ve dezavantajlı konumdaydım. Yine de, Oberon sağ bacağımı becerirken hafifçe yana dönmeyi başardım.

“Öğk! Oberon, yeter!” Hem korkutucu hem de çok komikti, gülmeden duramadım. “Biri görecek!”

Bırak kıskansınlar! Sen sahip olduğum en iyi doston ve kimse umurumda değil! Tellerin ardındaki köpekler şimdi Oberon’a cesaret vermek için bağırıyordu. Oberon’un sesindeki neşeyi duyup ne durumda olduğumuzu düşününce kendimi koyuverdim. Bacağımı becerirken kahkaha atmaya başladım, artık hevesine karşı savunmasızdım. Köpekler havladı ve ben güldüm, Granuaile yanında yaşlı bir kadınla yanımıza gelip Oberon’u durdurana kadar bacağımı kurtaramadım.

“Bu da neyin nesi? Oberon! Bu kadar yeter!” Granuaile şok olmuştu. Köpek bakım evinin sahibine ilk görüşte böyle bir imaj

vermeyi hiç istemezdi. Sözlü komutunu zihinsel bir mesajla da pekiştirdiğine emindim çünkü Oberon durdu ve özür diledi. Granuaile'den, benden değil.

Özür dilerim, Zeki Kız. Çok mutluyum! Üzerimden kalktı ve iki saniye sabit kaldıktan sonra tekrar dönmeye başladı. Ben yana yuvarlandım ve kahkahalarımı kontrol etmek için uğraştım çünkü Granuaile ile çok utanmıştık ama aynı zamanda çok da komikti. Neyse ki, mekânın sahibi kadın üzerine alınmadı veya şok olmadı. Granuaile, Oberon'un aşırı heyecanlı olduğunu ve normalde böyle olmadığını söyleyince anlayışla başını salladı. Kurt köpeklerinin nasıl olduğunu biliyordu.

Gösteri sona erince tellerin diğer tarafındaki köpekler ilgilerini Granuaile ve kadına odakladı. Granuaile'in etrafında toplandılar ve ellerine değmeye çalıştılar. Granuaile iki eliyle yedi köpeği okşamak için uğraştı. Sonunda güzel kahverengi gözleri ve krem renginde tüyleri olan bir dişiyi kenara ayırdı.

Granuaile, "Bununla biraz vakit geçirebilir miyim?" diye sordu. Kadın başıyla onayladı. Granuaile ve kadın eve doğru yürürken sadece seçtiği köpek değil diğerleri de peşlerinden gitti.

Oberon dönmeyi bıraktı ve gidenlerin arkasından bakarken kulaklarını havaya kaldırdı. *Hey, nereye gidiyorlar?*

"Bir süre sohbet edecekler. Yakında bir karar verir. Şimdi uzan da beklerken karnını okşayayım."

Tamam! Oberon kendini yere attı ve çimenlerin üzerinde kaydı, sonra karnını bana döndü. Ben karnını kaşımaya başladım ve sürekli sallanan kuyruğundan kaçmaya çalıştım.

Bak, dostum, hangi köpeği alırsak alalım önce konuşamayacak. Ona öğretmemiz gerekecek.

Oberon, *ah, haklısın*, dedi. Oberon'u meşgul etmek için sadece bunu söyleyebildim çünkü bana en sevdiği filmleri sıralamaya ve onları dil öğrenimine katkıları açısından puanlamaya başladı. *Pulp Fiction* ile başlayacaktı ama sonra Marsellus Wallace'ın neye benzediğini sürekli sorar diye bundan vazgeçti. Sonra, her nasılsa, Keira Knightley'in oynadığı *Pride & Prejudice*'de karar kıldı çünkü o filmde bir İrlanda kurt köpeği oynuyordu. Sonunda Granuaile ve bakım evinin sahibi evden dışarıya çıktığında krem renkli köpeğin tasması vardı.

“Pekâlâ, dostum, şimdi çok kibar olman gerek. Otur ve hareket etme. Granuaile ne derse yap.”

Görgü kurallarına çok dikkat edeceğim. Bir gösteri köpeği gibiydi, kuyruğu dışında her yeri sabitti. Kuyruğu ise hâlâ çimenleri dövüyordu.

Granuaile yüksek sesle, “Merhaba, Oberon,” dedi. Köpek bakım evinin sahibini memnun etmek için böyle konuşuyordu. Köpek sahipleri insanların köpekleriyle konuşmasına alışkındı ve bunu garip bulmazdı. “Bu bayanın ismi Orlaith. Merhaba demek ister misin?”

Oberon kısa bir havlamayla cevap verdi ama bana zihinsel bir mesaj gönderdi. *Tabii ki isterim! Çok güzel! Kışını koklayabilir miyim?*

Granuaile cevap vermiş olmalıydı çünkü kısa bir duraksamanın ardından Oberon'un cevabı geldi. *Tamam.*

Orlaith yaklaştı, burnu titriyor ve kuyruğu havada sallanıyordu. Oberon da benzer şekilde hevesli bir biçimde yerinden kalktı. Orlaith yüzünü koklarken Oberon çok sabırlıydı. Orlaith gövdesini şöyle bir kokladıktan sonra arkasına geçti.

Oberon, *veeee... hedefe kilitlenir*, dedi. Orlaith'in kalçası tabii ki Oberon'a çok yakındı. Oberon başını yana çevirdi ve kokladı. Oberon başını yana çevirince omuzlarını ve arka bacaklarını da hareket ettirdi, Orlaith'den uzaklaştı. Orlaith daha yakına girmek istedi ama aynı şey oldu, kalçası Oberon'dan uzaklaştı. Bir süre sonra birlikte daire çizmeye başladılar, kendileri için hoş olan bir kokuyu takip ediyorlardı. Granuaile tasmayı bıraktı. Tempo hızlandı ve birbirlerine çarpmadan bunu ne kadar devam ettirebileceklerini merak ettim. Bir süre sonra koklamayı da bıraktılar, ağızlarını gülümser gibi açmış birbirlerini kovaladılar. *Bana kilitlendi! Ondan kurtulamıyorum!*

Granuaile bir kahkaha attı ve bana baktı. "Onu sevdi."

Sırıttım ve başımla onayladım. Köpeklerin tavrından bunu anlamak mümkündü ama Orlaith'in duygularını Granuaile'in tasdiklemesi iyi olmuştu. Birkaç hafta boyunca çok dikkat edip Orlaith'in kafasının içine girmemeliydim, böylece Granuaile'e düzgün bir biçimde bağlanabilirdi.

Oberon, tabii ki, ne dediğimizi duydu. *Beni sevdi mi? Ben de onu sevdim!*

Granuaile'e, "Onunla iyi anlaşabilecek misin?" diye sordum.

"Ah, evet, sorun olmaz," dedi. "Orlaith zeki ve çok tatlı bir hayvan."

Oberon yön değiştirdi ve çimenlerde koşmaya başladı. Orlaith hemen peşinden gitti.

Oberon, *ok hızlı, hâla peşimde, aaaaah*, diye çığlık attı. Kendini çimenlerin üzerine attı ve Orlaith de aynısını yaptı. Bir süre tüylü bir kitleye dönüştüler ve birlikte yerde yuvarlandılar. Sonra Oberon çimenlerin üzerinde Orlaith'i kovalamaya başladı.

Köpek bakım evinin sahibi, "Bence iyi anlaşıyorlar," dedi.

Granuaile neşeyle el ırpıtı ve kıkırdadı. "Evet, yle. Sizin için de uygunsa onu almak isterim." Beni ismi Kimberly olan kadınlı tanıştırdı. Ben Oberon'u aldığımda mekânın sahibi annesiydi ve şimdi bakım eviyle Kimberly ilgileniyordu. Tabii ki, Oberon'u buradan aldığımızı sleyemezdik çünkü normal köpeklerden çok daha yaşlıydı. Ama Kimberly'ye kpeklerimize ne kadar iyi davrandığımızı gösterebilirdik.

"Oberon, buraya gel ve bu bayanın bize güvenip Orlaith'i bize vermesi için ne dersem onu yap." Yüksek sesle, "Oberon! Gel buraya, oğlum!" dedim.

Tamam, geliyorum. Yanıma geldi. Orlaith arkasındaydı.

"Otur," dedim. Oturdu. "Yat," dedim. Yattı. "Karnını okşayacağım," dedim. Sırt st döndü.

Gidip sana bir bira getirmemi istemeyeceksin, değil mi?

Endişelenme. "Yanıma gel." Ayağa kalktı ve sağıma geçti, benim baktığım yöne bakıp kuyruğunu salladı. Orlaith de aynısını Granuaile'e yaptı ve sol yanına geçti, gerçi Granuaile yüksek sesle bir şey söylemedi.

Kimberly bir ıslık çalarak bizi takdir etti. “Vay canına, köpeklerden anlıyorsunuz.”

Etkilemesi kolay bir kadınmış.

Kimberly için gerekli evrakları doldurduk ve cömert bir bağış yaptık, sonra Orlaith’i de yanımıza alıp Tír na nÓg’u kullanarak Colorado’daki kulübemize geçtik. Orlaith orada Granuaile’e bağlanıp birkaç kelime öğrenebilirdi.

Oberon’a, konuşma konusunda Orlaith’e karşı biraz sabırlı olman gerek, dedim. Sen uzun süredir yanımdasın ve muhtemelen konuşmayı öğrenmenin ne kadar zor olduğunu hatırlamazsın.

Ah, hatırlıyorum, Atticus! Endişelenme, sabırlı olacağım. Ne zaman konuşabiliriz?

“Granuaile hazır olduğunu düşündüğünde.” Bu da biraz zaman alacak. Çok erken bağ kurarsak Orlaith bunu kaldıramayabilirdi, Granuaile’e bunu hatırlatmam gerekiyordu. “Şimdilik onunla güzel vakit geçirmeye odaklan, tamam mı?”

Kesinlikle! Harika biri!

Günler eğitim ve eğlence ile geçti, sonunda Tír na nÓg’a geri dönme zamanı geldi. Hal Hauk’a yatırımlarımın bir kısmını nakde dönüştürüp altın almasını söyledim. Sürüsünden Greta altınları bana getirmekle görevlendirildi. Kulübeye ikinci geliyordu -Tempe’den yol çok uzundu- ve gelince bundan nefret ettiğini belli etti. Arabayı durdurdu ve kornaya bastı, dışarıya hiç çıkmadı. Ben şoför tarafına gidince pencereyi indirdi ve önüme ağır bir çuval fırlattı.

“İçi altın dolu bir çuvalı anlarım ama onca yolu şu viski ve kurabiyeler için geldiğime inanamıyorum? Sen çok özel bir tür baş belasisin.” Sonra gaza bastı ve tepeden aşağıya indi, ben bir toz bulutu içinde kaldım. Öksürdüm ama sııttım. Kadına tatillerde ne göndereceğimi biliyordum. Çuvalı elime aldım, Granuaile ve köpeklerle vedalaştıktan sonra, Goibhniu’yu ziyarete gittim. Böylece vampirlere karşı gizli operasyonumuzun parasını ödeyebilecektim.

Tír na nÓg’a ulaşınca kanoyla Bağnaz Adası’na gittim ve Goibhniu’nun adamı yavaş zaman diliminden çoktan çıkarttığını gördüm. Adam şimdi bir mavnanın üzerindeki yatağında yatıyordu. Morrigan’a verdiği sözü tutan Goibhniu adamı iyileştirmesi için Fand’ı çağırmişti. Fand güçlerini ve Manannan Mac Lir’in hayvanlarından elde edilen mucizevi pastırmayı kullanarak adamın adadan dışarıya çıkartılırken kırılan kemiklerini iyileştiriyordu. Geldiğimi görünce gülümsedi. “Ah, işte geldi! Kurtarıcın. Sizi yalnız bırakayım,” dedi. Bana göz kırptı ve fısıldadı. “Yaşını göz önünde bulunduracak olursak çok iyi durumda.” Adamın kimliğiyle ilgili şaşkınlığı ve merakı yüz ifadesinden belliydi.

Adamın bu kadar çabuk iyileşmesi benim için büyük bir sürpriz değildi ama bir süre daha kimliğini gizli tutmam gerekiyordu. Fand’ın merakını umursamaksızın teşekkür ettim. Yeni saç tıraşıma iltifat ederken dalga geçer gibiydi ve bizi yalnız bıraktı.

Kalın beyaz kaşların altındaki aşınmış yüz bana bakıyordu, kafası karışık ve kaşlarını çattı, eldivenli ellerinden birini ağ-

zına götürüp pastırmadan bir ısırık daha aldı ve çiğnedi. Beni tanımakta zorlanıyordu çünkü saçlarım çok farklıydı. Kafama ustura vurmam zorunda kalmıştım çünkü sol tarafımdaki saçların büyük bir kısmını diş perileri kemirmişti. Saçlarım şimdi sadece birkaç haftalık. Eski İrlanda dilinde konuşmaya başladığımda sinirli olduğumu anladım. “Bir şey söyle, geri zekâlı.” Dişlerinin arasından bana doğru küçük bir pastırma parçası fırladı.

Normalde, beni böyle karşılayan birine dün akşam annesiyle çok güzel vakit geçirdiğini söyledim ama adamın kim olduğunu bildiğim için tepkimi yumuşattım. “İyi haber, bunca yıl sonra hâlâ hayatta olman. Kötü haber ise bunca yıl sonra hâlâ hayatta olman.”

Kaşları ürkütücü bir biçimde çatıldı ve yüz ifadesini ele geçirmek için uğraştı, sonunda beni tanıdı ve birleşen kaşları öfkeli yüzünün tepesinde alışkın olduğum çizgiyi oluşturdu. “Sen? Lanet olasıca Siodhachan!” Dudaklarının arasından pastırma kokulu tükürük damlaları fırladı. Bunun yeterli olmadığına karar verince gırtlığından iğrenç bir şey çıkarttı ve güvertenin üzerine tükürdü. “Tanrılar adına, o lanetli adada ne kadar kaldım? Kimse bana bir şey söylemiyor. Yine gittin ve her şeyi berbat ettin, değil mi?”

Eski hocam olan Başdruid, adaya Morrigan tarafından atıldığından beri bir yaş bile yaşlanmamıştı ve her zamanki gibi çok çekiciydi.

TEŞEKKÜR

İnternet siteme (www.kevinhearne.com) kitapta olmayan ilgi çekici şeyler koydum. İlki Avrupa'nın *Google*'dan haritası. İkincisi ise Atticus tarafından tekrar anlatılan Étaín'in hikâyesi. İkisinin bağlantısını da sitemde bulabilirsiniz.

Almanya coğrafyası ve Almancada miktar belirleme konularındaki yardımları için Almanya'dan Colin Wagenman'a teşekkür ederim. Windsor Parkı ve Frogmore House ile ilgili verdikleri bilgiler için Michelle Drew ve William Cathcart'a minnettarım. Ortaçağ İngilizcesi konusunda paha biçilmez yardımları olan Florida Üniversitesi'nden İngiliz Dili ve Edebiyatı hocası Heather Blatt'a ve zehirler ile etkileri konusunda beni aydınlatan Dr. D. Forrest Taylor'a teşekkür ederim. Herhangi bir hata varsa tabii ki onların değil benim hatamdır. Spekülasyona sebep olmaması için söylüyorum, soy isimimle Avcı Herne arasındaki benzerlik tamamen tesadüftür –tabii olmayabilir de. Atalarımın on altıncı yüzyılda kolonilere Londra'dan geldiğini

biliyorum ve tarihi Herne figürü ile (tabii eğer gerçekten varsa) bir bağı olabilir. Fakat böyle bir iddiam yok ve bunun abartılı olacağını düşünüyorum. Bence Herne muhteşem ve karşı koyulmaz bir figür çünkü hikâyelerin (ve belki de tanrıların) kendilerine ait bir yaşamı olabileceğini gösteriyor.

Alfa okuyucum Alan O'Bryan ve temcilsim Evan Goldfried'ı ne kadar övsem azdır. Aynı şey Del Rey'deki editörlerim Tricia Narwani ve Mike Braff için de geçerli. Kelimeler yetersiz kaldığı için sıklıkla birlikte içmeye gidiyor ve kitap okuyanlar için kadeh kaldırıp şarkılar söylüyoruz. Çok ciddiğim. Sesimiz güzeldir. Sizin hakkınızda şarkılar söyledik. Bir gün Grätütöüs Ümläüts diye bir heavy metal grubu kurup ölüm ve edebiyat hakkında karşılar söyleyeceğiz. İlk single şarkımızın ismi (Die)acritical Märks olacak.

Kitaplarımı okuduğunuz ve arkadaşlarınıza tavsiye ettiğiniz için size de çok teşekkür ederim. Yazmaya devam ediyorsam sizin sayenizedir.

Son olarak desteği ve sevgisi için aileme teşekkür ederim.

"Demir Druid Günlükleri ile henüz tanışmadıysanız çok şey kaçırdınız.
Bir an önce bu modern-mitolojik dünyaya adım atın."
- My Bookish Way

Atticus O'Sullivan iki bin yaşındaki bir Druid'e göre epey hızlı bir koşucu. Bu iyi haber çünkü kendisi bir değil iki tanrıça tarafından kovalanıyor. Artemis ve Diana. Oklarını ve yaylarını kuşanan Atticus, Granuaile ve bir köpekten fazlası olan Oberon, Tuatha Dé Danann'ın bir dostundan yardım almak amacıyla modern Avrupa'da çılgın bir maceraya atılıyor.

Atticus'un sihirli güçlerinin engellendiği de düşünülünce, saklambaç oynamak yerine yapacak tek şey var: Deli gibi koşmak.

Ragnarok'u ya da başka bir deyişle *dünyanın sonunu* hazırlamak için kötülerin son görevi Atticus'u öldürmek. Atticus ve arkadaşlarının tek umudu ise düşmanlarını zekâlarıyla alt etmek. Tabii yaşamak istiyorlarsa. Daha doğrusu, içinde yaşayabilecekleri dünyanın *yaşamasını* istiyorlarsa.

"Her satırı aksiyon ve mizah dolu."
- The Founding Fields

KEVIN HEARNE tam bir Arizonalı ve iklimi icat eden kişiye minnettar. Lisede İngilizce öğretmeni olarak çalışıyor. Sınav kâğıdı okumadığı ya da roman yazmadığı zamanlarda fesleğenleriyle ilgileniyor ve kızıyla doğa resimleri yapıyor. Yürümekten ve çizgi romanlardan hoşlanan Hearne, eşi ve kızıyla birlikte küçücük, sıcak bir evde yaşıyor.

facebook.com/Artemis Severier
twitter.com/artemiskitap
instagram.com/artemisayinlari
artemisayinlari.tumblr.com
youtube.com/artemis_yayinlari
pinterest.com/artemisayinlari
artemisayinlari.com • artemiskitap.com • artemiscocuk.com

Orijinal Kapak Görseli: © BENE MOLLICA